TÔN THẤM VĂN
QUAN TÀI ĐẦU ĐỘNG
Thảo Linh dịch
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

TÔN THẤM VĂN
QUAN TÀI ĐẦU ĐỘNG
Thảo Linh dịch
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

quan tài đầu đông

—★—

Tác giả: Tôn Thẩm Văn

Quét mã QR code để truy cập nhanh nhóm trên Facebook.

Facebook: ebookdep

Mục lục

DANH SÁCH NHÂN VẬT
Mở đầu (1)
Mở đầu (2)
1 Phòng kín ngập nước
2 Dinh thự Lục gia
3 Lời nguyền trẻ sơ sinh
4 Điềm báo tử vong
5 Đêm cắt cổ
6 Họa sĩ truyện tranh
7 Không gian domino
8 Kẻ phác họa cái chết
9 Ngôi nhà chặt đầu
10 Thi hài thầm lặng
11 Dòng nước lắng đọng
12 Tội ác sau mặt nạ
Hồi kết

DANH SÁCH NHÂN VẬT

(Trong ngoặc là số tuổi của nhân vật tính đến năm 2019, trong trường hợp nhân vật đã chết, số tuổi chính là tuổi thọ)

Dinh thự Lục gia

1. Lục Vũ Quốc (86 tuổi), tiền chủ, đã chết.

2. Ngô Miêu (75 tuổi), đương chủ, vợ hai Lục Vũ Quốc.

3. Lục Nhân (60 tuổi), con trai Lục Vũ Quốc và người vợ đầu.

4. Vương Phần (58 tuổi), vợ Lục Nhân.

5. Lục Văn Long (33 tuổi), con trai Lục Nhân và Vương Phần.

6. Trương Manh (32 tuổi), vợ Lục Văn Long.

7. Lục Tiểu Vũ (8 tuổi), con trai Lục Văn Long và Trương Manh.

8. Lục Nghĩa (52 tuổi), con trai Lục Vũ Quốc và Ngô Miêu.

9. Lạc Văn Diễm (42 tuổi), vợ hai Lục Nghĩa.

10. Lục Triết Nam (23 tuổi), con trai Lục Nghĩa và người vợ đầu.

11. Lục Lễ (50 tuổi), con trai Lục Vũ Quốc và Ngô Miêu.

12. Lục Hàn Băng (25 tuổi), con trai Lục Lễ.

13. Quý Trung Lý (55 tuổi), quản gia.

14. Phạm Tiểu Tình (28 tuổi), giúp việc.

15. Lưu Ngạn Hồng (26 tuổi), giúp việc.

16. Diệp Vũ (26 tuổi), khách trọ, thạc sĩ Tâm lý học.

17. Chung Khả (21 tuổi), khách trọ, diễn viên lồng tiếng.

Các nhân vật khác

18. **18. Lương Lương** (31 tuổi), điều tra viên.
19. **19. Lãnh Tuyền** (25 tuổi), điều tra viên.
20. **20. Dương Sâm** (30 tuổi), biên tập viên truyện tranh.
21. **21. Phương Mộ Ảnh** (21 tuổi), biên tập viên truyện tranh.
22. **22. An Chẩn** (33 tuổi), họa sĩ truyện tranh.

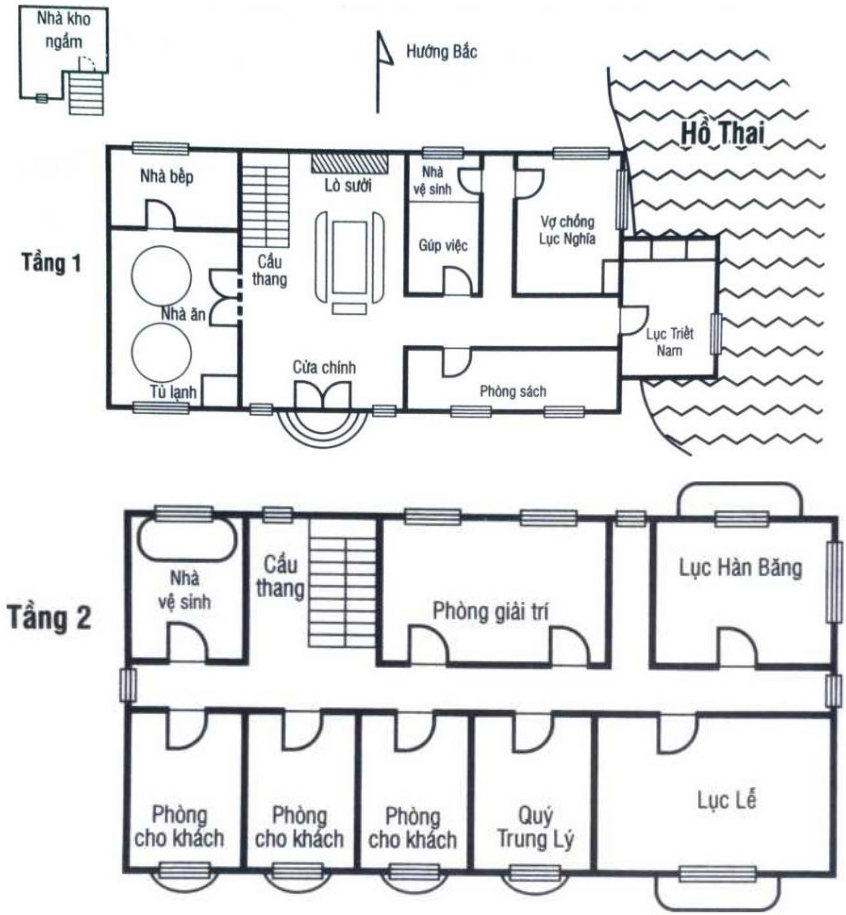

Tầng 3

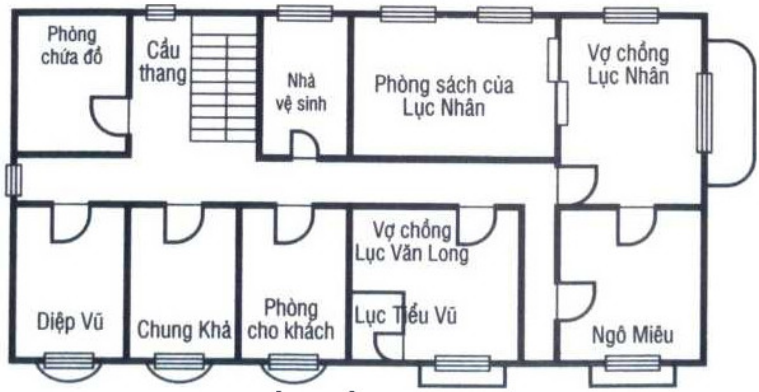

Hình chiếu bằng Dinh thự Lục gia

Mở đầu (1)

Trăng tròn tỏa sáng giữa trời khuya, mặt hồ lồng ánh bạc khiến bóng tối xung quanh càng thêm dày đặc.

Một phụ nữ rẽ sương mỏng rảo bước dưới màn đêm. Gương mặt tái mét vô hồn ẩn trong làn tóc rối, tay ôm thứ gì đó ngọ nguậy liên hồi. Bà ta băng qua nền đất lầy lội, không hề chậm bước dù bùn bám đẫm đôi giày vải đen. Một lát sau thì tới bờ hồ, người phụ nữ dừng lại, thở hổn hển, lạnh lùng cúi nhìn mặt nước băng giá. Bà ta đá vài hòn sỏi trên bờ xuống như muốn thử xem hồ nước gợn sóng này nông sâu ra sao. Thứ đang ôm trong lòng vẫn ngọ nguậy như giãy giụa...

Thình lình, màn đêm rách toạc vì tiếng khóc ngằn ngặt, cất lên trong lòng người phụ nữ. Tiếng khóc của một bé gái sơ sinh. Người phụ nữ trừng mắt nhìn. Bé gái vẫn khóc, như thể đã biết trước vận mệnh mình khi chào đời. Tiếng khóc trong đêm đen lạnh giá, không lay động được gì cả, không khiến ai đoái thương.

Người phụ nữ duỗi thẳng hai tay, giơ ngang bé gái ra. Rồi không một chút chần chừ, hai cánh tay khẳng khiu như cành khô buông lơi. Bé gái rơi thẳng xuống hồ và chìm lỉm sau tiếng "tõm". Tiếng khóc ngắt ngang, nhưng lại như loáng thoáng vọng về từ đáy hồ sâu. Người phụ nữ thản nhiên dõi theo, mà cũng không nấn ná lâu. Mặt hồ vừa lặng sóng, bà ta lập tức quay gót về dinh thự đằng sau như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Mở đầu (2)

Đêm hè nóng nực khó chịu, lại thêm điều hòa hỏng lâu chưa sửa, áo may ô đẫm mồ hôi. Thiếu niên tặc lưỡi, trở mình trên chiếu trúc nhưng không sao tìm được thế ngủ thoải mái. Mấy con muỗi vo ve bên tai càng khiến cậu bực bội.

Thiếu niên đưa mu bàn tay quệt mồ hôi trên trán, quyết định dậy vậy. Cậu thở dài ngồi lên, thò chân xuống giường lần mò đôi dép trong bóng tối. Cậu bật đèn bàn, đồng hồ treo tường chỉ 2 giờ sáng. Thiếu niên rón rén rời khỏi phòng. Bố mẹ đã say giấc, cậu lặng lẽ thay giày ở cửa rồi chuồn khỏi nhà.

Đây không phải lần đầu cậu lẻn ra ngoài chơi khi mất ngủ. Vốn tính cô độc, cậu rất thích đêm khuya yên tĩnh. Gió hây hẩy đưa làm cả người khoan khoái, côn trùng rả rích xung quanh. Thiếu niên thơ thẩn một mình trong ngõ, thích thú vì sự lạ lẫm và bí hiểm của màn đêm, thường tưởng tượng có quái vật đang nấp ở góc tối rình rập mình. Bầu không khí hồi hộp ấy đưa cậu vào thế giới giả tưởng đầy thú vị. Đêm dài đằng đẵng, con ngõ chính là khu vui chơi tuyệt vời nhất của cậu.

Vừa ngoặt qua một hẻm nhỏ, thiêu niên chợt liếc thấy có luồng sáng trắng, bèn ngoảnh đầu tìm tòi, thì ra nó le lói trong khung cửa sổ nát bên cạnh.

Khuya thế này mà vẫn còn người chưa ngủ?

Rất đỗi tò mò, thiếu niên khẽ khàng bước đến bên cửa sổ. Đây đâu như là nhà bà Giả hàng xóm, một bà cô to mồm, keo kiệt, hay so đo, thích hóng hớt và thường gây sự với chòm xóm. Hễ khu phố xảy ra va chạm là lại thấy bóng dáng bà ta te tái trong bộ đồ hoa ưa thích. Bà Giả sống một mình ở đây, chẳng biết người nhà đi đâu cả, thiên hạ

đồn bà ta quá cô đơn nên mới thích cãi cọ.

Bà Giả làm gì đêm hôm thế này? Thiếu niên vừa hình dung cảnh tượng bên trong vừa kiễng chân. Đến lúc nhòm được qua cửa kính, cậu thấy cũng chẳng có gì gây kích thích như mình tưởng.

Trong phòng bật đèn bàn. Ánh sáng yếu ớt soi bóng một người ngồi trên sofa, quay nghiêng ra cửa sổ, trên đầu đội chiếc mũ rất cầu kì, che khuất hết mặt mũi tóc tai. Nhìn từ góc nghiêng, thiếu niên chỉ biết người này hơi gầy, thậm chí không đoán được là nam hay nữ. Nhưng chắc chắn không phải là bà Giả. Người ta đang cầm bút hí hoáy vào sổ phác thảo. Loáng thoáng có tiếng ngòi bút sột soạt trên giấy.

Đêm hôm khuya khoắt, sao người này lại vẽ tranh trong nhà bà Giả? Mối quan hệ giữa họ là gì? Thiếu niên vừa thắc mắc vừa tò mò theo dõi tiếp, cô xoáy mắt vào giấy vẽ dưới tay người ta. Hình như là vẽ một người nằm ngửa, đang đến đoạn lột tả gương mặt, bút đưa như nước chảy mây trôi. Dáng vẻ mải miết vẽ tranh chẳng khác gì một họa sĩ ham sáng tạo đến quên ăn quên ngủ. Khi hình vẽ hoàn thiện, thiếu niên mới vỡ lẽ, người trong tranh chẳng phải ai khác mà chính là bà Giả. Khuôn mặt không giống lắm, đường nét cực kì méo mó. Nhưng dựa vào vóc dáng và bộ đồ hoa đặc trưng, nhân vật trong tranh chắc chắn là bà Giả.

Giữa lúc thiếu niên ngờ vực đầy một bụng, bóng người nọ đứng dậy, xê dịch đèn bàn để ánh sáng tập trung vào trước tấm gương trang điểm kê sát tường.

Thiếu niên bất thần hít mạnh.

Hình ảnh xuất hiện dưới ánh đèn khiến cậu ta cứng người. Đó là bà Giả, nằm ngửa dưới đất, tư thế và biểu cảm y hệt trong tranh, gương mặt méo mó như bị móng vuốt quái vật nhào nặn. Mặt mũi trắng bệch dưới ánh đèn yếu ớt, hiển nhiên là đã tắt thở.

Sao chép xong hiện trạng của bà Giả, người bí ẩn ung dung xé bức tranh khỏi sổ, nhẹ nhàng đặt lên xác chết. Thiếu niên cố dằn tiếng

hét, lao vội về nhà chui phắt vào chăn, mồ hôi nhễ nhại cũng không dám ló ra.

Ngày hôm sau, đầu ngõ toàn là xe cảnh sát. Xác bà Giả được khiêng ra, nguyên nhân chết là siết cổ. Cảnh sát tìm thấy trên xác bà bức phác họa tử trạng. Tình trạng cái xác trong tranh giống hệt cái xác ở hiện trường. Nhưng điều khiến cảnh sát kinh ngạc nhất là bà ta chết trong căn phòng khóa trái, hung thủ gây án xong biến mất bằng cách nào?

Truyền thông tới tấp đưa tin về vụ án, mấy kẻ nhiễu sự còn đặt cho hung thủ biệt danh Kẻ phác họa cái chết.

1
Phòng kín ngập nước

Lục Nhân, trưởng nam nhà họ Lục mất tích đã ba ngày nay.

Trong dinh thự lớn cách xa phố thị ồn ã, ai nấy đều sốt ruột vì không tìm thấy ông. Di động không liên lạc được, căn phòng không có dấu hiệu gì chứng tỏ ông muốn bỏ đi. Lục Nhân đột ngột mất tích khiến bầu không khí bất thường bao trùm lên cả gia đình. Trong khi mấy hôm nữa là lễ mừng thọ 75 tuổi của Ngô Miêu, người đứng đầu nhà họ Lục. Lễ mừng thọ do một tay Lục Nhân lo liệu, không tìm được ông chỉ e buổi lễ không suôn sẻ.

Mưa dông xối xả giội rửa dinh thự cô quạnh lẻ loi, khiến nước trong hồ cảnh quan bên cạnh dinh thự từ từ dâng lên, chẳng mấy chốc mà tràn bờ. Lục Nhân có thể đi đâu giữa thời tiết xấu này?

Lục Nhân mất tích, người lo lắng nhất là vợ ông, bà Vương Phần. Từ khi kết hôn đến nay, chồng bà chưa từng im hơi lặng tiếng biến mất nhiều ngày như thế. Linh tính chẳng lành, Vương Phần đứng ngồi không yên. Nhưng con trai ông bà là Lục Văn Long lại tỏ ra rất bình tĩnh. Lục Văn Long 33 tuổi, là bác sĩ ngoại khoa, nghề nghiệp đã rèn cho anh tâm thế bình tĩnh. Anh liên tục trấn an người mẹ lo lắng bồn chồn.

Quá trưa, mưa cuối cùng cũng tạnh, nắng xuyên mây rọi xuống mặt đất. Không khí sau mưa đặc biệt trong lành, Lục Tiểu Vũ bị cầm chân trong nhà suốt mấy ngày nay hớn hở chạy vội ra ngoài. Tiểu Vũ hiện là đứa trẻ duy nhất trong nhà, con trai Lục Văn Long, cháu trai Lục Nhân, năm nay mới tám tuổi. Cậu bé hồn nhiên không thấy lấn cấn gì về sự mất tích của ông nội. Suy cho cùng, với trẻ con tuổi này

không có gì quan trọng hơn chơi đùa.

Tiểu Vũ phớt lờ lời dặn của bà nội và bố, vui vẻ hò hét chạy nhảy khắp vườn. Được một lúc thì mở rộng phạm vi chơi đùa. Cậu bé nhặt cành cây dưới đất, vừa quất vào không khí vừa chạy ra sau dinh thự.

Có một nhà kho ngầm, chính xác là bán ngầm, nằm riêng biệt ở sân sau dinh thự. Gọi là "bán ngầm" vì hai phần ba nhà kho nằm dưới mặt đất, một phần ba bên trên. Phần bên trên có cửa sổ thông gió trổ sát đất, hình vuông, cạnh chưa đến 20 centimet.

Tiểu Vũ lại gần nhà kho, bấy giờ cửa sổ đang đóng, mặt kính đây bùn bẩn. Có thứ gì nâu sẫm giông giống cây lạp xưởng khô quắt, một đầu mắc trên móc sắt khung cửa sổ, đầu còn lại chạm đất, không nhìn kĩ sẽ nhầm là con rắn nhỏ. Tiểu Vũ mau chóng bị thu hút. Cậu bước tới, dè dặt chọc cành cây vào nó nhưng không nhận ra là thứ gì. Xác định đây không phải là sinh vật sống, cậu khều nó ra khỏi móc sắt vứt xuống đất. Đã có đồ chơi mới, Tiểu Vũ quẳng cành cây trong tay đi, nhặt vật lạ lên vung vẩy loạn xạ.

Chăm con chưa bao giờ là việc dễ dàng với một bác sĩ ngoại khoa bận rộn. Trẻ con vốn nghịch ngợm phá phách, và Tiểu Vũ chính là ví dụ điển hình. Sử dụng đòn roi hay rao giảng đạo lý đều không phải là cách dạy dỗ hiệu quả. Đôi lúc Lục Văn Long muốn quay lại thời chưa có con, để sống những tháng ngày nghiên cứu trong bình yên. Rồi nghĩ đến chuyện vợ đang mang thai đứa thứ hai, anh càng không đủ tự tin đối diện với tương lai.

Đó, chẳng mấy chốc Tiểu Vũ lại biến đi đằng nào rồi. Lục Văn Long vô cùng bứt rứt, cha mất tích, con thì nhè lúc này để gây phiền hà. Anh thay giày, định đi bắt con trai về răn dạy một phen, nhưng vừa bước ra khỏi cửa đã thấy Tiểu Vũ tự về. Lục Văn Long thở dài gọi con lại. Nhìn thấy thứ thâm sì bẩn thỉu cậu bé đang cầm, anh lắc đầu, tự nhủ lát nữa phải rửa tay thật kĩ cho con.

"Cầm cái gì đây? Có bẩn không cơ chứ!" Lục Văn Long trách mắng và giằng lấy vật lạ. Vừa chạm phải, anh sững người, quan sát thật kĩ và nhận ra điều bất thường, giọng bỗng chốc đanh lại. "Con

nhặt cái này ở đâu?!"

Thấy bố giận, Tiểu Vũ sợ quá khóc òa lên.

Là bác sĩ, Lục Văn Long biết rõ, dải đỏ sẫm này chính là dây rốn trẻ sơ sinh.

Tiểu Vũ dẫn bố đến nhà kho. Phía Nam nhà kho có cầu thang dẫn xuống tầng ngầm. Mưa dông mấy ngày nay làm ngập cầu thang, mực nước bẩn dâng ngang mặt đất tạo thành cái ao. Cũng có nghĩa nước mưa đã chắn hết lối vào và cửa tầng ngầm thì chìm lỉm bên dưới. Muốn vào nhà kho buộc phải lặn xuống.

Lục Văn Long quan sát cái ao, nhẩm tính lượng nước. Đo bằng mắt thấy phần nổi cao chừng một mét, phần ngầm tầm hai mét, suy ra ao sâu cỡ hai mét. Cộng thêm bề ngang cầu thang, dung tích không nhỏ chút nào. Khó mà tháo cạn trong thời gian ngắn.

Từ lúc phát hiện ra dây rốn, trực giác mách bảo Lục Văn Long nhà kho có điều bất thường. Phải chăng liên quan đến việc bố mất tích? Lục Văn Long không dám suy đoán xa hơn. Bây giờ anh chỉ muốn xuống tận nơi để điều tra ngọn ngành.

Buổi chiều, Lục Văn Long cùng người nhà mang máy bơm công suất lớn đến. Giữa tiếng mô tơ rầm rầm, mực nước trong kho từ từ hạ xuống, cầu thang đá dần dần hiện ra. Sau một hồi chật vật, cánh cửa ngầm ướt sũng cũng lộ diện.

Lục Văn Long lao thốc xuống cầu thang, thấy cửa không khóa liền đẩy ngay vào, và lập tức nhận ra trực giác của mình đã đúng. Lục Nhân mặc đồ ngủ nằm ngửa trên sàn, gần cửa, khuôn mặt trắng bệch nổi bật giữa gian phòng u tối, đôi mắt đỏ ngầu vô hồn nhìn lên trần, mồm há hốc như đang cất lời buộc tội không thành tiếng với thế gian.

Ông đã chết. Mặt sàn hầu như khô ráo.

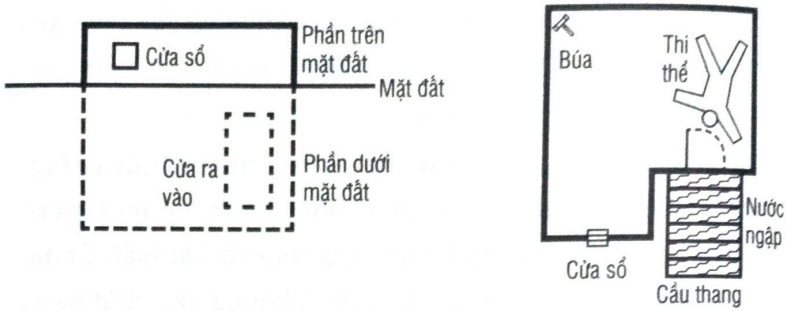

Hiện trường án mạng Lục Nhân (nhà kho ngầm)

Trong căn hộ cho thuê trên tầng cao nhất một chung cư cũ thuộc quận Thanh Phố, có người đàn ông treo cổ lên đèn thả trần. Lúc cảnh sát ập vào thì cái xác đã được hơn một ngày. Tuy đang mùa đông, nhưng vì môi trường ẩm ướt nên nó bốc mùi khăn khẳn.

Người phụ trách vụ án là Lương Lương, đội phó đội Hình sự số 2 quận Thanh Phố. Đội viên đi với anh là Lãnh Tuyền, đang thực tập, mới tốt nghiệp Học viện Cảnh sát. Vừa vào hiện trường, Lãnh Tuyền đã bịt chặt mũi. Đây không phải lần đầu cô thấy xác chết, nhưng vẫn chưa quen được.

"Tại em còn trẻ mà," Lương Lương đặt tay lên vai Lãnh Tuyền, "Theo nghề này thì còn gặp nhiều cảnh như vậy, rồi em sẽ quen thôi."

Lương Lương mới 31 tuổi, kể ra cũng chẳng lớn hơn Lãnh Tuyền là mấy, nhưng trông anh điềm đạm chín chắn hơn so với tuổi, tác phong tích cực chủ động, giàu lòng chính nghĩa và khá thông minh. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, anh đã đạt được vô số thành tích, phá nhiều trọng án hình sự và nhanh chóng lên chức đội phó.

Trong đội hình sự, Lương Lương thuộc dạng điển trai. Mái tóc ngắn vừa phải luôn chải gọn gàng, đôi mắt sáng quắc dưới chân mày rậm, mũi cao thẳng, nét nào ra nét nấy, da ngăm đen. Đôi khi trông anh khá giống diễn viên điện ảnh Nhật Bản Oda Yuji. Lương Lương quen biết rộng, hễ gặp những vụ cần kiến thức chuyên môn nằm ngoài phương pháp điều tra hình sự là anh có thể mời ngay chuyên gia trong lĩnh vực tương ứng đến hợp tác phá án. Tất cả đều nhờ vào các

mối quan hệ tích góp hằng ngày.

Lương Lương nhìn quanh căn hộ đơn khoảng 20 m² này. Phòng ốc khá bừa bộn, quần áo, tất, chai nước vứt lung tung, bản thảo nằm đầy dưới đất. Anh ngước lên quan sát thi thể đang treo trên trần, người đàn ông hơi béo, cổ tròng dây thừng buộc trên giá đỡ đèn thả trần, dưới chân không có vật gì giống ghế kê.

"Tiểu Vương, chuyện là thế nào?" Lương Lương hỏi một cấp dưới.

"Chuyện là thế này," Tiểu Vương nuốt nước bọt, báo cáo với vẻ hơi căng thẳng. "Người chết là Phùng Lượng*, nhà văn toàn thời gian chuyên kiếm sống bằng nghề viết tiểu thuyết trinh thám cho tạp chí. Mấy hôm trước chủ nhà không liên lạc được với anh ta, hôm nay qua xem mới phát hiện ra thi thể."

"Nhà văn trinh thám ư..." Lương Lương xoa cằm.

Sau khi hạ thi thể xuống, pháp y tiến hành khám nghiệm chi tiết. Khi họ vén tay áo nạn nhân lên, Lương Lương nhận ra cánh tay đầy vết kim châm, bèn ngồi xổm xuống kiểm tra thật kĩ các lỗ kim nhỏ chi chít.

"Nạn nhân từng sử dụng ma túy." Pháp y suy đoán. Cùng lúc, các giám định viên tìm thấy vài ống tiêm trong nhà.

Lương Lương gật đầu, đi ra cửa và nhìn thấy then cài cong queo dưới đất. "Sao thế này?" Anh chỉ vào then cài, hỏi mọi người.

"À, cửa khóa trái, chủ nhà thấy lạ nên nhờ hàng xóm đến phá cửa, và phát hiện ra thi thể." Tiểu Vương lật sổ tay, có sao nói vậy.

Lương Lương nhặt then cài cong queo lên xem kĩ, đúng là hỏng do chịu ngoại lực tác động. Sau đó, anh bước đến bên cửa sổ để mở, gió lạnh ùa vào phòng khiến anh rùng mình. Ngoài cửa sổ lắp lưới chống trộm kiên cố, không hư hỏng gì.

Đảo mắt nhìn khắp phòng, xác nhận hiện trường không còn lối ra vào nào khác ngoài cửa chính và cửa sổ, Lương Lương kết luận, "Phòng kín."

Lãnh Tuyền vẫn im lặng, Lương Lương quay lại hỏi cô, "Em nghĩ sao?"

"Dạ..." Lãnh Tuyền đăm chiêu một lúc. Dù khoác cảnh phục nghiêm trang nhưng gương mặt vẫn toát ra vẻ non nớt, da trắng, mắt sáng, đường nét khuôn mặt tinh tế. Nhờ ngoại hình xuất sắc này mà sau khi vào đội cô được không ít đồng nghiệp nam để mắt tới.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô mạnh dạn bày tỏ ý kiến, "Em nghĩ đây là một vụ giết người."

"Ồ? Tại sao?"

Lãnh Tuyền bước đến giữa phòng, chỉ xuống nền nhà dưới chỗ treo thi thể và nói, "Vì hiện trường không có vật gì để kê chân. Sau khi giết người, hung thủ muốn tạo hiện trường giả nên đã đùng dây thừng treo xác lên trần, làm như nạn nhân treo cổ tự sát. Nhưng có lẽ vội quá, hung thủ rời khỏi đây mà quên chuẩn bị vật kê chân cho nạn nhân."

"Tạo hiện trường tự sát giả mà không chuẩn bị vật kê chân? Hung thủ ngu ngốc thế cơ à?" Lương Lương cười. "Huống chi cửa phòng khóa trái, cửa sổ lắp lưới chống trộm, hung thủ rời đi bằng cách nào?"

"Điểm này... em không biết." Lãnh Tuyền hơi phật ý, hỏi vặn. "Vậy anh nghĩ sao?"

"Theo anh, đây là vụ tự sát." Lương Lương nói thẳng.

"Tự sát? Thế người chết kê chân bằng gì? Chẳng lẽ bay lên treo cổ vào dây thừng?" Lãnh Tuyền đưa ra nghi vấn lớn nhất.

Lương Lương cười khẽ, chỉ xuống sàn, "Thật ra, thứ nạn nhân dùng để kê chân nằm ngay trước mắt chúng ta."

"A, em hiểu rồi!"

"Ừ, chính là mớ bản thảo nằm tứ tung trên nền nhà."

Lương Lương giải đáp bí ẩn chỉ bằng một câu. "Nạn nhân đặt chồng bản thảo dày dưới chân làm vật kê tạm thời. Sau đó, anh ta

giẫm lên chồng giấy, tròng cổ vào thòng lọng trên đèn thả trần để tự sát. Cửa sổ hiện trường luôn mở nên sau khi nạn nhân chết, gió lớn đêm qua lùa vào thổi tung đống bản thảo vốn xếp chồng lên nhau, vật kê chân liền biến mất, hiện trường chỉ còn lại giấy tờ bừa bộn." Trình bày xong suy luận, Lương Lương nhặt vài tờ lên đọc lướt qua, đây chắc là bản thảo tiểu thuyết mà nạn nhân sáng tác.

"Nhưng rõ ràng có ghế, tại sao anh ta phải lấy bản thảo kê chân?" Lãnh Tuyền vẫn thắc mắc.

Lương Lương suy nghĩ một lát, "Chắc là có ngụ ý... Một nhà văn sa vào nghiện ngập, đột ngột lên cơn không có tiền mua thuốc, trong lúc đau đớn đã chọn cách kết liễu đời mình. Nạn nhân đứng lên bản thảo tiểu thuyết vì các tác phẩm này là một phần của cuộc đời chăng, anh ta muốn chúng tiễn mình sang thế giới bên kia, đến một nơi có thể tìm lại lòng tự trọng và niềm tin của người cầm bút."

Nghe Lương Lương nhận định, Lãnh Tuyền hơi bất ngờ, đồng thời phục sát đất con người chỉ chớp mắt đã phá được vụ án phòng kín này. Cảnh sát đứng quanh cũng nhìn Lương Lương bằng ánh mắt kính nể. Hồi còn học ở Học viện Cảnh sát, Lãnh Tuyền đã từng nghe đồn Lương Lương sở trường phá giải các vụ án lạ lùng, xem ra không phải là chuyện bịa.

Sau khi xem xét hiện trường lần cuối, Lương Lương bổ sung, "Tất nhiên, kết luận ngay là tự sát thì quá võ đoán, phải tìm được chứng cứ thuyết phục." Anh quay sang dặn Tiểu Vương. "Tiếp tục rà soát thật kĩ hiện trường và kiểm tra máy tính của nạn nhân, xem anh ta có để lại di thư không. Chồng hết bản thảo dưới nền nhà lên, xem độ cao liệu có đủ để nạn nhân với đến thòng lọng, đồng thời dặn bên giám định tìm vân chân trên giấy. Ngoài ra, phải khám nghiệm tử thi để xác định nạn nhân có nghiện ma túy không."

Rất nhanh sau đó, giám định viên tại hiện trường tìm được di thư chính tay nạn nhân viết, vụ án nhà văn tử vong kết thúc suôn sẻ.

Về đến sở cảnh sát, pháp y xác nhận người chết đã sử dụng ma túy suốt một thời gian dài. Trong ống tiêm ở nhà nạn nhân, họ tìm

được loại ma túy tinh khiết mới xuất hiện trên thị trường vài năm trở lại đây. Lương Lương lập tức thông báo với đồng nghiệp ở tổ phòng chống ma túy, bên ấy cũng đang điều tra nguồn cung của loại ma túy này, đây có lẽ là manh mối mới có ích cho họ.

Vụ án kết thúc, Lương Lương và Lãnh Tuyền ngồi ăn mì gói trong văn phòng.

"Thời buổi này thế nào ấy nhỉ? Đến nhà văn cũng chơi ma túy?" Lãnh Tuyền vừa húp mì vừa than thở về vụ án.

"Bình thường thôi mà, có mấy người nổi tiếng cũng nghiện đấy thôi? Chúng ta đều không thể hiểu nổi con người và xã hội bây giờ, vậy nên làm tốt công việc của mình là được." Lương Lương thờ ơ nói, "Mà, nhà văn trinh thám lại chết trong phòng kín, kịch tính thật đấy.

"Ầy... Em tưởng án mạng phòng kín chỉ có trong tiểu thuyết cơ."

"Đó là do em chưa từng trải, ngoài đời nhiều vụ án quái lạ lắm. Như vụ giết người ở viện nghiên cứu côn trùng mấy năm trước, cửa chính và cửa sổ hiện trường đều dán băng dính kín mít..."

"Sở trường của anh là phá mấy vụ quái đản hả?" Lãnh Tuyền ngắt lời, không muốn nghe Lương Lương dông dài.

"Sở trường gì đâu, nhờ quen khá nhiều chuyên gia trong lĩnh vực này nên anh học được vài chiêu thôi." Lương Lương húp hết nước mì trong bát, tỏ vẻ thỏa thuê.

"Có cả chuyên gia trong mảng này á?" Lãnh Tuyền vừa định hỏi thêm, điện thoại bàn bỗng réo vang. Cô đặt bát mì xuống, nhấc máy nghe, chẳng mấy chốc biến sắc mặt. "Anh Lương Lương, Dinh thự Lục gia ở công viên Hồ Tâm vừa xảy ra án mạng!"

Xe cảnh sát nhấp nháy đèn đỗ trước cổng nhà họ Lục. Mỉa mai làm sao, đây là lần đầu tiên trong vòng vài năm nay mảnh đất hoang vắng này trở nên nhộn nhịp đến vậy.

Lương Lương và Lãnh Tuyền vòng ra sau dinh thự, và trông thấy ngay nhà kho bán ngầm. Cả gia đình họ Lục đang túm tụm ở lối vào. Một bà cụ ngồi xe lăn, đờ đẫn nhìn nhà kho. Trời rét, cô giúp việc theo

sau sợ cụ cảm lạnh, chốc chốc lại đưa tay dém chăn.

"Ở nơi hẻo lánh mà có dinh thự to thế, lại còn bao nhiêu người sinh sống bên trong..." Lãnh Tuyền khẽ xuýt xoa.

"Em không biết đấy thôi, nơi đây không khí trong lành hơn trung tâm thành phố nhiều, sinh hoạt lại thoải mái." Lương Lương ngoảnh lại đáp.

Một cảnh sát dẫn họ xuống cầu thang, bước qua bậc cửa thấp vào bên trong. Nhà kho này vốn là nơi trữ rượu và lương thực, gần đây bỏ trống để sửa chữa. Diện tích khoảng mười mấy mét vuông, nguồn sáng duy nhất là bóng đèn treo trên trần. Bốn vách tường ốp gạch đen sẫm khiến không gian cực kì ngột ngạt.

Vừa vào nhà kho, Lãnh Tuyền đã suýt ngã vì giẫm phải chai rượu, may thay Lương Lương đứng bên đỡ lấy cô. Lãnh Tuyền nhìn kĩ lại, trên sàn lăn lóc rất nhiều vỏ chai rỗng, rồi cả vệt rượu rơi rớt. Nếu vẻ mặt người nằm đây không đầy tử khí như vậy, người ta dễ tưởng ông chỉ đơn thuần là say xỉn.

Xác chết nằm ngửa, dang rộng tay chân trên sàn kho lạnh giá. Người chết là trưởng nam nhà họ Lục, năm nay 60 tuổi, hai bên tóc mai lấm tấm sợi bạc. Lương Lương ngồi xổm xuống, cùng pháp y kiểm tra tình trạng tử vong.

Kết luận sơ bộ của pháp y là, "Kết mạc có chấm xuất huyết, môi và móng tay bầm tím, đại tiểu tiện mất kiểm soát. Mũi miệng bị bẹp, xung quanh có hiện tượng xuất huyết dưới da. Ngoài ra không có vết thương nào rõ rệt. Theo suy đoán ban đầu, nguyên nhân tử vong là ngạt cơ học do mũi miệng bị đè ép, hay thường gọi là 'chết ngạt'. Có kẻ dùng vật gì đó bịt chặt mũi miệng nạn nhân khiến ông ta ngạt thở."

"Chết ngạt? Có biết bịt chặt bằng cái gì không?" Lương Lương quan sát xung quanh. "Hình như ở đây không có hung khí thích hợp."

"Tạm thời chưa xác định được, phải xét nghiệm chất dịch trong mũi miệng nạn nhân mới có cơ sở phán đoán." Pháp y lật thi thể lại đo nhiệt độ trực tràng. "Miệng nồng nặc mùi rượu, ông ta đã uống rất

nhiều trước khi chết."

Lương Lương nhìn đống vỏ chai la liệt trên sàn, hỏi tiếp, "Thời gian tử vong thì sao?"

"Nhiệt độ trực tràng, vết hoen tử thi và độ cứng của thi thể cho thấy, người này chết đã hơn mười hai tiếng đồng hồ, thời gian bị hại khoảng từ 1 giờ đến 3 giờ đêm qua."

Lãnh Tuyền đứng đằng sau liền thì thầm với Lương Lương, "Em biết ông này, ông ấy là Lục Nhân, một nhà hảo tâm có tiếng, sáng lập tổ chức từ thiện chuyên thu nhận cứu giúp người lang thang và trẻ mồ côi. Báo chí thường xuyên đưa tin."

"Người tốt không sống thọ..." Lương Lương chắp tay vái xác chết.

"Nhưng rốt cuộc gia tộc họ Lục gốc gác thế nào, sao lại sống ở nơi này hả anh?" Lãnh Tuyền tò mò hỏi.

"Để về rồi kể em nghe." Đáp xong, Lương Lương quanh quẩn trong nhà kho tìm manh mối. Bức tường phía Nam có trổ cửa sổ nhỏ trên cao, nắng rọi xiên vào phòng, tạo thành đốm trắng ở mé Bắc sàn. Lương Lương đi đến đó, định mở cửa sổ nhưng không với tới nên đành thôi, lại đi vòng quanh kho thì thấy một hộp gỗ nằm ở góc tường, đựng búa sắt và vài dụng cụ khác. Ngoài hộp ra, trong kho chẳng còn gì.

Lương Lương quay lại chỗ thi thể, điện thoại của nạn nhân rơi ngay cạnh đó, màn hình hiện rõ vài vết nứt. Giám định viên đang lấy dấu vân tay trên điện thoại, một cảnh sát dùng nhíp nhặt các mảnh vỏ điện thoại vỡ cho vào túi vật chứng.

"Điện thoại còn khởi động được không?" Lương Lương hỏi.

Giám định viên đáp, "Không. Điện thoại bị đập mạnh quá, hư hỏng nặng. Phải đem về thử mới biết có sửa được không."

"Dùng búa đập à?"

"Không, chắc là đập thẳng xuống đất khá nhiều lần. Trên sàn có mấy vết trầy xước."

Lương Lương nhìn hộp gỗ trong góc nhà kho, rồi ghi chép vào sổ tay.

Quay lên mặt đất, Lương Lương đi thẳng đến chỗ cửa sổ không với tới ban nãy. Anh mở cửa kính từ bên ngoài, nằm sấp xuống, thử chui đầu vào trong. Theo lời người nhà họ Lục, đây là cửa sổ thông gió. Hình vuông, có chiều dài cạnh chưa đầy 20 centimet, cố gắng lắm cũng chỉ chui được nửa đầu, đến tai thì không chui tiếp được nữa. Lương Lương sợ mắc kẹt nên dừng lại.

"Anh làm gì thế?" Lãnh Tuyền đứng đằng sau, nhìn mà buồn cười.

"Không có gì, xem bừa thôi." Sau khi kiểm tra, Lương Lương xác định, với kết cấu nhà kho như vậy, dù chui cả đầu qua cửa sổ cũng không thể nhìn thấy xác chết ở cửa ra vào.

Phòng khách trang hoàng lộng lẫy, giữa phòng kê sofa nhập từ Paris về, vải jacquard cao cấp phối với da thật rất xa hoa tao nhã. Ngồi trên sofa là Lục Văn Long và Vương Phần. Vương Phần đang gục đầu khóc nấc vì cái chết của chồng, tay cầm khăn chùi nước mắt lia lịa.

Lương Lương hỏi Lục Văn Long, "Anh là người đầu tiên phát hiện ra thi thể à?"

"Vâng." Lục Văn Long chỉnh kính, kể vắn tắt quá trình từ lúc Tiểu Vũ nhặt được dây rốn ngoài cửa sổ cho đến lúc mình rút cạn nước ở lối vào nhà kho.

"Sao anh nhận ra đó là dây rốn?"

"Tôi làm bác sĩ bao nhiêu năm, cũng phải có tí kiến thức chứ."

"Bố anh mất tích từ khi nào?"

"Chắc là từ sáng hôm kia, bố bảo có việc phải ra ngoài, sau đó bặt tin... Tôi không ngờ bố lại chết ngay dưới nhà kho." Lục Văn Long rầu rĩ đáp. Bi kịch này, đúng ra là có thể ngăn chặn được mà.

"Gần đây ông ấy có hành động gì lạ? Tiếp xúc với những ai? Có thù hằn xích mích gì không?"

“Hình như không.” Lục Văn Long suy nghĩ một lúc rồi đáp, “Bố tôi đứng đầu một tổ chức từ thiện, bình thường chỉ tiếp xúc với người trong trung tâm bảo trợ xã hội, trại trẻ mồ côi, thỉnh thoảng đánh cờ vây với mấy bạn cờ, không xã giao với ai khác.”

“Liệu bố anh có làm mếch lòng ai mà gia đình không biết?”

“Không thể nào, ông khiêm tốn và hiền lành lắm, chưa từng mâu thuẫn với ai, chắc không có kẻ thù đâu.”

Lương Lương ghi chép xong, quay sang hỏi Vương Phần, “Bà nghĩ sao?”

Vương Phần sụt sùi khóc, vẫn chưa bình tĩnh nổi. Con trai phải động viên mãi, bà mới lau đôi mắt sưng đỏ, ngẩng đầu lên nói với Lương Lương, “Tôi không rõ... Ông nhà tôi tốt lắm, dùng gia tài tích góp nửa đời xây dựng trung tâm bảo trợ xã hội, thu nhận mấy đứa trẻ lang thang. Sao người tốt lại gặp chuyện đen đủi thế này?” Nói đến đây, bà khóc không ra tiếng, “Kẻ nào đã hại ông ấy? Ác độc quá!”

Thấy tâm trạng Vương Phần không thích hợp để lấy lời khai tiếp, Lương Lương dặn một cảnh sát dìu bà lên tầng nghỉ ngơi rồi hỏi Lục Văn Long, “Thường ngày bố anh có qua nhà kho không?”

“Tôi không rõ, đôi khi không thư thái bố sẽ bỏ đi đâu đó một hai hôm. Giờ mới biết, thì ra ông toàn nhốt mình trong nhà kho uống rượu. Ông bảo thích chỗ vừa tối vừa yên tĩnh. Tôi cũng không hiểu nổi.”

“Vậy à, có chuyện gì khiến ông ấy không thư thái?”

“Mấy chuyện phiền não linh tinh như cụ già ở trung tâm bảo trợ xã hội qua đời, trẻ lang thang cơ nhỡ bị cha mẹ bỏ rơi, hay truyền thông bất lương vu cho bố làm từ thiện để đánh bóng tên tuổi. Nhiều lúc tôi thấy tội bố lắm, làm bao việc tốt mà người đời không hiểu cho.” Nói đến đây, Lục Văn Long rơm rớm nước mắt.

“Bố anh lên thiên đường rồi sẽ không còn phiền muộn nữa.” Lương Lương chuyển chủ đề để làm dịu bầu không khí nặng nề. “À, anh bảo dùng máy bơm tháo sạch nước ngập lối vào nhà kho, lúc đó

nước đầy lắm à?"

"Vâng, nước tích tụ nhiều ngày do mưa lớn, cao ngang mặt đất."

"Nhưng nhà kho không hề rò rỉ, tầng ngầm chống nước tốt thế sao?"

"Vâng." Lục Văn Long khẳng định, "Vì nhà kho vốn để trữ lương thực nên phải khô ráo. Vật liệu xây dựng có trộn nhựa đường chống thấm, bên trong quét sơn chống thấm, cửa ra vào làm bằng gỗ ghép hai lớp, mép cửa ra vào và cửa sổ thông gió đều gắn keo cao su chống thấm. Vì vậy nước có ngập bên ngoài cũng không ngấm vào trong được."

"Ra là thế... Quả thật kín như bưng." Lương Lương gật gù. "Anh có nhớ cầu thang xuống kho bị ngập từ khi nào không?"

Lục Văn Long nhớ lại, "Chắc là đêm hôm kia, bởi sáng hôm qua lúc đi ngang nhà kho tôi đã thấy ngập rồi."

"Đêm... đêm hôm kia?" Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lương Lương. Anh bỗng nhận ra vấn đề hóc búa.

"Đúng vậy." Lục Văn Long xác nhận.

"Ừm... Vậy mấy đêm nay mọi người có nghe thấy tiếng máy bơm quanh đây không?"

"Máy bơm? Hình như không... Sao thế?" Lục Văn Long lắc đầu.

"Anh chắc chứ? Dù gì tiếng mưa ngoài kia cũng rất to..." Lương Lương trợn tròn mắt, phản ứng hơi quá, làm Lãnh Tuyền đứng bên cạnh phải ngơ ngác.

"Tôi rất thính ngủ, nếu có tiếng ồn cỡ máy bơm, tôi không thể không nghe thấy. Nhưng đồng thời tôi cũng thích tiếng mưa, mưa càng lớn càng dễ ru giấc." Lục Văn Long nói chắc như đinh đóng cột, "Tất nhiên, anh cứ hỏi thêm những người khác, nhưng việc này liên quan gì đến cái chết của bố tôi?"

Lương Lương thình lình lao ra khỏi phòng, chạy như bay đến nhà kho. Lãnh Tuyền càng thêm thắc mắc, cắm đầu cắm cổ đuổi theo. Ở

cửa nhà kho, pháp y đang dọn đồ nghề chuẩn bị rời hiện trường. Lương Lương tóm lấy vai anh ta, hổn hển hỏi, "Ban nãy anh bảo thời điểm tử vong là lúc nào?"

Pháp y giật mình, nhưng vẫn đáp ngay, "Từ 1 giờ đến 3 giờ đêm hôm qua... Có vấn đề gì à?"

"Đêm hôm qua?" Lương Lương gặng hỏi.

"Ừ," pháp y gật đầu. "Chính xác là rạng sáng nay."

Chắc chắn là mình không nghe nhầm, Lương Lương không khỏi ngạc nhiên. "Thật kì lạ..." Anh ngước mắt nhìn trời, miệng lẩm bẩm, "Án mạng phòng kín."

"Án mạng phòng kín?" Lãnh Tuyền thắc mắc trước cụm từ khó tin xuất hiện đến hai lần trong cùng một ngày. "Sao lại là án mạng phòng kín? Cửa hiện trường đâu có khóa..."

"Xem chừng đầu óc em chưa đủ nhanh nhạy," Lương Lương chỉ ra. "Em nghĩ kĩ xem, lối vào duy nhất của nhà kho đã ngập từ hai hôm trước, nhưng nạn nhân tử vong chưa đến một ngày." Anh dẫn Lãnh Tuyền vào hiện trường vụ án, trỏ xuống nền nhà. "Ngoài vài vết rượu nho nhỏ, sàn hầu như khô ráo. Chứng tỏ sau khi lối vào bị ngập, cửa nhà kho chưa mở ra lần nào, bằng không nước đã chảy vào rồi. Ở đây cả ngày không có ánh sáng, lại mưa suốt mấy hôm nay, nước chảy vào thì không thể bốc hơi nhanh đến thế trong thời gian ngắn."

"Ồ..." Lãnh Tuyền vỡ lẽ.

"Ở đây nảy sinh một nghịch lý không thể giải thích từ góc độ vật lý: người chết chưa đến một ngày, làm sao vào được căn phòng đã bị nước mưa chắn lối từ hai hôm trước?"

Lãnh Tuyền cúi đầu đăm chiêu giây lát, đoạn quay lại hỏi nhân viên pháp y đứng đằng sau, "Một người có thể tự làm mình chết ngạt không anh?"

Dù giả thuyết hơi thiếu thực tế, pháp y vẫn kiên nhẫn dùng kiến thức chuyên môn trả lời cô cảnh sát mới, "Theo lý thuyết, một người không thể tự làm mình chết ngạt, bởi lúc sắp ngạt là đã yếu sức và mê

man, không thể thực hiện thao tác đến tận cùng. Có một cách là dùng vật nặng đè thẳng lên mũi miệng cho đến khi ngạt thở, nhưng mọi người thấy đấy, chẳng có hung khí hay vật dụng đáng ngờ nào đủ khả năng làm người ta ngạt thở ở đây cả. Tôi cho rằng, khả năng nạn nhân tự sát là vô cùng thấp."

Lãnh Tuyền tỏ ra ủ rũ, nhưng mấy giây sau lại hớn hở, "Anh Lương Lương, hay là giết người xong, hung thủ rút sạch nước, mở cửa chuyển thi thể vào kho, rồi lại đổ nước xuống?"

Lương Lương lắc đầu, bước đến cửa trỏ cầu thang đá chạy từ mặt đất xuống tầng ngầm, "Em tính thử xem, độ sâu ít nhất hai mét, chiều dài và rộng đều tầm hai mét. Không gian này mà chứa đầy nước, dù trừ đi phần bậc thang thì thể tích nước ít ra cũng phải 4000 lít, tức 4 tấn."

Lãnh Tuyền cố gắng nhớ lại công thức chuyển đổi đơn vị, lặng lẽ kiểm tra kết quả tính của Lương Lương.

"Trước khi phát hiện ra thi thể, mưa rơi liên miên. Nếu chỉ tát thủ công từng chút một thì không kịp tát cạn, nước mưa bên ngoài vẫn liên tục chảy vào. Giống như đề toán kinh điển 'Trong hồ có hai ống nước hoạt động đồng thời, một ống xả nước, một ống dẫn nước ấy'." Lương Lương lấy ví dụ cho rõ.

"Nếu dùng ô thì sao ạ? Làm như vậy có thể ngăn nước mưa chảy vào." Lãnh Tuyền nghĩ ra điểm đột phá mới.

"Vô ích thôi." Lương Lương bác bỏ, "Mặt đất ngoài nhà kho hơi dốc, dù trên thang che ô thì nước mưa dưới đất vẫn tràn vào. Muốn nhanh chóng rút cạn nước chỉ còn cách dùng máy bơm công suất lớn. Nhưng Lục Văn Long bảo không nghe thấy tiếng máy bơm. Tất nhiên, lát nữa phải xác nhận lại chuyện này với những người khác trong gia đình họ."

"Hay Lục Nhân ở trong nhà kho từ khi chưa mưa?" Lãnh Tuyền tiếp tục mạch suy nghĩ lúc trước, "ông ta đã biệt tăm từ hôm kia cơ mà, chắc là vào thẳng đây rồi. Nhưng..."

“Nhưng thời gian tử vong là rạng sáng nay. Giả sử không phải tự sát, thì hung thủ đột nhập giết người bằng cách nào? Gây án xong làm sao thoát ra? Kiểu gì cũng phải mở cửa ít nhất một lần, nan đề phòng kín còn đó, chưa thể loại bỏ mâu thuẫn logic được.”

Lãnh Tuyền rối trí, mà Lương Lương cũng không thấy thông suốt hơn. Ban nãy còn tự hào vì chỉ chớp mắt đã phá giải vụ án nhà văn tự sát, giờ đầu óc đã rối bòng bong. Nhà kho chỉ có một lối ra vào, cửa sổ không lách vừa người (như anh vừa thử), lại còn khá xa cửa lớn, khuất tầm nhìn, khó mà lắp đặt thiết bị giết Lục Nhân từ bên ngoài cửa sổ. Lương Lương bứt rứt đưa tay sờ mặt tường quanh cửa sổ, bụng bảo dạ chắc chỉ có trẻ sơ sinh mới bò qua được ô cửa nhỏ như vậy...

Khoan đã... Trẻ sơ sinh?

Lương Lương bỗng chốc rùng mình, nhớ lại dây rốn Tiểu Vũ nhặt được. Dây rốn nâu sẫm còn dính máu như chập chờn trước mắt anh.

I

Một cảnh tượng rùng rợn nháng lên trong đầu Lương Lương: Đêm khuya mưa gió, một đứa trẻ sơ sinh chầm chậm bò đến nhà kho, người bê bết máu, tay chân lấm bùn, dây rốn lết trên nền đất để lại dấu vết mờ nhạt. Đứa bé bò qua cửa sổ xuống kho, đến bên Lục Nhân đang say sưa ngủ lịm, quan sát ông bằng đôi mắt trống rỗng u ám. Thình lình, đứa bé giơ hai bàn tay nhỏ lên đè chặt mũi và miệng Lục Nhân cho đến khi ông ta tắt thở rồi ngoác miệng cười khanh khách, bò ra cửa sổ, dây rốn bị vướng vào móc cửa mắc lại ở đó, bản thân nó thì biến mất giữa đêm đen sâu thẳm...

Chẳng lẽ... hung thủ là trẻ sơ sinh?

Không thể nào... Nghĩ đến đây, Lương Lương vỗ mạnh vào đâu, cố tỉnh táo lại. Trẻ sơ sinh làm sao giết người được?

Lương Lương không tin quỷ thần, nhưng lúc này đầu óc như bị ma ám, tưởng tượng ra toàn thứ điên khùng.

“Vụ này kì dị thật đấy.” Lãnh Tuyền nhăn nhó thì thầm bên tai

anh. “Anh quen rất nhiều chuyên gia, hẳn có người sở trường phá án phòng kín đúng không ạ? Hay là tìm họ đi!”

Lương Lương lấy điện thoại ra xem danh bạ, “Có phó giáo sư vật lý Hách Tử Phi, nhưng dạo này anh ấy bận nghiên cứu khoa học, chắc khó mà dứt ra được. Có cảnh sát Vương ở huyện F từng phá vụ án người thiên nga* xôn xao một thời, nhưng người phá án thực sự là một sinh viên cơ, mà cô ta hiện đi Pháp du học rồi.”

“Còn ai nữa không?”

“Còn một nhà toán học trẻ từng phá vụ án dinh thự Vỏ Chai* chấn động cả nước, nhưng cậu ta đang ở Mỹ thì phải...”

“Vậy là chẳng nhờ ai được rồi?”

Lương Lương tiếp tục lướt danh bạ, “Thật ra còn một người...”

“Ai ạ?”

“Đi lấy lời khai đã, hôm nay phải thẩm vấn một loạt người nhà họ Lục. Trong vòng mười phút, tập trung tất cả mọi người trong dinh thự lại.” Lương Lương ra lệnh. Anh quyết định tạm gác nan đề phòng kín sang một bên, hoàn tất quy trình điều tra căn bản trước.

2
Dinh thự Lục gia

Chung Khả mở to đôi mắt mơ màng, nhìn ra cửa sổ. Mây đen trĩu nặng mấy ngày đã tan, nắng rọi vào phòng đem theo chút hơi ấm, nhưng chưa đủ xua đi giá lạnh ngày đông, cô lại rúc đầu vào chăn, tiếp tục say giấc nồng. Dọn đến nhà họ Lục đã được một năm, cứ ngày nghỉ là cô ngủ nướng, vì bình thường bận bịu toàn thiếu ngủ.

Chung Khả 21 tuổi, là diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp. Đam mê lồng tiếng từ thuở còn thơ, cô thường tắt tiếng ti vi, tưởng tượng mình là nhân vật chính trong phim truyền hình hoặc hoạt hình, vừa xem phim vừa đọc lời thoại tự biên. Lên đại học, cô tham gia câu lạc bộ lồng tiếng online Nguyệt Ngâm, rồi trở thành diễn viên lồng tiếng trên mạng. Trong khoảng thời gian đó, Chung Khả thu âm kịch truyền thanh và sách nói, thỉnh thoảng lồng tiếng cho nhân vật trong trò chơi điện tử. Nhờ năng khiếu biểu diễn bẩm sinh và chất giọng đặc biệt, cô khá nổi tiếng trên mạng. Sau khi tốt nghiệp, Chung Khả đến Thượng Hải, vì ở đây có Duyệt Âm, công ty lồng tiếng hàng đầu Trung Quốc. Có công mài sắt có ngày nên kim, hơn một năm sau cô hoàn thành xuất sắc kì tập huấn của công ty và trở thành thực tập sinh, chính thức đặt chân vào con đường lồng tiếng chuyên nghiệp.

Nhưng con đường này không dễ dàng như Chung Khả tưởng. Nghề lồng tiếng cạnh tranh vô cùng khốc liệt lại không được đánh giá cao, thu nhập thực tế khá thấp. Đặc thù của nghề là thời gian làm việc không cố định, nhiều lúc phải thu âm xuyên đêm do lượng công việc quá tải. Duyệt Âm hiện đặt trọng tâm vào mảng hoạt hình, một mảng khá mới lạ với người quen thu âm kịch truyền thanh như Chung Khả. Cô thường không nắm bắt được tâm trạng nhân vật, phải thu âm

nhiều lần mới xong một câu thoại khiến thời gian làm việc càng tăng lên. Ngoài sức ép của cường độ công việc, Chung Khả còn phải chịu áp lực từ cuộc sống. Một mình bươn chải, muốn ổn định ở thành phố sống vội như Thượng Hải bắt buộc phải có nền tảng kinh tế. Vấn đề đầu tiên khiến cô phiền muộn là việc thuê nhà. Thượng Hải tấc đất tấc vàng, một căn hộ đơn có nhà bếp và vệ sinh riêng phải ngốn đến nửa tháng lương của Chung Khả. Cô chạy đôn chạy đáo để tìm thuê một nơi có giá cả hợp lý. Một năm trước, giữa lúc sắp nản lòng, Chung Khả bỗng nhìn thấy mẩu quảng cáo cho thuê phòng trên báo.

Quảng cáo nằm ở một góc tờ báo, không bắt mắt lắm, chỉ có vài dòng cô đọng súc tích, đại ý là dinh thự ở quận Thanh Phố có phòng trống cho thuê, giá rẻ đến bất ngờ. Sau một hồi mừng rỡ, Chung Khả bắt đầu sinh nghi. Quận Thanh Phố dù rất xa nội thành, nhưng tiền cho thuê không thể rẻ đến mức đó chứ. Chung Khả lên mạng tìm thông tin về dinh thự. Gia đình họ Lục đang sống trong dinh thự đó, nên nó được gọi là "Dinh thự Lục gia". Dinh thự nằm trong công viên Hồ Tâm ở quận Thanh Phố, nhưng công viên hiện đã đóng cửa. Gia đình họ Lục thì đầy bí ẩn và gần như cách biệt với đời. Có tin đồn các thế hệ nhà họ chỉ sinh con trai, chưa từng sinh con gái. Lại có tin đồn cái hồ gần nhà họ có quái vật ăn thịt người, rồi buổi tối vào công viên có thể nghe thấy tiếng khóc ngằn ngặt của trẻ sơ sinh... Toàn những tin đồn rùng rợn, nhưng giờ đã nhận được thông báo trúng tuyển của Duyệt Âm, Chung Khả phải tìm ngay chỗ ở thích hợp, phải có chỗ ngủ hằng ngày, cô không rảnh để lo lắng nhiều quá, nên quyết định đi xem phòng trước.

Hôm ấy, Chung Khả khoác áo choàng lông nâu nhạt, mặc váy liền trái mùa và tất dài màu đen họa tiết hoa xinh xắn, đi bốt ngắn màu đen. Để ngừa lạnh, cô đeo chụp tai bằng lông trắng muốt, hơi giấu cằm vào khăn quàng cổ. Cả người nom như cục lông xù, cực kì dễ thương.

Chung Khả có gương mặt phúng phính như trẻ con, làn da trắng trẻo căng mịn. Cô cận thị nên thường đeo kính gọng tròn khá to. Tóc

xoăn tự nhiên bồng bềnh trong gió, ánh lên màu nâu nhạt thanh nhã, mái cắt bằng gọn gàng nhìn đáng yêu vô cùng.

Vì làm việc bằng giọng nói, Chung Khả chú ý đến cổ họng hơn là phục sức bên ngoài. Cũng như nghệ sĩ piano luôn cố gắng bảo vệ ngón tay, Chung Khả tuyệt đối giữ cho cổ họng không viêm nhiễm khàn tiếng, đặc biệt là vào mùa dễ cảm lạnh như hiện tại. Từng có đồng nghiệp lồng tiếng, vì viêm họng không thể tham gia buổi thử giọng cho phim điện ảnh nên lỡ mất cơ hội tốt để phát triển.

Vạch xong lộ trình, Chung Khả lên tuyến tàu điện ngầm Số 2, ngồi từ Đường 1 Công viên Trung Sơn đến ga cuối. Trên tàu có gã đàn ông phệ phạc bụng tròn vo, bộ dạng như otaku* bắt chuyện với cô, xin kết bạn WeChat, nhưng Chung Khả phũ phàng từ chối. Xuống tàu điện, cô bắt tiếp xe buýt đến Thanh Phố. Xe chạy dọc con đường hẻo lánh, hai bên mênh mông ruộng đất, mất ba mươi phút mới đến bến. Chung Khả mệt mỏi bước xuống. Hành trình này xa xôi hơn cô tưởng. Ngước mắt nhìn quanh chỉ thấy biển báo điểm dừng xe buýt đứng lẻ loi bên đường cái vắng vẻ, chẳng có công trình kiến trúc nào ngoài vài ngôi nhà lúp xúp. So với nội thành ồn ã, nơi này hoang vu đến đáng sợ.

Chung Khả mở điện thoại tra bản đồ, thấy phải một quãng nữa mới đến công viên Hồ Tâm, cô đã chực bỏ cuộc. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cất công tới đây rồi thì cứ nên xem phòng ốc thế nào hẵng, Chung Khả đành đi tiếp, tất nhiên là đi bộ.

Mười phút sau, một hàng rào đen xuất hiện trước mặt, chính giữa hàng rào là cổng sắt lớn. Bảng đồng gắn ở cổng đề sáu chữ "Công viên Hồ Tâm Thanh Phố". Cổng sắt lắp khóa điện tử, Chung Khả kéo mạnh ra nhưng không mở được, thấy trên cổng có nút ấn giống chuông cửa, bên cạnh có camera và thiết bị liên lạc nội bộ, cô chần chừ một lát rồi đưa tay bấm chuông.

"Xin chào, ai thế ạ?" Từ liên lạc nội bộ vang ra giọng một cô gái trẻ, nghe rất lịch thiệp.

"Ơ..." Chung Khả ấp úng. "Xin... xin chào, tôi đọc được quảng cáo cho thuê phòng trên báo..." Chưa dứt lời đã nghe tiếng "cạch", cổng

sắt tự động mở ra.

"Mời vào." Liên lạc ngắt.

Tiếp khách thoải mái nhanh gọn thật. Chung Khả dè dặt bước vào, cảm thấy hơi hồi hộp. Cô đi men theo con đường quanh co, vào sâu bên trong công viên Hồ Tâm. Công viên hơn trăm mẫu đất vốn là khu giải trí cao cấp vào những năm 1990, nghe nói ông chủ đầu tiên là Lục Vũ Quốc, chủ nhân nhà họ Lục khi đó.

Lục Vũ Quốc sinh năm 1926, thời chiến làm việc ở thư viện do Dân quốc xây dựng, đến thời cộng hòa nhân dân thì cưới vợ, sinh con trai trưởng Lục Nhân. Những năm 1960, bà vợ không may mắc bệnh qua đời, Lục Vũ Quốc cưới diễn viên Hỗ kịch* Ngô Miêu làm vợ kế. Lục Vũ Quốc vô cùng yêu chiều Ngô Miêu, không lâu sau khi kết hôn, bà lần lượt sinh cho ông hai người con trai là Lục Nghĩa và Lục Lễ.

Lục Vũ Quốc là người tay trắng lập nghiệp, ăn nên làm ra nhờ kinh doanh lông thú và quần áo. Năm 1978, chính sách cải cách mở cửa càng giúp sự nghiệp của ông thuận buồm xuôi gió. Trong vòng hai năm, ông sáng lập nhãn hiệu thời trang riêng, đủ sức cạnh tranh với các nhãn hiệu hạng hai, hạng ba quốc tế hồi đó.

Những năm 1980, giữa hồi thịnh vượng phát đạt nhất, Lục Vũ Quốc mua lại dinh thự từng là thư viện ông làm việc lúc trước. Gần dinh thự có cái hồ mang tên rất lạ là hồ Thai. Cả nhà chuyển vào ở, đây cũng là lúc Lục Văn Long chào đời. Những năm 1990, Lục Nghĩa và Lục Lễ sinh con trai là Lục Triết Nam và Lục Hàn Băng. Gia đình ba đời chung sống trong cơ ngơi bề thế, cũng chính là Dinh thự Lục gia ngày nay.

Nhưng không lâu sau, lúc gần 70 tuổi, Lục Vũ Quốc đột nhiên bán đứt nhãn hiệu đã khổ công gây dựng cùng toàn bộ cổ phần công ty thời trang do một tay ông sáng lập. Ông dùng số tiền ấy để mua phần đất quanh dinh thự và mất vài năm để xây công viên Hồ Tâm chỉ phục vụ người giàu. Cứ như vậy, Lục Vũ Quốc tuyên bố rút lui khỏi ngành thời trang để an hưởng tuổi già ở đây.

Công viên có các loại hình thư giãn giải trí như sân golf, nhà hàng cao cấp, khách sạn xa hoa, nhà treo nghỉ mát độc đáo, đu quay trên nước... Nhưng mộng đẹp không lâu, suy cho cùng thời bấy giờ chẳng mấy ai giàu có, công viên Hồ Tâm thua lỗ phá sản, đành phải bỏ hoang. Hiện tại, chỉ còn Dinh thự Lục gia nằm lẻ loi ở đó.

Năm 2012, Lục Vũ Quốc qua đời, hưởng thọ 86 tuổi. Ngô Miêu tuổi gần 70 trở thành tân chủ nhân nhà họ Lục và quản lý mọi việc trong gia đình.

Thông tin Chung Khả tìm hiểu trước khi đến đây đại khái là như thế. Cô có cảm giác gia tộc này nằm sau một bức màn bí ẩn. Có rất nhiều câu đố không lời giải, ví như tại sao Lục Vũ Quốc đột nhiên rút lui khỏi ngành thời trang? Tại sao ông ta mua phần đất quanh dinh thự? Tất nhiên hiện tại Chung Khả không rảnh hơi quan tâm đến những điều này, cô chỉ muốn nhanh chóng xác định thuê phòng ở đây có đáng tin cậy hay không thôi. Hai bên lối đi là đồng cỏ heo hút, cỏ dại héo khô phủ vàng mặt đất, lác đác vài thân cây trông như đám bù nhìn rơm vô hồn.

Băng qua một khoảng sân rộng, Chung Khả trông thấy vài kiến trúc tan hoang cũ kĩ. Một trong số đó trước đây là hội quán sân golf nhưng giờ đã bỏ không, các điểm phát bóng um tùm cỏ dại, tường bao đổ nát, dùng từ "phế tích" cũng không sai. Chung Khả còn ngờ mình đến nhầm chỗ, không sao tưởng nổi nơi này từng là công viên cao cấp và giờ đây vẫn có người ở.

Đi hết khoảng sân, băng qua một con dốc thoai thoải thì đến trung tâm công viên, trước mặt hiện ra một hồ nước mênh mông. Nước hồ lóng lánh dưới nắng, mặt hồ phủ sương mỏng mờ ảo. Xa xa có cầu treo dẫn thẳng đến khung sắt lớn hình tròn dựng giữa hồ, hẳn là giàn đu quay trên nước đã dỡ bỏ.

Nhìn từ xa, hồ nước có dáng phôi thai cuộn tròn trong tử cung, phải chăng là nguồn gốc cái tên? Hồ Thai ngày đông giống hệt đứa trẻ sơ sinh khổng lồ nằm nghiêng mình giữa đất trời, cỏ cây xung quanh úa tàn chết rũ y như thể bị đứa trẻ tham lam này hút sạch chất dinh

dưỡng. Ngay chỗ bụng "phôi thai" là tòa dinh thự theo phong cách phương Tây cổ điển. Nhìn từ trên xuống, dinh thự như nửa đoạn dây rốn kéo ra từ bụng thai nhi.

Chung Khả bước đến gần, mặt đất hơi trơn, đôi bốt ngắn lấm bùn khiến người ưa sạch sẽ như cô cảm thấy hơi khó chịu. Cuối đoạn đường này là đích điểm của hành trình, Dinh thự Lục gia.

Thực sự có người sống ở đây ư? Nhìn dinh thự ba tầng trước mắt, Chung Khả thầm cảm thán. Dinh thự sơn màu đỏ rượu, mỗi tầng đều có rất nhiều cửa sổ. Bên ngoài một số ô cửa có ban công nhỏ dựng cột La Mã cẩm thạch, trông khá lộng lẫy.

Phong cách kiến trúc chiết trung* châu Âu phổ biến thời Dân quốc làm dinh thự toát lên vẻ giàu sang. Các cột trang trí màu trắng cùng với dãy tường chạm nổi tạo nên bộ khung cơ bản của ngôi nhà. Chung Khả ngắm một lượt toàn bộ dinh thự, nhà riêng mà bề thế như khách sạn, chỉ hiềm lâu ngày không tu sửa nên hơi cũ, có nhiều vết nứt và mảng loang lổ. Hơn nữa, dinh thự nằm ở nơi bốn bề hẻo lánh nên khiến người ta có cảm giác hoang vu dù đang ban ngày.

Ở cửa chính có bậc thềm hình bán nguyệt, Chung Khả rón rén bước lên, định nhấn chuông thì cửa đôi đã mở ra như biết rằng khách đến. Người mở cửa là phụ nữ, mặc bộ đồ màu đen xen trắng.

"Cô là khách thuê phòng ạ?" Người đó dịu dàng hỏi, chính là giọng vang ra từ thiết bị liên lạc nội bộ ban nãy.

"Ở... Chào chị, vâng..." Chung Khả đưa mắt quan sát, người này xinh xắn, cao gầy, buộc tóc đuôi ngựa, chưa đến ba mươi tuổi. Trông cách ăn mặc chắc là người giúp việc ở đây.

"Phiền cô nhấc chân lên ạ." Giúp việc cầm khăn, ngồi xổm xuống.

"Dạ..." Chung Khả nhìn bùn đất trên bốt, ngại ngùng nhấc chân lên. Giúp việc nắm cổ chân cô, dùng khăn lau bùn trên bốt, lau xong thì gấp gọn khăn, đứng dậy chìa tay, "Mời cô vào."

"Cảm ơn." Chung Khả gật đầu, liếc nhanh đôi bốt sạch bong dưới chân.

Giúp việc dẫn Chung Khả vào phòng khách. Căn phòng mang gam màu thẫm, bài trí theo phong cách hiện đại hơn so với bề ngoài dinh thự, đồ nội thất tinh xảo, sàn lát gỗ tự nhiên hình như mới đánh sáp, giẫm bốt lên cảm thấy hơi trơn. Giữa phòng là bộ sofa kiểu Âu kê quanh bàn trà gỗ tử đàn, bên dưới trải thảm dày. Bức tường đối diện cửa vào treo ti vi màn hình tinh thể lỏng 80 inch, dưới ti vi là lò sưởi bằng đá kiểu Tây. Trần treo đèn chùm thủy tinh lấp lánh chói mắt. Mé Bắc phòng khách có cầu thang lên tầng hai.

Giúp việc xuống bếp rót cốc nước ép hoa quả cho Chung Khả, dặn cô ngồi chờ ở sofa, rồi đi lên tầng.

Phòng khách rất ấm, Chung Khả cởi chụp tai và khăn quàng, uống một ngụm nước ép. Trong lúc chờ đợi, cô mải mê ngắm nghía xung quanh. Xa hoa hơn cô tưởng, không ngờ ngoại ô Thượng Hải lại ẩn giấu một gia tộc giàu có nhường này. Sao giá thuê phòng lại thấp như vậy nhỉ! Phòng khách trống trải yên tĩnh càng kích thích suy tưởng miên man, trong đầu thình lình nhảy ra cụm từ "ngôi nhà ma ám" làm Chung Khả bất giác rợn người.

Khoảng năm phút sau, một người đàn ông từ trên tầng đi xuống, bước chân thình thịch nặng nề. Nhác thấy người đó, Chung Khả suýt hét lên, "Ấy!? Anh là..."

"A!" Người nọ cũng ngạc nhiên, "Là em gái à."

Chính là người bắt quen trên tàu điện ban nãy, thân hình phốp pháp, không cúi đầu vẫn thấy rõ nọng cằm, khiến người ta liên tưởng đến nhân vật "mặt thịt ngang phè"* dưới ngòi bút của Lỗ Tấn. Cái bụng tròn vo đẩy căng phồng lớp áo khoác họa tiết hoạt hình, chân cong chữ bát không thể sải bước quá dài.

"Khéo thật đấy..." Gã cười toét miệng, "Thảo nào lúc trên tàu điện tôi đã thấy em gái rất giống."

Chung Khả gượng gạo hỏi, "Sao anh lại ở đây?" Lòng lại thầm thắc mắc "lúc trên tàu điện đã thấy rất giống" nghĩa là sao, chẳng lẽ trước kia gã từng gặp mình?

“Sao tôi lại ở đây? Ha ha ha ha.” Gã đàn ông nặng nề bước đi rồi ngồi phịch xuống sofa. “Quên giới thiệu với em gái, tôi tên là Lục Triết Nam, nhà ở đây.”

“Ừm... Đừng gọi tôi là em gái, được không? Tên tôi là Chung Khả... Xin lỗi đã bất lịch sự với anh trên tàu.” Ai mà ngờ cô tình cờ gặp người nhà họ Lục dọc đường. Lục Triết Nam có lẽ là con trai của Lục Nghĩa.

“Không sao,” Lục Triết Nam phẩy tay, “Không ngờ tôi với em gái... Xin lỗi, với cô Chung Khả lại có duyên như vậy.”

“Nhưng sao khi nãy anh xuống tàu trước, đã thế còn đến đây sớm hơn tôi?”

“À à, tôi đi triển lãm truyện tranh, định bảo tài xế đến đón, nhưng quanh triển lãm kẹt xe ghê quá, đành bắt một chặng tàu điện rồi dặn bác tài chờ ở ga sau. Vậy mà gặp được cô, hay thật đấy.”

Chung Khả không thích cái giọng bông lơn này, ngày sau mà sống chung dưới một mái nhà thì cũng khó tiêu hóa đây.

“Cô muốn thuê phòng hả?” Cuối cùng Lục Triết Nam cũng vào chuyện chính, “Tôi dẫn cô lên tầng xem thử nhé?”

“Vâng.” Chung Khả đứng dậy, cảm thấy gã liếc đùi mình, liền hấp tấp kéo vạt váy xuống.

Lục Triết Nam tiến lên thang trước, “Cô là diễn viên lồng tiếng nhỉ, thảo nào giọng hay thế.”

Chung Khả giật mình, “Sao anh biết tôi là diễn viên

lồng tiếng?”

“Chúng tôi luôn tìm hiểu thông tin cơ bản của tất cả các khách muốn thuê phòng mà.”

Chung Khả nhớ lại lần đầu gọi đến số điện thoại trên quảng cáo, đầu dây bên kia hỏi cô họ tên và số điện thoại, cô trả lời ngay mà không nghĩ ngợi gì, chẳng ngờ từ đấy họ lại còn tiến hành điều tra. Giờ thì cô hiểu tại sao vừa rồi Lục Triết Nam lại bảo trên tàu điện đã thấy

cô rất giống. Hẳn gã đã xem thông tin và ảnh mình từ sớm. Chung Khả hiểu thái độ thận trọng của nhà này đối với mỗi khách thuê, vì cô cũng cố gắng điều tra thông tin của họ trước khi đến đây. Nhưng dù thế nào, cô vẫn ghét bị xâm phạm đời tư.

"Anh thì làm nghề gì?" Chung Khả hỏi.

"Tôi hả? Việc của tôi là cho thuê tất cả phòng trống trong nhà rồi thu tiền thôi." Lục Triết Nam trả lời qua loa. Xem chừng đúng là otaku, không hơn không kém.

"Nhà các anh hiện có bao nhiêu người?" Chung Khả muốn tìm hiểu thêm về gia đình họ.

"Để tôi tính thử." Nam ngẩng đầu, giơ ngón tay ra đếm, "Bà nội, gia đình bác cả, gia đình chú ba, gia đình tôi, các khách trọ khác, rồi giúp việc quản gia các thứ, tổng cộng chắc hơn chục người, hôm khác giới thiệu cho cô làm quen."

Mười mấy người đúng là không ở hết dinh thự lớn như vậy, trong nhà hẳn còn rất nhiều phòng trống.

Cả hai đi cầu thang lên thẳng tầng ba, trước mặt là hành lang rộng rãi. Trần hành lang treo đèn chùm vuông kiểu dáng độc đáo, đang bật sáng do cửa sổ trong cùng phía Tây không đón đủ nắng. Bức tường đối diện cầu thang là một dãy ba bốn cánh cửa màu đỏ rượu. Trên khoảng tường trống giữa các cửa đều treo tranh nghệ thuật theo chủ nghĩa hậu hiện đại, không hài hòa với phong cách dinh thự.

Lục Triết Nam dẫn Chung Khả đến căn phòng mé Tây, "Đây là phòng của cô." Rồi đẩy cánh cửa gỗ.

Căn phòng đơn tầm 20m^2, bày biện y như phòng khách sạn năm sao. Giữa phòng đặt chiếc giường lớn đóng bằng gỗ tự nhiên, mọi vật dụng cần thiết cho sinh hoạt hằng ngày đều đầy đủ. Phía chính diện căn phòng có cửa kính dẫn ra ban công, có cả nhà vệ sinh và phòng tắm riêng.

Chung Khả chậm rãi dạo quanh, ra ban công trông về nơi xa. Ở đây tầm nhìn rất đẹp, đầy đủ ánh sáng, nhìn sang trái sẽ thấy một

phần hồ Thai. Mọi chi tiết rất thỏa lòng người. Cuối cùng Lục Triết Nam đưa Chung Khả đi xem các phòng trống khác, nội thất cơ bản giống nhau.

"Thế nào, cô hài lòng chứ?" Gã hỏi thăm khi quay lại hành lang.

"Để tôi cân nhắc..."

"Được, cô xuống nhà ngồi chơi một lát rồi từ từ suy nghĩ."

Cả hai xuống phòng khách, cô giúp việc ban nãy đưa cho Lục Triết Nam một gói hàng. Gã hớn hở mở ra, bên trong là bốn gói to toàn sô cô la viên có lớp đường bọc ngoài sặc sỡ. Gã vốn hảo ngọt, mà đại diện thương hiệu của hãng sô cô la này lại chính là nhóm nhạc thần tượng nữ gã yêu thích nhất, nên thường xuyên mua về ăn. Lục Triết Nam bày ngay ngắn bốn đĩa thủy tinh lên bàn trà, dốc một gói sô cô la ra, lần lượt xếp bốn màu kẹo khác nhau vào bốn cái đĩa, mỗi đĩa chỉ chứa những viên cùng màu. Thao tác tỉ mỉ ấy khiến Chung Khả nghĩ, có lẽ người này mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

"Nào mời cô, kẹo ngon lắm đấy." Lục Triết Nam đẩy mấy đĩa sô cô la đã phân loại ra trước mặt Chung Khả.

"Tôi không ăn đồ ngọt, cảm ơn anh." Chung Khả nói dối, thật ra cô không thích những viên sô cô la bị ngón tay bóng nhẫy kia chạm vào thôi.

"Cô quyết định thuê phòng ở đây chứ?" Lục Triết Nam thảy viên sô cô la xanh lá vào miệng, vừa nhai vừa nói. "Cô cũng thấy rồi đó, phòng ốc rộng rãi, đồ đạc đầy đủ, giá thuê phải chăng, với cả tôi thấy chúng ta khá hợp nhau, chắc chắn có thể chung sống hòa thuận."

"Ừm... Phòng đẹp lắm, nhưng tại sao giá thuê lại rẻ vậy?" Chung Khả bộc bạch nỗi đắn đo thực sự.

"Hớ! Rẻ cũng là cái tội hả? Cô biết đấy, gia đình tôi không túng thiếu, bao nhiêu phòng để trống cũng phí, chi bằng cho thuê, đông người càng vui. Suy cho cùng, quanh đây hẻo lánh, chỉ có chúng tôi nên cô đơn lắm." Lục Triết Nam tươi cười trả lời, cơ thịt dồn thành ngấn trên mặt.

“Vậy à…” Chung Khả mím môi, “Thật ra tôi rất hài lòng với cơ sở vật chất và tiền thuê, ngặt nỗi đường sá xa xôi… Hôm nay tôi mất gần hai tiếng đồng hồ vừa ngồi tàu điện vừa bắt xe buýt đến đây, đi lại không được tiện lắm. Với cả tôi thường tan làm rất muộn…”

“Giao thông không phải vấn đề, khoảng cách từ đây đến nội thành không xa đâu, đi thẳng quốc lộ G, mất bốn mươi lăm phút ngồi xe là đến.” Lục Triết Nam trần tình. “Nhà tôi mỗi ngày đều có người chở hàng đi đi lại lại giữa dinh thự với nội thành, cô có thể đi nhờ, nếu về muộn quá thì bắt Uber đến gần ga tàu Hồng Kiều, tôi bảo tài xế ra đón.”

Chung Khả vừa mừng vừa lo trước ưu đãi bất ngờ này, có cảm giác Lục Triết Nam quá mức nhiệt tình với mình. Suy tính trước sau, cô chưa đồng ý thuê ngay, ngỏ ý về suy nghĩ thêm rồi mới quyết định. Trước khi Chung Khả rời khỏi dinh thự, Lục Triết Nam mời cô đến tham quan phòng gã, nhưng cô khéo léo từ chối.

Mấy hôm sau, Chung Khả quyết định ở trọ nhà họ Lục, kí hợp đồng thuê nhà thời hạn hai năm.

Chung Khả mở mắt, nhưng lần này không phải tự tỉnh giấc mà bị tiếng còi báo động và tiếng người ồn ào bên ngoài đánh thức, thoạt tiên còn tưởng mình gặp ác mộng. Cô ngồi dậy khỏi giường, khoác áo đeo kính, đi ra ban công. Từ tầng ba trông ra, thấy rõ xe cảnh sát đồ lô nhố ngoài cổng dinh thự.

Xảy ra chuyện gì vậy? Chung Khả đang thắc mắc thì nghe tiếng gõ cửa. Cô vội ra mở, bên ngoài là cô giúp việc Ngạn Hồng, vẻ mặt hơi lạ. Từ lúc Chung Khả dọn vào dinh thự đến nay, cô giúp việc lau bốt giùm hôm đầu tiên này vẫn luôn quan tâm chăm sóc cô. Đây là lần đầu tiên Chung Khả thấy sắc mặt Ngạn Hồng u ám như vậy.

“Cô Khả, chuyện là… trong nhà có án mạng, cảnh sát muốn lấy lời khai, cô xuống dưới một lát được không?” Ngạn Hồng nói gấp.

“Cái gì? Án mạng á?” Chung Khả vô cùng kinh ngạc, “Ai bị giết cơ?”

“Ông cả ạ.”

Lục Nhân bị giết? Tại sao chứ? Chung Khả hãi hùng.

Suốt một năm qua, Chung Khả không tiếp xúc nhiều với Lục Nhân, gặp ở nhà cũng chỉ gật đầu chào hỏi, nhưng ấn tượng nhìn chung khá tốt. Ông thường nở nụ cười hiền hậu, thái độ lịch sự, ôn hòa với khách trọ. Ngoài ra ông còn là nhà từ thiện nổi tiếng, quản lý tổ chức từ thiện chuyên thu nhận người già neo đơn và trẻ em lang thang. Người tốt như thế vì sao lại bị giết?

Chung Khả thay đồ đi xuống phòng khách, khá căng thẳng khi nhìn thấy hai cảnh sát ngồi trên sofa, một nam một nữ, vẻ mặt đều nghiêm nghị.

“Chào cô, tôi họ Lương, đồng nghiệp tôi đây họ Lãnh. Đêm qua nhà họ xảy ra án mạng, chúng tôi có vài câu muốn hỏi cô.” Lương Lương vừa nói vừa lật sổ tay.

“Ơ... vâng.” Chung Khả ngơ ngác, ngồi xuống đối diện với họ.

“Cô là khách trọ ở đây?”

“Vâng.”

“Cô dọn đến từ khi nào?”

“Một năm trước, khoảng tầm này năm ngoái.”

“Cô làm nghề gì?”

“Diễn viên lồng tiếng.”

“Cô làm việc ở nội thành thì phải, sao lại thuê phòng ở đây?”

Chung Khả khựng lại. Cảnh sát đã sớm điều tra mọi thông tin của mình.

“Ừm...” Cô ngập ngừng, “Cái chính là tiền thuê rẻ, sáng tối đều có thể đi nhờ xe, tôi thấy khá tiện...”

“Cô làm gì sau 12 giờ khuya hôm qua?” Nhận ra Chung Khả có phần bồn chồn, Lương Lương ân cần giải thích. “Cô cứ tự nhiên, chúng tôi chỉ lấy lời khai cho đủ thủ tục thôi.”

“Hôm qua tôi đi ngủ từ sớm. Sau 12 giờ... chắc chắn đã ngủ rồi.”

“Đêm khuya có nghe thấy tiếng gì lạ không?”

“Không, tôi ngủ say lắm...”

Lương Lương còn hỏi Chung Khả khá nhiều câu, bao gồm ấn tượng về Lục Nhân và về từng thành viên nhà họ Lục. Đây là lần đầu tiên trong đời Chung Khả phải cung cấp lời khai, suốt quá trình đều hết sức căng thẳng.

“Câu hỏi cuối cùng, tuy cô bảo ngủ say, nhưng tôi vẫn muốn biết...” Lương Lương vuốt mặt. “Cô có nghe thấy âm thanh gì giống tiếng máy bơm không?”

“Máy bơm? Tôi không nghe thấy.” Chung Khả khẳng định.

“Được rồi, cảm ơn cô.” Lương Lương xé một tờ giấy trong sổ tay, viết số điện thoại rồi đưa cho Chung Khả, “Đây là số của tôi, phiền cô gọi điện cho tôi nếu nhớ ra chuyện gì quan trọng.”

“Vâng ạ.” Chung Khả cầm lấy tờ giấy, thậm chí hoài nghi mình vẫn chưa tỉnh mộng.

3
Lời nguyền trẻ sơ sinh

Gần đây, Dinh thự Lục gia ở công viên Hồ Tâm quận Thanh Phố xảy ra hai chuyện lớn. Thứ nhất là Trương Manh vợ Lục Văn Long mang thai đứa con thứ hai. Đúng lúc cả nhà chuẩn bị chào đón thành viên mới, một sự cố phát sinh đã biến không khí vui mừng thành đau thương, khiến cả gia đình chìm vào u ám. Đó là cái chết ly kì của Lục Nhân dưới nhà kho ngầm.

Sự cố bị truyền thông thổi phồng, lan truyền rầm rộ trên mạng. Các kiểu giật tít thi nhau xuất hiện, nào là "Án mạng rùng rợn ở dinh thự cũ", nào là "Nhà từ thiện lừng danh đột ngột chầu trời", "Gia tộc chìm trong truyền thuyết bí ẩn"... thoắt cái đã đẩy cả nhà họ lên đầu sóng dư luận. Thậm chí ngày nào cũng có vài kẻ nhiễu sự lẻn vào công viên Hồ Tâm thám thính tình hình, khiến cho gia đình vốn chưa nguôi ngoai nỗi đau càng thêm nặng nề khó chịu.

Trong thời đại thông tin phát triển, bất cứ tin tức nào cũng có thể nhào nặn thành tin nóng. Theo dòng sự kiện, trên mạng bắt đầu có người đào bới về Lục Vũ Quốc và lịch sử gia tộc họ Lục. Có nhà văn trinh thám còn tuyên bố sẽ đưa án mạng nhà họ Lục vào tiểu thuyết. Nhưng đột nhiên, nhà văn này bị tố sử dụng ma túy. Điểm nóng dư luận lập tức chuyển sang nhà văn đáng thương. Không lâu sau, chẳng còn mấy ai quan tâm đến gia đình họ Lục. Đây có lẽ là điều thú vị nhất trong thời đại internet, chúng ta mãi mãi không thể biết được, ngày mai hay tin sốt dẻo sẽ đến nhanh hơn.

Là khách trọ nhà họ Lục, tất nhiên Chung Khả không thoát khỏi sự bàn tán trên mạng. Mấy hôm đó, cô liên tục nhận được tin nhắn trên Weibo, phần lớn là đám rảnh rỗi dò hỏi về vụ án, có kẻ ác ý chỉ

thẳng cô là hung thủ và đưa ra "lập luận" như thật. Khó chịu vì bị quấy rối, Chung Khả khóa luôn mục bình luận và tin nhắn, không dám lên Weibo nữa. Tâm trạng không tốt ảnh hưởng đến công việc, khiến cô mất tập trung.

Hôm đó, 2 giờ sáng Chung Khả mới rời phòng thu âm, người run cầm cập vì lạnh. Đang tuyệt vọng vì gọi mãi không được xe, tin nhắn WeChat của Lục Triết Nam bỗng nhảy ra, hỏi cô tan làm chưa. Chung Khả trả lời đang đứng gọi xe ở cửa phòng thu, và bất ngờ làm sao khi mười phút sau, một chiếc Mercedes-Benz đen dừng ngay trước mặt. Cửa sau mở ra, thân hình sồ sề của Lục Triết Nam xuất hiện.

"Ủa? Sao anh lại ở đây?" Chung Khả ngạc nhiên.

"Lên xe đi đã, chúng ta cùng về." Dứt lời, Lục Triết Nam ngồi gọn lại, chừa ghế bên cạnh cho cô.

Thoát khỏi nỗi lo đêm nay không về được nhà, Chung Khả thở phào nhẹ nhõm, lên xe và dịu dàng cảm ơn. Năm ngoái, lúc mới quen biết, Chung Khả không có thiện cảm mấy vì thấy Lục Triết Nam vừa lười biếng vừa mồm mép. Nhưng sau một năm tiếp xúc, cô dần dần nhận ra cậu ấm otaku này cũng có vài ưu điểm, ví như hào phóng, tháo vát... Gã có tỏ tình nhiều lần, nhưng đa phần chỉ nói cho vui, không động chạm hay dồn ép gì gây khó chịu. Sau nhiều lần Chung Khả từ chối, giữa hai người dần dần đạt đến một sự ăn ý ngầm.

"Tôi đi xem concert của Zettai Ryoiki ở gần đây, tiện đường đón cô luôn." Lục Triết Nam nhìn chiếc túi đầy ắp quà lưu niệm xách về từ buổi concert, khuôn mặt tràn đầy mãn nguyện.

"Zettai Ryoiki?"

"À, nhóm nhạc thần tượng đáng yêu, đang đại diện cho hãng sô cô la tôi thích ăn nhất đấy." Lục Triết Nam tự hào giải thích.

"Ồ, đã hiểu, phải cảm ơn họ rồi. Bằng không anh đã chẳng đến đón và hôm nay tôi phải ngủ ngoài đường." Chung Khả ngả đâu ra ghế, duỗi tấm thân mệt mỏi rã rời, nhưng tâm trí vẫn gợn lên thắc mắc. Bác cả bị giết, hung thủ còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật mà

cậu cháu thảnh thơi đi xem hòa nhạc? Nhưng nghĩ lại, bình thường ở dinh thự, hai gia đình Lục Nhân Lục Nghĩa hầu như không giao thiệp, hiếm khi thấy họ cùng dùng bữa. Lục Triết Nam cũng kể Lục Nhân chỉ là anh em cùng cha khác mẹ với Lục Nghĩa Lục Lễ, là con chồng của Ngô Miêu, nên thực chất quan hệ giữa hai bên rất lạnh nhạt.

"Sau này nếu cần cô cứ gọi điện, tôi sẽ bảo bác Lý đến đón." Lục Triết Nam đánh mắt về phía bác tài tóc mai điểm bạc đang lặng lẽ lái xe. Bác ta là Quý Trung Lý, tài xế riêng kiêm quản gia nhà họ Lục.

"Thế thì làm phiền mọi người quá."

"Chuyện nhỏ thôi." Lục Triết Nam day mũi, "Tôi biết dạo này cô chịu nhiều áp lực lắm, chẳng ai ngờ bác cả lại bị giết."

Bầu không khí trong xe bỗng chốc trĩu nặng.

"Mong sớm ngày bắt được hung thủ giết bác ấy." Chung Khả thở dài.

"Cô có sợ không?"

"Hơi sợ, thảm kịch xảy ra ở ngay nơi mình sống kia mà."

"Theo cô..." Lục Triết Nam ngập ngừng. "Hung thủ có gây án tiếp không?"

"Hả? Gây án tiếp á? Là sao?" Chung Khả kinh hãi.

"Bác cả chết ở chính dinh thự... Cô nghĩ xem, có khi nào hung thủ nhắm đến toàn bộ người nhà tôi? Liệu hắn có đang chờ cơ hội để ra tay với thành viên tiếp theo không?" Giọng Lục Triết Nam không giống đang đùa cợt.

"Không đâu... Anh đừng thần hồn nát thần tính." Chung Khả nhíu mày, đường đã tối đen lại còn thảo luận đề tài này, cảm giác càng đáng sợ.

"Ngày mai chúng ta đến xem hiện trường bác cả bị giết đi, tôi cứ thấy mọi chuyện lạ lùng thế nào ấy." Lục Triết Nam tỏ ra tư lự, khác hẳn bộ dạng bông lơn đu idol thường ngày.

"Giờ tôi chỉ muốn ngủ thôi." Chung Khả nhắm mắt thiếp đi,

không hề để tâm đến nghi vấn của Lục Triết Nam.

Hôm sau, gần trưa Chung Khả mới thức dậy. Nhờ giấc ngủ ngon, tinh thần thoải mái hơn nhiều. Chung Khả nhớ mang máng đêm qua Lục Triết Nam có rủ mình cùng đến xem hiện trường vụ án. Cô rửa mặt, mặc áo len trắng rồi xuống phòng khách. Trong nhà ăn ngay bên cạnh, một cặp nam nữ trẻ đang ăn trưa. Chung Khả đi sang chào hỏi rồi ngồi xuống cạnh họ.

"Em dậy rồi hả? Hôm nay nấu mì gà đấy, ăn chung đi." Thanh niên nói chuyện hơi điệu đà này là Lục Hàn Băng, anh họ Lục Triết Nam, làm nghề trang điểm, vóc dáng cao lớn, tóc chải lệch rất mốt, luôn ăn mặc sành điệu kể cả khi ở nhà.

"Vâng ạ, cảm ơn anh." Chung Khả tự múc một bát mì nóng hổi trong nồi ra.

Cô gái ngồi đối diện Lục Hàn Băng thoáng liếc Chung Khả, rồi lại chúi mũi vào điện thoại của mình. Cô ta là Diệp Vũ, tóc dài mái xéo, mặc áo da màu đen, cả người toát ra vẻ lạnh lùng xa cách. Diệp Vũ cũng là khách trọ, ở ngay sát phòng Chung Khả. Cô ta 26 tuổi, đang học thạc sĩ ngành tâm lý học, trường gần dinh thự nên thuê phòng ở đây. Lục Hàn Băng khá thân thiết với Diệp Vũ, cả hai hay ăn cơm cùng nhau, thỉnh thoảng còn cùng đánh bi da ở phòng giải trí trên tầng hai. Chung Khả ít khi tiếp xúc với cả hai nên không biết nhiều về họ. Trong nhà họ Lục, người thân với cô nhất tính ra vẫn là Lục Triết Nam.

Chung Khả vừa húp hết canh gà thì Lục Triết Nam bước vào phòng khách, tay hí hoáy mô hình Gundam, sở thích mới của gã.

"Cô dậy rồi à?" Nhìn thấy Chung Khả, gã lộ vẻ vui mừng, "Cho cô xem con Gundam Astray Red Frame bản giới hạn này, tôi mất cả buổi sáng để lắp ráp đấy, ngầu không?" Gã bày kiệt tác của mình ra cho cô xem, thái độ tư lự ngờ vực đêm qua đã biến mất tăm.

"Cừ ghê." Vốn không hứng thú với mô hình, Chung Khả chỉ trả lời qua loa.

Lục Hàn Băng lườm em họ, "Này, tôi thấy chú nên ra ngoài tìm công ăn việc làm tử tế thì hơn, ngày qua ngày toàn nghịch mấy thứ vô dụng, thú vị lắm à?"

"Thì sao? Tôi nghịch thì đụng chạm gì đến anh? Làm anh đau chắc?" Lục Triết Nam không chịu yếu thế. Hai anh em tự nhiên cãi nhau.

"Xí, thằng ăn hại."

"Ai ăn hại? Anh nói lại lần nữa xem, đồ ẻo lả!" Nam giận đỏ mặt.

"Tao nói mày đấy! Thằng ăn hại! Trong nhà vừa có người mất mà mày còn rỗi hơi đi xem concert, ráp mô hình, mày có phải con người không?" Lục Hàn Bàng cũng nổi cáu.

"Người mất thì mình không được sống nữa à? Có giỏi anh bắt hung thủ giết bác cả đi!"

Thấy họ cãi nhau mỗi lúc một kịch liệt, Diệp Vũ đứng phắt dậy, lẳng lặng bỏ lên tầng, không muốn vướng vào cuộc tranh cãi. Thật ra trong nhà họ Lục, việc hai anh em này đối đầu gay gắt là chuyện cơm bữa, thậm chí chẳng vì nguyên nhân gì cũng cãi nhau. Mối quan hệ căng thẳng của họ chủ yếu bắt nguồn từ thế hệ trước, hai ông bố Lục Nghĩa Lục Lễ không hợp nhau, bất hòa tích tụ lâu ngày dẫn đến việc hai cậu con trai cũng lục đục.

Chung Khả thấy vô cùng khó xử trước cảnh cãi vã của họ, ngặt nỗi không thể bỏ đi như Diệp Vũ. Cô thử khuyên, "Bình tĩnh, bình tĩnh đi... Sao cứ giáp mặt là gây sự vậy, người một nhà cả..."

"Ai một nhà với nó." Lục Hàn Băng hất tay tỏ vẻ ghét bỏ, đùng đùng rời khỏi bàn ăn.

"Cái ngữ gì thế không biết!" Lục Triết Nam chửi với theo, chợt nhận ra thật mất phong độ nên cố nén cơn giận, nói với Chung Khả, "Ngại quá... để cô phải chê cười rồi."

"Không sao." Chung Khả không muốn dính dáng vào chuyện nhảm nhí này, liền chuyển chủ đề, "Anh bảo muốn đi xem hiện trường bác anh chết phải không?"

“Ừ, đi chung nhé?” Thái độ đêm qua lại trở về với Lục Triết Nam. “Lát nữa tôi kể cô nghe chuyện này.”

Đã hơn hai tuần trôi qua từ ngày Lục Nhân bị giết, quanh nhà kho ngầm phía Tây Bắc dinh thự giăng dây phong tỏa màu vàng, nhưng không có cảnh sát đứng gác. Ngay từ đầu, cảnh sát đã gắng sức thu thập mọi chứng cứ liên quan tại hiện trường và lấy lời khai chi tiết tất cả các thành viên nhà họ Lục. Nhưng đến nay, công tác phá án vẫn chưa tiến triển, đến manh mối về nghi phạm cũng chẳng có.

Đến đầu cầu thang dẫn xuống kho, Chung Khả tò mò cúi nhìn, cánh cửa phía dưới đóng chặt.

“Bác cả anh bị giết ở đây à?” Tim Chung Khả đập nhanh, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hiện trường án mạng.

“Ừ.” Lục Triết Nam cầm đèn pin, dè dặt bước xuống cầu thang, đẩy cửa vào. Chung Khả theo sau.

Tầng ngầm tối đen như mực phảng phất mùi thối rữa, chai rượu rỗng trên sàn đã được cảnh sát mang về kiểm tra, nền nhà chỉ còn nét phấn vẽ hình dáng thi thể. Chung Khả bước thật cẩn thận, tránh giẫm phải chỗ xác chết từng nằm. Lục Triết Nam bật đèn pin soi một vòng quanh kho, chợt nói, “À, cảnh sát có hỏi cô về máy bơm không?”

Chung Khả nhớ lại quá trình khai báo, “Có, họ cũng hỏi anh à?”

“Ừ, họ hỏi tất cả mọi người xem có ai nghe thấy tiếng máy bơm không, nhưng câu trả lời đều là không.”

“Sao cảnh sát lại hỏi chuyện này nhỉ?" Chung Khả nghiêng đầu thắc mắc.

“Nghe nói bác cả bị giết sau khi lối vào kho ngập nước, nhưng hiện trường án mạng lại khô ráo, nghĩa là từ đầu đến cuối cửa kho chưa hề mở ra...”

“Hả? Thế thì làm sao xác bác ấy ở đây được?”

“Thì thế, nên cảnh sát mới nghi là có người dùng máy bơm hút nước. Nhưng hỏi thì không ai trong nhà nghe thấy tiếng máy bơm. Tình trạng thành ra án mạng phòng kín.” Dứt lời, Lục Triết Nam bước

đến bên cửa sổ nhỏ, ngẩng đầu quan sát.

Chung Khả cũng ngẩng đầu quan sát theo, "Hay hung thủ đút xác qua đây?"

"Không thể nào, cửa sổ nhỏ quá." Lục Triết Nam lắc đầu.

Ở lâu dưới tầng ngầm sẽ có cảm giác thoát ly hiện thực. Chợt liên tưởng đến bộ phim kinh dị *The Conjuring** của James Wan, Lục Triết Nam ớn lạnh. Vốn định bắt chước thám tử điều tra hiện trường vụ án, nào ngờ không tìm ra manh mối, lại còn bị sợ hãi bủa vây. Hai người quyết định quay lên mặt đất.

Đi hết cầu thang, Lục Triết Nam rẽ sang phải, đến chỗ cửa sổ thông gió rồi trỏ móc cửa, "Cô có biết chuyện dây rốn không?"

"Dây rốn?" Chung Khả ngơ ngác, "Chưa từng nghe."

"Hôm ấy Tiểu Vũ ra đây chơi, nhặt được một thứ mắc ở cửa sổ, hóa ra là dây rốn trẻ sơ sinh. Theo cô, tại sao ở đây lại có dây rốn?"

"Gì cơ?!" Chung Khả phát hoảng. "Dây rốn móc ở cửa sổ? Kinh vậy, hung thủ treo vào sao?"

Lục Triết Nam đổi sắc mặt, "Đi theo tôi, tôi cho cô xem cái này."

Về gần đến nhà, Chung Khả trông thấy Lục Hàn Băng và Diệp Vũ vòng ra sau dinh thự. Họ đi mỗi lúc một xa, tiến về phía ba căn nhà nhỏ treo lơ lửng gần hồ Thai, cách mặt đất hơn hai mét, trông như thể đã thoát khỏi lực hút của trái đất.

"Lén lén lút lút, chẳng để cũng gian." Lục Triết Nam ngó thấy, liền làu bàu.

"Tôi vẫn thắc mắc mãi, nhà đằng kia là thế nào hả?" Chung Khả giơ tay trỏ ba căn nhà.

"À, nhà treo."

"Nhà treo? Là sao?"

"Là nhà treo nghỉ mát dựng từ hồi mới xây công viên Hồ Tâm." Lục Triết Nam nghiêm túc giải thích, "Bên bờ hồ có dựng giàn thép, treo nhà đua ra hồ, trông ngầu lắm phải không? Sàn bằng kính cường

lực trong suốt, vào nhà nhìn xuống là thấy mặt hồ Thai, cứ như mình đang lơ lửng trên nước ấy. Loại nhà treo vọng cảnh này là trào lưu mới thời bấy giờ, hồi xưa treo cả dãy ấy chứ, nhưng sau công viên đóng cửa đã dỡ gần hết, chỉ để lại ba căn cho gia đình dùng thôi. Đó, cái thằng ẻo lả kia chiếm một căn làm phòng giải trí riêng rồi kìa." Nói đến đây, Lục Triết Nam

lại nổi giận, "Khá y tôi vô công rồi nghề, bản thân thì dắt gái đi chơi? Đồ mặt dày!"

"Chúng ta đi thôi, anh định cho tôi xem cái gì?" Chung Khả vội giục, dù sao ngoài trời cũng hơi lạnh.

Hai người về đến dinh thự, đi qua hành lang phía Đông phòng khách đến phòng riêng của Lục Triết Nam. Phòng này ở góc trong cùng phía Đông tầng một, trông thẳng ra phía Tây hồ Thai. Nhìn từ trên xuống, phòng lấn ra hồ, ba mặt có nước bao quanh, mùa hạ nồng nặc mùi rong rêu.

Lục Triết Nam lấy chiếc chìa luôn mang theo người, mở cánh cửa phòng màu vàng sẫm. Gã luôn khóa cửa khi ra ngoài để khỏi ai đụng chạm vào đống báu vật trong phòng, đến mức dọn dẹp vệ sinh cũng tự làm chứ không nhờ giúp việc.

Đây là lần đầu Chung Khả bước vào phòng này. Đập vào mắt cô trước tiên là thảm trải sàn màu vàng nhạt. Thảm phủ khắp nền nhà, chính giữa in hình thiếu nữ truyện tranh xinh đẹp ăn mặc gợi cảm. Phòng không rộng nhưng bài trí rất rối mắt, cứ như phòng triển lãm manga và anime* vậy. Tủ kính bên phải bày đầy mô hình và garage kit* sặc sỡ, ví như bộ lego đã ráp xong, mô hình siêu anh hùng trong hoạt hình Mỹ, mô hình Kamen Rider, mô hình Gundam... Cạnh tủ kính là giá sách sáu tầng đầy nhóc truyện tranh, tiểu thuyết và đĩa DVD.

Giường kê đối diện cửa ra vào, mang tông màu tươi sáng nhất phòng, chăn và ga giường in các mẫu hoạt hình sặc sỡ. Gối ôm to bằng người nằm ngang góc trong giường, vỏ gối in hình thiếu nữ xinh đẹp với tư thế khêu gợi. Lố hơn nữa là quanh giường mắc rèm họa tiết hoạt hình, tấm rèm dài rộng có thể kéo ra thu vào theo đường ray

trên trần.

Bàn đọc sách kê cuối giường, ngay bên cửa sổ nên tràn ngập ánh sáng. Bàn rộng, có hai màn hình tinh thể lỏng, cái nhỏ nối với máy tính chủ, cái to dùng cho xem phim và chơi điện tử. Để tiết kiệm không gian, máy chơi game PS4 đặt thẳng đứng trên bàn, hộp đĩa game chính hãng xếp đầy giá nhựa treo trên tường cạnh cửa sổ.

Mặt trong cửa phòng treo lịch ảnh rất to, choán đến một nửa diện tích cửa, hình ảnh trên lịch chính là nhóm nhạc thần tượng Zettai Ryoiki cùng vũ đạo tràn đầy sức sống.

Chung Khả hơi sợ trước cách bày biện của căn phòng. Cô từng thấy ảnh chụp phòng otaku trên mạng, nhưng đây là lần đầu tận mắt chiêm ngưỡng ngoài đời, ít nhiều cũng choáng ngợp. Tường mặt Tây và mặt Bắc phòng đều có tủ âm tường, chứng tỏ các món trưng bày bên ngoài mới là một phần nhỏ của bộ sưu tập.

"Ngại quá, phòng hơi bừa bộn." Lục Triết Nam chuyển ghế tựa cạnh bàn ra giữa phòng mời Chung Khả ngồi, rồi kéo sofa lười ở một góc ra cho mình. Thân hình phục phịch lún xuống sofa khiến nó trông như cục bột nhào bị nghiền thành bánh.

"Anh bảo cho tôi xem thứ gì nhỉ?"

Khuôn mặt Lục Triết Nam hơi tối lại, "Cô đã nghe nói đến lời nguyền trẻ sơ sinh bao giờ chưa?"

"Hả? Lời nguyền gì cơ?"

"Lời nguyền trẻ sơ sinh." Lục Triết Nam nhắc lại.

Ngày xưa, ở một làng nọ, chẳng biết tự khi nào có lệnh cấm sinh con gái. Dân làng luôn tuân thủ lệnh cấm mà họ coi là luật trời này, kể cả khi đàn bà trong làng ngày càng ít dần, và đàn ông phải lao tâm khổ tứ để tìm cưới đàn bà làng khác.

Mỗi khi trong làng có sản phụ lâm bồn, bà đỡ phải đứng bên trông coi. Sinh con trai thì dùng tã đỏ quấn đứa bé lại, giao cho cha nó ở ngoài cửa. Sinh con gái thì quấn bằng tã trắng rồi đem đi, xem như sản phụ chưa từng mang thai.

Trên bãi cỏ dại cạnh làng có tòa tháp đá màu xám cao tầm năm sáu mét. Tháp hình chóp, đỉnh khoét lỗ vuông, có cầu thang lộ thiên xây bằng đá vụn, tổng thể nhìn từ xa rất giống một nấm mồ khổng lồ. Đêm khuya, trong tháp vọng ra tiếng trẻ sơ sinh nghe như bản nhạc đêm kì dị.

Tháp đá này gọi là tháp Trẻ Sơ Sinh. Bà đỡ đem bé gái đi, loạng choạng trèo lên tháp rồi vứt nó xuống lỗ, sống chết mặc bay. Lâu ngày, trong tháp chất đầy hài cốt trẻ thơ, đến gần sẽ ngửi thấy mùi khắm lặm nồng nặc. Không ai đếm nổi có bao nhiêu trẻ sơ sinh bị vứt vào đó nữa.

Ngày nọ, một sản phụ tỉnh dậy không thấy đứa con đáng lẽ phải nằm cạnh mình đâu, bèn hỏi chồng thì anh ta im thin thít. Trong nháy mắt, sản phụ như bị ma nhập lao vút ra khỏi nhà, chạy thẳng đến tháp Trẻ Sơ Sinh, hành động gần như không tưởng đối với người vừa lâm bồn còn đuối sức. Sản phụ chật vật trèo lên đỉnh tháp, nhìn xuống cái lỗ nhỏ hẹp, thấy con mình đang nằm gào khóc giữa đống xác chết thối rữa. Sản phụ cố dốc cạn chút sức lực còn lại để thò cánh tay gầy gò xuống lỗ, muốn kéo con lên nhưng không với tới, gắng sức đến đâu thì ngón tay run rẩy cũng chỉ chạm hờ tới gò má âm ấm của đứa bé. Sản phụ tuyệt vọng, khóc đứt ruột đứt gan, nước mắt khô cạn, cuối cùng ngất đi.

Khi tỉnh lại, sản phụ thấy mình đang nằm trong một gian nhà tranh. Người cứu cô là lão phù thủy tà ác khét tiếng trong vùng. Sản phụ yếu ớt níu chặt tay lão, bằng lòng đánh đổi tính mạng để lão báo thù cho con mình. Bày tỏ xong di nguyện, cô ta tắt thở, nhưng đôi mắt trợn trừng vẫn nhìn chòng chọc vào mặt nạ trắng bệch trên mặt phù thủy, đợi lão gật đầu rồi mới nhắm mắt.

Chạng vạng, lão phù thủy lẻn vào làng, lén đặt đinh đóng quan tài dưới gối mọi người trong làng. Đống đinh này đều được nạy ra từ quan tài trẻ sơ sinh và đã được ếm bùa phép. Màn đêm buông xuống, cảnh tượng đáng sợ xuất hiện. Trong tháp Trẻ Sơ Sinh, những đứa bé nhung nhúc bò ra từ lỗ đen hun hút, mười đứa, ba mươi đứa, một trăm đứa...

Cơ thể chúng toàn thịt rữa, trơ cả xương, có đứa mất mắt, có đứa thiếu tai. Đám trẻ như lũ chuột thời dịch hạch, kết bè kết đội xuất hiện giữa đồng hoang, trong đống cỏ, dưới lòng sông... Chúng khóc rống lên inh tai nhức óc, bò roàn roạt về phía ngôi làng, xâm chiếm toàn bộ nhà dân. Tiếng kêu gào và than khóc thảm thương vang vọng trời đêm... Tối hôm ấy, ngôi làng biến thành địa ngục trần gian.

Hôm sau, trong làng không còn ai sống sót, tất cả các xác chết đều bị gặm nhấm đến mất hết diện mạo. Và trong mỗi nhà, đều sót lại dây rốn trẻ sơ sinh.

"Thứ mà lão phù thủy gieo rắc cho dân làng chính là lời nguyền trẻ sơ sinh, một lời nguyền chết chóc. Tuy đây chỉ là truyền thuyết dân gian, nhưng nhìn chung bùa chú tà thuật là không thể xem thường được." Lục Triết Nam nói rất nghiêm túc. "Lời nguyền trẻ sơ sinh là một loại tà thuật truyền nhiễm* thời cổ đại, bắt nguồn từ tà thuật của Miêu Cương."

"Anh am hiểu tà thuật thế nhỉ?" Chung Khả lộ vẻ ngạc nhiên.

"Tất nhiên rồi. Trông thế này thôi chứ tôi thích thần bí học lắm." Lục Triết Nam tự hào nói, "Phong thủy, tà thuật, phép thuật phương Tây, ma cà rồng, mảng nào tôi cũng biết một chút."

"Không ngờ anh lại nhiều sở thích như vậy."

"Tại lúc trước tôi mơ ước làm họa sĩ truyện tranh, muốn tạo ra một tác phẩm độc nhất vô nhị nên đọc đủ thứ sách vở trên trời dưới bể. Sau này nhận ra mình không hợp làm họa sĩ nên đành từ bỏ, nhất là khi biết người có năng khiếu sáng tạo thực sự phải như thế nào." Lục Triết Nam bùi ngùi kể. "Nhà tôi có quen một người kiểu ấy đấy, gần đây anh ta còn đến dinh thự tìm đề tài nữa..."

"Được rồi, quay lại chuyện chính, anh kể với tôi về lời nguyền trẻ sơ sinh vì cho rằng nó liên quan đến cái chết của bác anh hả? Vì trên cửa sổ thông gió ở hiện trường có dây rốn..."

"Tôi nghi vậy." Môi run run, Lục Triết Nam đứng dậy đến chỗ bàn đọc sách, mở ngăn kéo lấy một thứ bọc trong khăn tay, giở ra cho

Chung Khả xem. “Cô nhìn này.”

Chung Khả đưa mắt nhìn, đó là đinh sắt đã gỉ sét, rất nhỏ, không nhìn kĩ còn tưởng là kim, “Đinh hả?”

“Không phải đinh bình thường đâu...” Lục Triết Nam tái mét mặt. “Đây là đinh đóng trên nắp quan tài.”

“Đinh đóng quan tài?” Chung Khả chết điếng. “Sao nhỏ thế?”

“Đinh quan tài trẻ sơ sinh mà. Trẻ con chết yểu cũng phải chôn cất chứ. Khi ấy cần quan tài vừa với chúng, thường có hình thỏi vàng, nắp đóng ba cây đinh loại này."

“Anh tìm thấy nó ở đâu đấy?”

Lục Triết Nam dùng mu bàn tay quệt mồ hôi trên mũi, “Mấy hôm trước, tôi tìm thấy ở phòng bác cả."

4
Điềm báo tử vong

Hôm nay là đại thọ 75 tuổi của Ngô Miêu. Năm năm trước, sau khi Lục Vũ Quốc qua đời, Ngô Miêu trở thành bậc bề trên được trọng vọng nhất ở nhà họ Lục. Từ hai con trai ruột đến con chồng, ai cũng tôn kính cụ. Việc lớn việc nhỏ tuy không đến mức cần Ngô Miêu quyết định, nhưng ít nhiều mọi người vẫn tham khảo xem ý cụ ra sao.

Lúc lên kế hoạch mừng thọ, gia đình định tổ chức thật linh đình, mời thật nhiều khách quý. Nhưng hai tuần trước, trưởng nam Lục Nhân chết bất đắc kì tử dưới nhà kho ngầm, lễ mừng không thể tổ chức quá phô trương nữa. Sau khi bàn bạc với Ngô Miêu, Lục Nghĩa quyết định hủy bỏ việc mời khách trước đó, chỉ tổ chức tiệc gia đình nho nhỏ, cốt để tinh thần bà cụ thoải mái hơn.

Trưa hôm ấy, cô giúp việc dìu bà cụ từ tầng ba xuống. Ngô Miêu lớn tuổi rồi nhưng chân còn khỏe, đi lại không cần chống gậy. Dù thường ngày phải lên xuống cầu thang, cụ vẫn muốn ở phòng trên tầng ba, bảo rằng bên trên yên tĩnh. Nhưng để đảm bảo an toàn, cô giúp việc sẽ dìu cụ lên xuống. Cô giúp việc này tên là Tiểu Tình. Cũng như Ngạn Hồng, cô là người ở thành phố khác, tới Thượng Hải thì được công ty giúp việc giới thiệu đến nhà họ Lục. Phòng của hai cô ở tầng một dinh thự, ngày ngày lo quét tước, nấu nướng, tiếp khách và chăm sóc sinh hoạt cho mọi người trong nhà.

Ngạn Hồng 26 tuổi, thân hình cao gầy, dịu dàng nền nã. Tiểu Tình lớn hơn hai tuổi nhưng lại nhỏ nhắn và tinh nghịch hơn, tóc nhuộm vàng nhạt tết bím hai bên, gương mặt trái xoan trang điểm nhẹ, mi cong, mũi nhỏ xinh xắn, trông đáng yêu như học trò.

“Dì ngồi đây ạ.” Tiểu Tình đỡ Ngô Miêu đến ghế chủ của bàn ăn.

Ngô Miêu gật đầu, ngồi xuống ghế. Cụ cực kì sợ già, vì dẫu sao thời trẻ cũng từng là minh tinh sân khấu, rất nhạy cảm nếu nghe ai bảo mình già. Chính vì thế Tiểu Tình gọi cụ là “dì” chứ không phải “cụ”.

Để ngoại hình trẻ trung hơn, Ngô Miêu nhuộm đen mái đầu bạc. Dù vậy, nếp nhăn in hằn trên trán và khóe môi, cùng với đồi mồi đuôi mắt đều tỏ rõ dấu hiệu tuổi tác. Khuôn mặt cụ hơi hà khắc, hốc mắt rất sâu, hoàn toàn không có nét hiền từ thường thấy ở các bà lão.

Tiểu Tình vừa định quay đi thì Ngô Miêu gọi giật lại, “Đừng để tóc vàng nữa, nhố nhăng!” Cụ nói như ra lệnh, nhìn cả đôi tất chân lộ đùi của cô rồi chê trách, “Sau này đi tất dài hơn, với cả màu móng tay chói quá. Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, con gái phải khuôn phép, tự trọng, cháu hiểu chưa?”

“Dạ... cháu hiểu rồi.” Tiểu Tình tủi thân lắm nhưng không dám cãi, “Cháu đi làm việc đây ạ.” Cô đi vào bếp, tiếng quở của Ngô Miêu còn đuổi theo. “Đi đứng cho đàng hoàng, khép chân lại, đừng có đi chữ bát như thế.” Tiểu Tình vâng lời, chỉnh lại dáng đi. Ngạn Hồng đang chuẩn bị tiệc trong bếp, nháy mắt ý bảo đừng để bụng mấy câu xét nét ấy, Tiểu Tình nhún vai, “Không sao, tôi quen rồi.”

Lúc này, quản gia Quý Trung Lý đem bánh kem đặt trước ở nội thành về, để bánh ở bếp rồi ra ngoài lo việc khác. Ông là người trầm lặng, kiệm lời, thường mặc bộ vest đen thiếu hài hòa, tuổi mới 55 mà đã hết sức già nua, mái tóc thưa thớt ngả bạc, trán đầy nếp nhăn. Là quản gia kiêm tài xế, Quý Trung Lý lo liệu đủ thứ việc trong gia đình, lớn như thu chi, nhỏ như đưa đón mọi người. Ông làm việc cho nhà họ Lục đã mười lăm năm, kể từ ngày chịu ơn Lục Vũ Quốc giúp đỡ giữa lúc khốn khó sa sút nhất.

Trên tầng ba, Chung Khả vừa rời phòng thì chạm mặt Diệp Vũ bước ra từ phòng bên cạnh, hai cô gật đầu thay lời chào rồi cùng xuống tầng. Họ đều trang điểm sơ để dự tiệc. Chung Khả mặc áo len nhạt màu phối váy dài, còn Diệp Vũ khoác áo gió kiểu cách, đi bốt

đen ống cao, cả người toát ra vẻ lạnh lùng chín chắn.

Buổi tiệc bắt đầu lúc 12 giờ rưỡi trưa ở nhà ăn tầng một. Hai bàn tròn đã bày sẵn, mỗi bàn được khoảng năm sáu người ngồi. Ngô Miêu đã yên vị, các thành viên trong nhà cũng vào bàn. Cùng Diệp Vũ ngồi vào bàn khác bàn Ngô Miêu xong, Chung Khả đảo mắt khắp nhà ăn cũng không thấy Lục Triết Nam đâu, bất chợt nhớ lại bộ dạng bất an của gã hôm qua, lúc cho cô xem đinh quan tài trẻ sơ sinh.

Thình lình có tiếng ồn ào trên cầu thang. Tiểu Vũ la hét om sòm chạy xuống, lao đến ôm chầm lấy Chung Khả làm cô không kịp phản ứng, giật bắn người. Tiểu Vũ cười phá lên vì đã dọa cô thành công. Lục Văn Long đứng sau vội kéo tay cậu bé, vừa xin lỗi Chung Khả vừa mắng con trai. Bị bố cảnh cáo, Tiểu Vũ mới chịu ngồi yên.

Lục Văn Long ngồi xuống cạnh Chung Khả, kế đó đến con trai và vợ anh. Căn bản sợ Tiểu Vũ nghịch ngợm ảnh hưởng Ngô Miêu dùng bữa nên họ không ngồi cùng bàn cụ. Vợ Lục Văn Long tên là Trương Manh, hiện làm y tá cùng bệnh viện với chồng. Họ kết hôn đã mười năm, và Trương Manh đang mang thai bé thứ hai. Cô là người dịu dàng hiền hậu, rất chiều chuộng con trai, chưa nghe đánh mắng Tiểu Vũ bao giờ. Hôm nay cô búi gọn mái tóc dài sau đầu, mặt mộc mịn màng, cổ đeo dây chuyền bạc lấp lánh, bụng bầu nhô lên dưới lớp quần áo rộng rãi.

"Mẹ cháu đâu hả Long?" Người đàn ông đầu trọc ngồi bàn bên cạnh đứng lên. Đây là Lục Nghĩa, bố Lục Triết Nam. Hai bố con giống nhau nhất ở thân hình núc ních toàn thịt. Lục Nghĩa hiện kinh doanh một công ty đầu tư không mấy phát triển, thường ngày rượu chè cờ bạc, bẻm mép, chẳng ai ưa. Người đàn bà bắt tréo chân ngồi chờ khai tiệc bên cạnh ông ta là Lạc Văn Diễm, vợ hiện tại. Ngô Miêu chẳng ưa gì cô con dâu son phấn lòe loẹt này, mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu cực kì gay gắt.

Lục Văn Long áy náy đáp, "Mẹ cháu không xuống được, mấy hôm nay mệt suốt, cháu để mẹ nghỉ ngơi rồi." Đoạn đưa mắt nhìn Ngô Miêu, "Mong bà nội đừng trách."

Sau khi Lục Nhân chết, Vương Phần sa sút tinh thần, thậm chí còn suy nhược thần kinh. Gần đây bà chẳng màng ăn uống, cuộc sống âu sầu buồn khổ. Lục Văn Long cũng tái tê trong nỗi đau mất bố, nhưng vì người mẹ mềm yếu, vì người vợ đang mang thai và đứa con còn ngây ngô, anh không thể gục ngã, họ cần sự chèo chống và chăm sóc của anh. Bởi vậy, Lục Văn Long cố nén nỗi đau, gắng tỏ ra bình thường. Trải nghiệm sinh ly tử biệt do nghề nghiệp đem lại cũng hỗ trợ anh ít nhiều.

"Dù gì cũng phải ăn cơm chứ." Ngô Miêu đổi sắc mặt, hơi phật lòng.

"Không sao ạ, lát nữa cháu mang đồ ăn lên cho mẹ."

Một lát sau, bố con Lục Lễ cũng xuất hiện, ngồi xuống bên kia Ngô Miêu, đối diện với Lục Nghĩa.

"Con xin lỗi mẹ, ban nãy nhà hàng xảy ra chút chuyện, điện thoại tới tấp." Lục Lễ xin lỗi vì đến muộn, rồi lấy chiếc hộp nhỏ trong túi ra, đưa cho Ngô Miêu. "Hôm nay đại thọ của mẹ, con biếu mẹ món quà, không đáng giá gì nhưng là tấm lòng con cháu."

Ngô Miêu mở hộp, thấy vòng ngọc lục bảo thì vui vẻ đeo ngay vào tay. Tay bên kia đeo vòng thạch anh vàng, món quà Lục Nghĩa vừa tặng. Cụ kê hai cổ tay sát nhau, so sánh quà mừng thọ của các con. Đúng lúc hai cô giúp việc dọn vài món nguội lên. Ngô Miêu húng khởi khoe vòng ra. "Ngạn Hồng, cháu thấy chiếc nào đẹp?"

Lục Nghĩa và Lục Lễ cùng nhìn cô giúp việc với ánh mắt sắc bén. Ngạn Hồng biết, khen chiếc này thì mếch lòng người kia, mà thật ra cô cũng chẳng thấy chiếc nào hơn chiếc nào, bèn ngượng nghịu đáp, "Đều đẹp cả dì ạ, rất hợp với dì."

"Tôi thấy ngọc lục bảo đẹp hơn." Ngô Miêu chốt hạ.

Lục Lễ cười thầm, hí hửng như vừa hạ gục đối thủ trong một cuộc chiến ngầm. Lục Nghĩa thì nuốt nước bọt hậm hực. Như đã đề cập, hai anh em ruột này mâu thuẫn sâu sắc, nguyên nhân bắt nguồn từ sự khác biệt về địa vị xã hội giữa họ. Lục Lễ năm nay 50 tuổi,

người tầm thước, tóc húi cua gọn gàng, để râu ngắn, là người nhìn xa trông rộng. Ông sở trường nấu nướng, kinh doanh một nhà hàng Nhật phát đạt ở Thượng Hải, lại còn viết chuyên đề cho tạp chí ẩm thực. Nói chung ông bỏ xa anh trai về cả danh tiếng, thu nhập và hình tượng cá nhân. Dù rất thành công trong sự nghiệp, nhưng Lục Lễ không suôn sẻ trong hôn nhân. Hai đời vợ đều kết thúc bằng "Đơn ly dị", không ai biết lý do là gì. Lục Hàn Băng là con của ông và người vợ đầu, hai bố con sống trên tầng hai dinh thự.

Món nguội đã lên đủ, Ngô Miêu liếc qua phòng khách, "Thằng Nam đâu?" Ngoài Vương Phần, chỉ còn thiếu mặt Lục Triết Nam.

"Có khi chưa dậy đâu, chắc lại thức trắng đêm chơi game đấy ạ." Lục Hàn Băng nắm ngay lấy cơ hội đá xoáy.

'Cái thằng ranh này, để con đi gọi nó!" Lục Nghĩa đang định đứng dậy thì Lục Triết Nam lừ đừ xuất hiện ở cửa nhà ăn, cất tiếng chào bà nội rồi đến ngồi cạnh bố.

Chung Khả từ bàn bên kia nhìn sang, thấy mặt gã tái nhợt, uể oải không chút sức sống.

"Sao trông con thiểu não vậy Nam?" Lục Nghĩa cũng thấy con trai là lạ, liền quan tâm hỏi han.

Lục Triết Nam đáp gọn "Không sao ạ", và cả nhà chẳng ai để tâm nữa, chỉ có Chung Khả vẫn ít nhiều chú ý.

Đồ uống rót ra, Lục Nghĩa nâng ly đứng lên phát biểu, "Hôm nay là đại thọ 75 tuổi của mẹ, hiếm khi cả nhà đông đủ như vậy, phải dùng bữa thật vui vẻ nhé. Dù rằng gần đây nhà mình xảy ra chuyện buồn, mọi người đều suy sụp..." Nói đến đây, ông ta nhìn sang phía Lục Văn Long, "Anh cả mất đi, chú đau lòng lắm, nhưng chú tin sự thật rồi sẽ sáng tỏ, những người ở lại như chúng ta càng phải quý trọng năm tháng sau này. Nhân đây, con xin chúc mẹ dồi dào sức khỏe, may mắn trường thọ, sinh nhật vui vẻ!" Dứt lời, ông giơ cao ly kính rượu Ngô Miêu.

"Được rồi, cả nhà dùng bữa thôi." Bà cụ tuyên bố, bữa tiệc chính

thức bắt đầu.

Không khí yên tĩnh lạ thường, tất cả đều nhỏ nhẻ từ tốn, kể cả nhân vật chính là Ngô Miêu. Cũng dễ hiểu thôi, vì nhà mới có tang. Tuy nhiên vợ chồng Lục Nghĩa vẫn ăn thùng uống vại, mặc kệ bà cụ già lườm nguýt nhắc khéo.

Đến khi món cá hấp nóng hổi được mang lên, những người khác mới bắt đầu ăn nhiều hơn. Lục Văn Long chu đáo gỡ xương, gắp cá cho vợ, "Em ăn nhiều cá cho bổ."

"Cảm ơn anh." Trương Manh mỉm cười, từ từ thưởng thức miếng cá ngon mềm.

Tiểu Vũ liền quấy, "Bố ơi, con cũng muốn ăn, con cũng muốn ăn!"

"Đừng vội, để mẹ ăn trước, mẹ có em bé nên cần bổ sung dinh dưỡng, sinh cho con đứa em trai." Lục Văn Long dỗ dành, tay vỗ vỗ mái đầu nấm của Tiểu Vũ.

"Con thích có em trai chơi cùng không?" Trương Manh cười hỏi.

Cậu bé hồn nhiên bĩu môi, tỏ vẻ "Có hay không chả được". Ngô Miêu nghe được, liền ghé tai Lục Lễ, hỏi nhỏ, "Kiểm tra chưa? Là con trai à?"

Lục Lễ xác nhận, "Vâng ạ, siêu âm rồi."

Ngô Miêu quay sang bảo hai cháu trai, "Trông kìa, anh trai sinh hai đứa luôn rồi, hai cháu chừng nào mới dắt cháu dâu về đây?"

Lục Hàn Băng cười gượng, "Bà yên tâm ạ, cháu đang để mắt đến một cô."

Lục Triết Nam vẫn không nói tiếng nào, cứ như bị ấn nút tắt âm thanh vậy.

Mọi người ăn uống xong xuôi, món ngon trên bàn cũng gần hết. Lúc này, quản gia đã làm xong việc nên vào bếp đỡ đần. Ông và cô giúp việc cùng mở bánh kem, cẩn thận đặt lên bàn ăn. Chiếc bánh kem tươi đặt làm riêng có ba tầng, tầng nào cũng trang trí trái cây nhiều màu sắc. Tầng trên cùng rắc bột thực phẩm vàng kim, chính

giữa viết "Ngô Miêu" và "Phúc Thọ An Khang" bằng mứt việt quất, trông vô cùng trang trọng.

"Nào, cắm nến thôi." Lục Lễ xung phong lấy nến hình số "7" và "5" trong túi ni lông ra cắm lên bánh kem.

"Ấy, cắm nhầm rồi, màu không giống nhau." Thấy cây nến số "7" màu đỏ nhưng số "5" màu xanh lá, Lục Nghĩa ngồi đối diện vội nhắc, và tìm số "5" màu đỏ cắm lại lên bánh.

Lục Lễ nhìn anh trai bằng ánh mắt khinh bỉ, một cuộc chiến không khói lửa lại nổ ra.

Chung Khả lặng lẽ quan sát, cảm giác như xem bộ phim đấu đá chốn hậu cung. Chỉ có điều vai chính trong phim này là hai ông chú ngoại ngũ tuần. Diệp Vũ ngồi bên cũng cảm nhận được, len lén đưa mắt nhìn họ.

May thay Ngạn Hồng túc trực đằng sau Lục Lễ đã lên tiếng giảng hòa, "Mình thắp nến thôi ạ, đừng để dì phải chờ lâu."

Lần này đến lượt Lục Nghĩa thể hiện. Ông ta quệt cái miệng bóng nhẫy, cầm lấy bật lửa quản gia đưa rồi thắp nến, "Mẹ ước đi ạ."

Lục Hàn Băng tinh tình hoạt bát cất tiếng hát mừng sinh nhật đầu tiên, mọi người đứng lên, chờ Ngô Miêu cầu nguyện. Bà cụ đan mười ngón tay, nhắm mắt ước thầm rồi thổi tắt nến giữa tràng pháo tay giòn giã của cả gia đình, không hề hay biết đôi mắt ác quỷ đằng đằng sát khí đang chằm chằm dõi theo.

Mọi người ăn xong bánh kem, tiệc mừng thọ đơn giản kết thúc, ai làm việc nấy, nhạt nhẽo như vừa xong buổi họp ở công ty.

Lục Văn Long bưng vài món dư lên phòng Vương Phần trên tầng ba, vừa an ủi vừa tận tay bón cơm cho mẹ. Ngô Miêu về phòng xem ti vi. Nhà Lục Văn Long và nhà Lục Nhân đều ở tầng ba, liền kề với phòng Ngô Miêu để tiện chăm sóc bà cụ.

Trong khi tầng ba khá yên tĩnh thì tầng hai tương đối sôi động, có một phòng lớn để giải trí, có thể đánh bóng bàn, chơi bi da... Lục Hàn Băng có rất nhiều sở thích, từ ca hát khiêu vũ đến thể dục thể

thao, ví như rap, nhảy Latin, thám hiểm ngoài trời, lặn, bi da... Là người ham chơi, gã rất thích cách bài trí của tầng hai nên đã chọn ở đây cùng bố. Sau lễ mừng thọ, gã không về phòng mà vội vã rời dinh thự đi dự dạ hội hóa trang.

Lục Triết Nam ăn xong thì về thẳng phòng riêng ở tầng một, đóng chặt cửa không ra ngoài. Lạ lùng thay, một người có dạ dày khổng lồ như gã hôm nay lại không ăn uống mấy, đến món bánh kem yêu thích nhất cũng chỉ cắn một miếng nhỏ. Chung Khả đã sớm nhận ra tình trạng bất thường của gã, nên về nghỉ ngơi chốc lát lại xuống tầng một.

Lục Triết Nam ló nửa khuôn mặt qua khe cửa he hé. nhận ra Chung Khả mới yên tâm mở cửa.

"Anh sao vậy? Hôm nay anh lạ lắm." Chung Khả bước vào phòng, hỏi thẳng.

Lục Triết Nam mở ngăn bàn lấy một thứ, mặt mũi sa sầm. Nhận ra là đinh, Chung Khả hỏi, "Đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh? Hôm qua anh cho tôi xem rồi mà? Anh vẫn nghi ngờ bác cả anh dính lời nguyền à?"

Lục Triết Nam run giọng, "Đây không phải đinh tìm thấy trong phòng bác ấy..."

"Hả?"

"Đây là đinh sáng nay... tôi phát hiện trong phòng mình." Lục Triết Nam sợ hãi trỏ chiếc giường, "Ở trên giường của tôi, ngay chỗ đó!"

"Hả?" Thì ra đây là nguyên nhân khiến gã này bất an cả ngày hôm nay, "Làm sao nó xuất hiện trong phòng anh được?"

"Tôi không biết, hôm qua lúc tôi đi ngủ, trên giường có gì đâu... Cửa thì chốt trong, không ai vào được, nhưng vừa ngủ dậy đã thấy cây đinh này rồi. Kì lạ quá!"

"Hay thừa cơ anh ra ngoài, ai đó đã lẻn vào phòng thảy lên giường? Lúc đi ngủ anh không chú ý thôi..."

“Không thể nào, cô thừa biết mỗi lần rời khỏi phòng tôi đều khóa cửa, chỉ mình tôi có chìa thôi, ai mà lẻn vào được?”

“Anh chắc chắn hôm qua không quên khóa cửa chứ?”

“Chắc chắn!” Lục Triết Nam khẳng định, “Tôi luôn mang chìa bên người, trong phòng có nhiều mô hình lắp ráp quý giá như vậy, tôi không lơ là cảnh giác đâu.” Dứt lời, gã lấy chiếc chìa gắn móc treo hình nhân vật Suzumiya Haruhi* trong túi áo ra.

“Cửa sổ thì sao?”

“Cửa sổ vẫn chốt, lâu lắm rồi không mở.”

Chung Khả nhìn quanh căn phòng, chỉ có cửa chính và cửa sổ thông ra ngoài. Cô đến gần cửa sổ xem thử, bên ngoài là mặt hồ Thai lạnh lẽo tĩnh lặng. Lúc trước Lục Triết Nam chọn phòng này chính là để tiện ngắm cảnh hồ. Nếu có người muốn đột nhập vào đây bằng đường cửa sổ thì phải bơi qua hồ, ngoài cửa lại lắp lưới chống trộm kín mít, người trưởng thành không thể thò tay qua. Kể cũng lạ, nếu chọn phòng này để ngoạn cảnh thì việc gì phải lắp thêm lưới chống trộm chắn hết tầm nhìn như vậy?

Để chắc chắn, Chung Khả đưa tay cạy chốt bán nguyệt trên cửa sổ, thấy chốt vẫn nguyên vẹn, không có dấu hiệu hỏng hóc. Rốt cuộc là ai, làm cách nào đem đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh vào căn phòng kín này? Hơn nữa còn đặt lên giường khéo đến nỗi chủ nhân không hề hay biết?

“À, cây đinh hôm qua anh cho tôi xem đâu?” Chung Khả lộ vẻ đăm chiêu.

Lục Triết Nam mở ngăn bàn lấy cây đinh tìm được ở phòng Lục Nhân. Chung Khả cầm hai tay hai đinh, đặt cạnh nhau để so sánh tỉ mỉ. Màu sắc, kích thước, chất liệu, hình dạng, thậm chí độ gỉ sét đều tương đồng.

“Đinh này anh tìm thấy ở chỗ nào trong phòng bác anh?”

“Trong lọ đựng bút. Vừa nghe nói có dây rốn ở hiện trường án mạng, tôi nghĩ ngay đến lời nguyền trẻ sơ sinh, bèn lẻn vào phòng sách

của bác cả và tìm thấy thứ này trong lọ đựng bút trên bàn."

"Nhưng... lúc lục soát, lẽ nào cảnh sát không phát hiện ra cây đinh?"

"Tại họ không biết truyền thuyết ấy, có thấy đinh cũng không quá để tâm chăng."

Chung Khả gói hai cây đinh vào hai tờ khăn giấy khác nhau rồi bảo, "Chúng ta kể chuyện này với cảnh sát đi. Tôi không tin mấy lời nguyền rủa, nhưng đây có thể là manh mối quan trọng của vụ án."

Lục Triết Nam im ắng một lúc, thình lình biến sắc, đôi mắt toát ra nỗi sợ hãi tột độ, "Có lẽ hôm nay tôi sẽ chết..."

Chung Khả giật mình, "Anh nói linh tinh gì thế?"

"Thật đấy... Cô biết không? Người nhận được đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh sẽ chết ngay trong ngày." Giọng Lục Triết Nam nghiêm túc chưa từng thấy. "Tôi nghĩ mình không qua khỏi đêm nay..." Gã im bặt một lúc, rồi đột ngột ôm đầu. "Đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh... chính là điềm báo tử vong. Bác cả nhận cái đinh, nên mới chết một cách không rõ ràng như vậy... Lần này... lần này tới lượt tôi rồi. Người tiếp theo chính là tôi!"

"Ôi trời, anh đừng có mê tín như thế chứ!" Chung Khả không thể trơ mắt đứng nhìn được nữa. "Anh đừng sợ, tôi lập tức báo cảnh sát để họ giải quyết, được không? Anh cứ yên tâm ở đây."

Lục Triết Nam suy sụp lắc đầu.

Chung Khả về phòng lục ngăn kéo, lấy tờ giấy ghi số điện thoại của Lương Lương rồi bấm số gọi, kể vắn tắt về đinh quan tài và lời nguyền.

Lương Lương đang đi công tác tỉnh ngoài, mà cũng cho là chuyện viển vông nên không để tâm. Hôm sau anh mới hối hận vì không phái ai đến Dinh thự Lục gia ngay tức khắc.

Đã quá giờ ăn tối, vẫn chưa thấy mặt Lục Triết Nam đâu.

Vừa ăn lễ thọ ban trưa nên hai cô giúp việc chỉ làm vài món đơn

giản cho bữa tối. Biết Lục Triết Nam không bao giờ ăn mấy món dầu mỡ trong phòng riêng vì sợ làm bẩn đồ sưu tầm, họ không mang cơm vào tận nơi mà cứ lẳng lặng chờ ở nhà ăn.

Sau khi liên lạc với Lương Lương, Chung Khả vẫn luôn an ủi Lục Triết Nam qua WeChat, khuyên gã đừng quá lo lắng. Tính ra, nếu hai cây đinh quan tài là do hung thủ sát hại Lục Nhân để lại, tức là hắn ta vẫn luôn lẩn lút quanh đây thôi nhỉ? Mà cũng không loại trừ khả năng mọi chuyện đều do tên otaku ngớ ngẩn kia tưởng tượng ra... Bỗng chốc, mạch suy nghĩ của Chung Khả trở nên rối loạn. Cô bắt đầu hối hận về việc thuê phòng ở đây. Đi làm đã đầy áp lực rồi, giờ còn phải hao tâm tổn trí vì vụ án nhà người ta.

1. giờ tối, Chung Khả xuống tầng ăn cơm, nghe giúp việc bảo Lục Triết Nam vẫn chưa dùng bữa, cô lo lắng chạy qua phòng gã xem sao.

Đi hết hành lang phía Đông phòng khách đến phòng cảnh hồ, Chung Khả chợt phát hiện ổ khóa trên cánh cửa gỗ vàng sẫm đã khác trước. Hỏi ra mới biết, buổi chiều hôm ấy Lục Triết Nam đã vội vã gọi thợ đến thay khóa mới. Gã quả thật cho rằng mình là mục tiêu kế tiếp của hung thủ, nên rốt ráo đề cao cảnh giác.

Chung Khả gõ cửa cốc cốc, trong phòng vọng ra tiếng hỏi đầy cảnh giác, "Ai thế?"

"Là tôi, Chung Khả đây."

Lục Triết Nam mở cửa, vẻ mặt tiều tụy, người vận đồ ngủ, nút áo chưa cài hết, áo len bên trong thòi cả ra ngoài, trông rất nhếch nhác.

"Cảnh sát nói sao?" Lục Triết Nam tỏ ra thất vọng khi thấy không có ai đi cùng Chung Khả.

"Sáng sớm mai họ đến ngay ấy mà."

"Không kịp rồi." Lục Triết Nam cau có.

"Chậc! Anh thật là..." Chung Khả không biết nên tiếp lời thế nào,

“Anh ăn cơm trước đi, hồi trưa chẳng ăn mấy, không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Tôi nuốt không trôi...” Câu này thật không thích hợp khi thốt ra từ miệng một tên béo nặng hơn trăm cân.

“Phải cố mà ăn, ăn no rồi chúng ta nghĩ cách tiếp, được không?”

Chung Khả dỗ dành mãi, Lục Triết Nam mới chịu đi ăn cơm. Lúc rời khỏi phòng, gã cẩn thận khóa cánh cửa vừa thay ổ và chìa mới.

Cả hai ra đến phòng khách, chỉ còn cô giúp việc Tiểu Tình ở đó. Trông thấy Lục Triết Nam, cô ta lập tức xới cơm và hâm nóng thức ăn. Chung Khả cũng lấy bát, ngồi xuống ăn cùng, trong lúc dùng bữa, cô nhận ra Lục Triết Nam chỉ ăn những món cô đã gắp. Chẳng lẽ gã lo trong thức ăn có độc?

“Tôi có chuyện cần cô giúp.” Lục Triết Nam nuốt nước bọt, bỗng nói.

“Chuyện gì?”

“Ừm, tối nay cô qua ở cùng tôi được không?”

“Hả...” Chung Khả ngần ngừ. Đề nghị này rõ ràng không phải bắt nguồn từ ý đồ xấu với cô. Nhưng qua đêm trong phòng đàn ông dù sao cũng không hay ho cho lắm.

“Nếu cô ngại thì lấy ghế ngồi ngoài cửa là được, chỉ cần canh cửa...” Nói đến đây, Lục Triết Nam cảm thấy Chung Khả sẽ xem thường mình, nhưng hốt hoảng lo sợ đến tột độ rồi, thực sự không còn cách nào khác.

“Ngồi ngoài cửa thì được...” Chung Khả nhận lời, nhưng vẫn hơi đắn đo. Ngày mai phải đi làm, ngồi trắng đêm ngoài hành lang chỉ e không đủ sức.

“Cô canh giúp đến 12 giờ khuya là được, hết ngày

mà tôi bình an vô sự thì lời nguyền tự khắc mất linh. Được không? Xin cô đấy, giờ tôi chỉ tin tưởng mỗi mình cô.”

“Thôi được.” Chung Khả dễ mủi lòng, cuối cùng cũng đồng ý

trước ánh mắt khẩn cầu của Lục Triết Nam. "Tôi sẽ ngồi trước cửa phòng anh đến 12 giờ. Anh nhớ cài kĩ cửa sổ, có thế mới không ai vào được, anh yên tâm rồi chứ?"

"Cảm ơn cô nhiều lắm! Vượt qua được kiếp nạn này, nửa đời còn lại tôi sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cô!" Lục Triết Nam nở nụ cười nhẹ nhõm.

II

5
Đêm cắt cổ

9 giờ rưỡi tối, hai người cùng về phòng. Lục Triết Nam lấy chìa khóa trong túi quần ra mở cửa. Vào tới nơi, trước hết hai người kiểm tra cửa sổ duy nhất trong phòng. Lục Triết Nam mở cửa sổ, kéo mạnh từng nan lưới chống trộm, cảm giác lạnh buốt lan khắp lòng bàn tay. Sau khi chắc chắn tất cả các nan đều kiên cố lành lặn, gã cài chốt hình bán nguyệt, kéo rèm lại.

Chung Khả đưa mắt nhìn khắp phòng, không thấy gì bất thường. Bốn chiếc đĩa thủy tinh nhỏ xếp dàn hàng trên bàn thu hút cô, các đĩa đựng lần lượt sô cô la màu đỏ, xanh dương, xanh lá và trắng, đúng loại chủ nhân căn phòng thích nhất. Nhưng các đĩa gần như còn nguyên, có thể thấy áp lực tinh thần mà đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh gây ra cho Lục Triết Nam ghê gớm đến nhường nào.

Lục Triết Nam chuyển sofa lười từ trong phòng ra ngoài, kê sát vào tường cạnh cửa.

"Cô ngồi đây nhé, sofa ngồi thoải mái lắm." Gà lại đưa cho Chung Khả chiếc điều khiển tử xa hình vuông màu cam.

Chung Khả nhận lấy, tò mò ngắm nghía, "Cái gì đây?"

"Điều khiển hệ thống báo động của dinh thự. Nếu trông thấy ai khả nghi tiếp cận căn phòng, hoặc thấy thứ gì kì lạ bò đến thì cô bấm nút này," Lục Triết Nam trỏ nút đỏ ở góc trên bên phải điều khiển, "Chuông sẽ réo vang."

"Tôi nhớ rồi." Chung Khả cất điều khiển vào túi áo khoác, ngẫm nghĩ về lời dặn. "Thứ kì lạ bò đến" à? Truyền thuyết về trẻ sơ sinh giết sạch dân làng bỗng chốc tái hiện trong tâm trí cô.

"Cẩn thận nhé!"

"Không sao đâu." Nói vậy chứ giờ Chung Khả cũng hơi căng thẳng, "Tôi đi vệ sinh đã."

"Nhà vệ sinh ở đằng kia." Lục Triết Nam trỏ hành lang phía Bắc, chếch cửa phòng. Gã vốn không thích nhà vệ sinh nằm trong phòng ngủ, bởi vậy lúc sửa sang dinh thự đã cố ý tách riêng phòng ngủ và nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh nằm cuối hành lang phía Bắc. Vào tới nơi, Chung Khả tiện thể kiểm tra luôn cửa sổ trong này, chốt bán nguyệt cũng đã cài kĩ. Cô yên tâm rời nhà vệ sinh, lại nhìn thoáng sang phòng vợ chồng Lục Nghĩa ở đối diện, bụng bảo dạ, nếu Lục Nghĩa biết tình hình hiện tại của con trai thì sẽ có phản ứng gì? Với cái tính cách ấy, chắc chẳng thèm để ý đến lời nguyền đâu. Vậy nên Lục Triết Nam mới bảo chỉ tin tưởng mỗi cô thôi?

"Cô chịu khó trực đến 12 giờ khuya nhé, cảm ơn cô nhiều lắm." Sắp xếp ổn thỏa rồi, Lục Triết Nam trở vào phòng.

Nghe cửa chốt lại rồi, Chung Khả ngồi xuống sofa lười lấy điện thoại ra xem. Bây giờ là 10 giờ đêm, chịu đựng thêm hai tiếng ở đây là đến 12 giờ, Lục Triết Nam sẽ hiểu là trên đời chẳng có lời nguyền nào hết.

Phòng của hai cô giúp việc cũng ở tầng một. Tiểu Tình dọn dẹp xong bát đũa, đi ngang qua thấy Chung Khả ngồi ngoài hành lang, nghe giải thích vẫn ù ù cạc cạc nhưng không hỏi han nhiều, lại pha tách trà nóng cho Chung Khả rồi mới về phòng.

Chung Khả lấy cuốn tiểu thuyết mang theo ra đọc để giết thời gian, lật được vài trang đã chán, đành gấp vào, chuyển sang nghịch điện thoại.

"Cô vẫn ổn chứ?" Giọng Lục Triết Nam bỗng vang lên bên kia cửa.

"Vẫn ổn, anh ngủ đi."

"Ừ, giờ tôi lên giường chợp mắt một lúc, đến 12 giờ phiền cô gọi

tôi dậy nhé.

"Vâng."

Trời mỗi lúc một khuya, dinh thự yên ắng hệt bãi tha ma, Chung Khả nghe được cả tiếng thở của mình. Hành lang chỉ còn một ngọn đèn, ánh sáng lờ mờ chẳng thể xua tan bóng tối. Nhiệt độ ban đêm giảm mạnh, hơi lạnh bên ngoài luồn vào nhà, máy sưởi tổng vẫn không xua hết giá rét. Chung Khả bất giác quấn chặt thêm áo khoác, lát lát hớp một ngụm trà.

Tường đối diện có treo chiếc đồng hồ cổ, kim giây phát ra tiếng "tích tắc" đơn điệu, thời gian tuần tự trôi.

Mọi người trong nhà chắc đã ngủ cả. Chung Khả ngáp một cái, cũng bắt đầu buồn ngủ. Phút chốc chợt ngẩn ngơ, không biết tại sao mình lại trơ trọi ngồi đây. Đèn đêm mờ nhạt như thuốc gây ảo giác khiến Chung Khả hơi mụ mẫm, cô day mạnh thái dương một lúc mới thấy tỉnh táo hơn. Càng rỗi rãi càng dễ suy nghĩ lung tung. Chung Khả nhìn trái ngó phải, săm soi xung quanh đúng như người bảo vệ có tinh thần cảnh giác cao. Càng nghĩ càng không hiểu ngồi canh ở đây để làm gì? Rốt cuộc phải đề phòng ai... hoặc phải ngăn thứ gì xông vào cánh cửa này? Giả sử hung thủ giết Lục Nhân mà ngang nhiên đến đây phạm tội lần thứ hai, một mình cô cũng chẳng đối phó nổi. Nghĩ đoạn, cô lo lắng sờ chiếc điều khiển báo động cất trong túi. Nhưng nếu thứ xông đến không phải "người" thì sao... Chung Khả lắc đầu thật mạnh, không dám nghĩ tiếp.

1. giờ 50 phút, 11 giờ, 11 giờ 15 phút, 11 giờ rưỡi... Kim đồng hồ đều đặn dịch chuyển, hai giờ đằng đẵng sắp trôi qua. Gần nửa đêm, Chung Khả thấy lạnh hơn, không phải do môi trường, mà do ớn lạnh từ tâm can. Trà đã nguội từ lâu, một lá trà bập bềnh tựa thuyền con bị lật.

Kim phút dịch chuyển dần đến số 12, Chung Khả thấy nhẹ nhõm hơn. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng xua tan cơn buồn ngủ, chốc

chốc lại liếc đồng hồ treo tường. Từ lúc Lục Triết Nam vào phòng đến giờ, Chung Khả chưa hề rời khỏi cửa, trừ lúc chớp mắt thì cũng chưa từng nhắm mắt.

11 giờ 55 phút.

11 giờ 56 phút.

11 giờ 57 phút.

Có chuyện gì xảy ra đâu? Lời nguyền trẻ sơ sinh hay tội phạm giết người đều là chuyện vớ vẩn, mọi sự vẫn ổn đấy thôi? Chung Khả cười gượng, thấy bản thân thật đần độn khi tham gia trò chơi nhạt nhẽo này.

11 giờ 59 phút.

Chung Khả chuẩn bị đứng dậy gõ cửa phòng.

Thình lình (thực sự chỉ trong tích tắc), một bóng đen nhanh như chớp vụt qua hành lang phía Bắc. Chung Khả chưa kịp nhìn rõ là gì, thậm chí còn nghi ngờ mắt mình sinh ảo giác, đúng lúc trong phòng vọng ra tiếng thét cực ngắn, nghe như tiếng thét trăng trối của một người bị bóp cổ. Chung Khả bật dậy khỏi sofa, nhưng chân không đứng vững, lại loạng choạng ngã bệt xuống đất, điều khiển trong túi rơi ra ngoài.

Cạch! Tiếng mở chốt cửa. Có thứ gì đó sắp bước ra...

Chung Khả hít sâu một hơi, rất muốn bỏ chạy nhưng tứ chi không nghe lệnh, mắt cô trân trân nhìn cửa phòng, nín thở lặng lẽ chờ thời gian qua đi.

Ba mươi giây, năm mươi giây, một phút... Nhưng không nghe vọng ra bất cứ tiếng động nào nữa, cũng chẳng có gì xuất hiện, kể cả Lục Triết Nam. Chung Khả hít thở sâu vài cái, cô gắng đứng dậy.

Có mùi gì vậy? Bất thần, Chung Khả bắt được mùi khét trộn lẫn mùi thối, mỗi lúc một nồng, dần dần tỏa khắp hành lang. Cô khụt khịt mũi, phát hiện là mùi bốc ra từ phòng Lục Triết Nam. Sau một lúc chần chừ thì quyết định làm rõ thực hư, cô chầm chậm lại gần, áp tai vào cánh cửa nhưng không nghe thấy tiếng động gì trong phòng, bèn

khẽ khàng nắm lấy tay nắm cửa, ấn xuống. Thấy mở được thật, Chung Khả dứt khoát xô mạnh cửa.

Thoáng chốc, mùi khét nồng nặc xộc vào mũi, phòng sáng đèn nhưng mù mịt khói. Chung Khả ho sặc sụa, khua tay lia lịa hòng xua tan làn khói. Cô nhìn về phía giường, chỉ thấy tấm chăn rúm ró, Lục Triết Nam bảo đi ngủ nhưng lại không nằm trên giường.

Bù lại, chẳng mấy chốc Chung Khả phát hiện ra một khối chình ình nằm ngay dưới sàn. Trông như... cơ thể người! Thảm trải đã nhuốm màu đỏ tươi.

Chung Khả chạy vào, đến gần thì nhận ra, cơ thể đó chẳng phải ai khác, chính là Lục Triết Nam trong tư thế nằm ngửa. Chung Khả bụm miệng, vô thức hét lên.

Lục Triết Nam nằm dưới gầm giường, từ ngực trở lên nhô ra ngoài mép giường, thân trên cởi trần, để lộ thịt mỡ trắng lốp. Mắt gã nhắm nghiền, nét mặt vô cảm, trông như đang ngủ. Trên cái cổ núc ních có vết rạch dài, máu vẫn òng ọc chảy, ướt cả thảm trải sàn, còn bắn một ít lên tường.

Rạng sáng hôm sau, Lương Lương và Lãnh Tuyền đến Dinh thự Lục gia.

Sắc mặt họ đều nặng nề. Chỉ trong nửa tháng, nhà họ Lục đã xảy ra hai án mạng.

Nhìn hiện trường máu me loang lổ, Lương Lương không khỏi tự trách. Giá như phái người đến bảo vệ ngay trong đêm, có khi bi kịch đã không xảy ra. Của đáng tội, tin báo qua điện thoại của Chung Khả cũng quá mơ hồ, thiếu mọi chứng cứ xác thực, khi ấy Lương Lương lại đang lần theo manh mối quan trọng liên quan đến Lục Nhân, không sao bứt ra được. Thông qua công ty viễn thông, cảnh sát phát hiện được là có một số điện thoại bí ẩn luôn giữ liên hệ mật thiết với Lục Nhân, số này thuộc tỉnh thành khác, đăng kí bằng chứng minh thư giả. Lương Lương đi công tác tỉnh ngoài chính là để điều tra thêm. Khổ nỗi, hung thủ sát hại Lục Nhân còn chưa bắt được mà án mạng thứ hai đã

xảy ra. So với hiện trường phòng kín ngập nước của Lục Nhân, hiện trường thứ hai còn đáng kinh ngạc hơn.

Lương Lương đi đi lại lại trong phòng Lục Triết Nam, vẻ mặt ủ dột y như mây đen ngoài trời. Lãnh Tuyền đứng bên cạnh so sánh ảnh chụp với hiện trường. Thi thể đã được đưa đi từ đêm qua để làm giải phẫu pháp y. Căn cứ vào kết quả khám nghiệm sơ bộ, Lục Triết Nam bị một vật sắc cứa cổ, mất máu quá nhiều mà chết. Hung thủ ra tay vô cùng gọn gàng, một nhát chí mạng. Song không tìm thấy hung khí tại hiện trường.

"Đúng là phòng otaku điển hình." Lãnh Tuyền nhìn xung quanh, choáng cả người vì bộ sưu tập ACG* ngổn ngộn trong phòng.

Lương Lương đến cạnh giường, máu bắn tung tóe trên tấm chăn và ga in hình hoạt họa, nhưng vết máu nhìn không rõ vì họa tiết có màu quá tươi. Trên thảm trải sàn đẫm máu có nét phấn trắng vẽ viền thi thể.

"Lạ thật."

"Sao thế ạ?" Lãnh Tuyền lại gần hỏi.

"Em nhìn xem!" Ngón tay đeo găng trắng của Lương Lương trỏ nét vẽ viền thi thể, "Vị trí xác chết rất khác thường. Giả sử đang ngủ thì bị tấn công, trong lúc giằng co bị lôi xuống giường, vậy phần cơ thể từ ngực trở xuống tại sao lại chui vào gầm giường?"

"Muốn chạy trốn nên mới chui xuống gầm?"

"Không, muốn thoát thân phải chạy ra cửa chứ, trốn xuống gầm khác nào chui đầu vào rọ?"

"Nên ý anh là... hung thủ nhét thi thể vào gầm giường?"

"Phải."

"Sao hắn lại làm thế?"

"Không biết nữa." Lương Lương gãi mũi, mặt nhăn nhó, "Em nhìn chiếc áo ngủ này nữa." Lương Lương cầm chiếc áo vứt trên giường lên. "Rơi mất vài cái khuy, cổ áo còn có vết giằng xé. Nạn nhân cởi

trần, chứng tỏ chiếc áo là do hung thủ cố ý lột ra."

"Sau khi giết chết Lục Triết Nam, hung thủ lột áo ngủ của gã, nhét thi thể cởi trần xuống gầm giường... Lạ nhỉ!" Lãnh Tuyền cũng bắt đầu động não, "Chẳng lẽ hung thủ có sở thích gì đặc biệt? Đại loại như thích cơ thế khỏa thân..."

"Hung thủ làm thế ắt là có lý do, nhưng anh nghĩ chẳng liên quan gì đến sở thích cả."

Dứt lời, Lương Lương quan sát xung quanh, tiếp tục xem xét hiện trường. Trong phòng có bốn tủ âm tường lớn, một trong số ấy nằm ở góc tường phía Tây, sát cửa ra vào, ba tủ còn lại nằm ngang hàng trên tường phía Bắc, đều cao xấp xỉ cửa phòng, bên trong chia thành bốn năm tầng. Tủ phía Bắc thu hút ánh mắt Lương Lương, vì chỉ riêng nó đang để mở. Lương Lương bước đến, sờ ván cửa trơn bóng màu vàng sẫm, ở ngăn thứ ba, một vật đen sì trông y hệt con rắn độc màu đen thu hút ánh mắt anh. Ghé lại gần quan sát thì ngửi thấy mùi khét thoang thoảng.

"Pháp y xác định đây là dây rốn." Lãnh Tuyền cất tiếng đằng sau anh. "Đã bị đốt cháy."

Lại là dây rốn...

Lương Lương nhìn thẳng vào dây rốn trong tủ, khóe mắt giật giật.

Trước đó, hiện trường sát hại Lục Nhân cũng có dây rốn mắc ở cửa sổ nhà kho. Chỉ khác là dây rốn lần này bị đốt. Lẽ nào dây rốn là một loại "chữ kí" hung thủ để lại hiện trường? Kiểu như nhiều sát thủ giết người hàng loạt có "chữ kí" riêng vậy. Sát nhân khét tiếng Richard Ramirez mỗi lần giết người đều để lại hiện trường hình ngôi sao năm cánh ngược*. Tên tội phạm trong *Người tuyết* của Jo Nesbo cũng luôn đắp bù nhìn tuyết ở hiện trường phạm tội.

Dây rốn có ý nghĩa gì? Dây rốn lấy ở đâu ra? Lương Lương nhìn không chớp mắt, chợt chú ý thấy có chất gì trăng trắng dính trên bề mặt dây rốn. Bên cạnh còn có lọ nhựa nho nhỏ bị đổ. Lương Lương

cầm lọ lên quan sát, thì ra đây là lọ sơn để tô màu mô hình.

Chắc hẳn lúc hung thủ đặt dây rốn vào tủ đã bất cẩn làm đổ cái lọ bên cạnh, khiến sơn trắng rớt ra dây rốn. Chứng tỏ khi ấy hắn rất vội vã. Đã thế đốt làm gì cho mất thời gian?

Lương Lương chuyển hướng đến bàn đọc sách. Trên bàn là bốn đĩa sô cô la theo màu, có một viên đỏ để lẫn sang đĩa xanh lá và một viên xanh lá lẫn sang đĩa đỏ. Chi tiết này nói lên điều gì? Có liên quan đến vụ án không?

"Lương Lương, anh lại xem thử này." Một điều tra viên kiểm tra máy tính hình như có phát hiện mới, "Đây là lịch sử tìm kiếm trên mạng của nạn nhân mấy ngày nay."

Lương Lương ghé đến xem. Các từ khóa tìm kiếm chủ yếu là "lời nguyền trẻ sơ sinh", "đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh", "hóa giải lời nguyền", "phá giải bùa yểm"... khiến Lương Lương nhớ lại câu chuyện qua điện thoại của Chung Khả hôm qua. Anh là người lý tính, tuy đôi lúc cũng nảy ra một vài ý tưởng siêu thực, nhưng khi bắt tay vào phá án, anh không bao giờ gắn án mạng với các giả thuyết yêu ma quỷ quái. Anh cho rằng âm mưu thủ ác là tự con người khơi dậy chứ không phải quỷ thần.

Điều tra viên mở một thư mục có tên "CK" đã cài mật khẩu nằm ở ổ E, thư mục chứa cả trăm tấm ảnh phụ nữ, có tấm chụp toàn thân từ xa, có tấm đặc tả một số bộ phận cơ thể, như ngực lộ ra ngoài cổ áo, cần cổ bị tóc che một nửa, phần đùi dưới vạt váy... góc độ nào cũng có, dường như của cùng một người. Người bị chụp mặc trang phục khác nhau trải qua cả bốn mùa. Và khung cảnh trong ảnh hầu hết là Dinh thự Lục gia, có phòng khách, nhà ăn, cầu thang, hành lang... Nhưng kì lạ là không có tấm nào người bị chụp nhìn thẳng vào ống kính.

"Chắc đều là ảnh chụp trộm." Điều tra viên nhận định.

"Đúng là bệnh hoạn, tởm lợm!" Lãnh Tuyền không nhịn được mắng một câu.

Từ một tấm ảnh lấy được mặt, Lương Lương nhận ra người bị chụp chính là Chung Khả, khách trọ ở đây. Tên thư mục là chữ viết tắt tên cô. Thì ra một năm nay, Lục Triết Nam liên tục chụp trộm Chung Khả và lưu hết ảnh vào máy tính. Có lẽ Chung Khả hoàn toàn không biết chuyện này.

Quả đúng là con người, không bao giờ biết được dưới vỏ bọc hào nhoáng là một trái tim thế nào. Lương Lương cau mày nhìn đống ảnh chụp trộm, bảo xóa hết đi, đoạn quay sang hỏi Lãnh Tuyền. "Chung Khả đâu?"

"Ở phòng riêng."

"Đi gặp cô ta thôi."

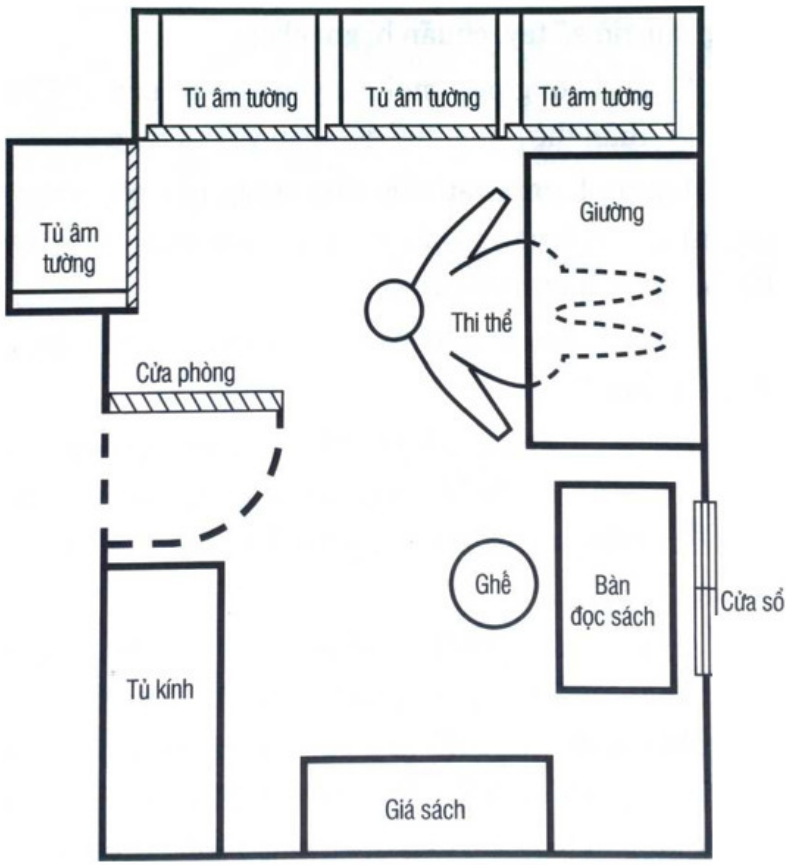

Hiện trường án mạng Lục Triết Nam (phòng cảnh hồ)

Trong lúc các điều tra viên tiến hành lấy lời khai người nhà họ Lục, Lương Lương vào phòng Chung Khả. Cô gái này là nhân chứng quan trọng nhất của vụ án, thậm chí là người trực tiếp trải qua vụ việc, nhưng chính lời khai của cô lại khiến vụ án trở nên mù mờ khó hiểu. Bởi vậy, Lương Lương phải đích thân nói chuyện kĩ càng với cô.

"Chào cô, xin lỗi vì hôm qua tôi không về kịp." Lương Lương kéo ghế dưới gầm bàn ra ngồi. Lãnh Tuyền đứng đằng sau giở sổ tay, chuẩn bị ghi chép.

"Thật không ngờ mọi chuyện lại thế này..." Chung Khả vẫn thẫn thờ, chưa thể đối diện với sự thật.

Lương Lương rất hiểu tâm trạng của cô, đứng trơ mắt nhìn một người bị giết mà không thể làm gì, cảm giác bất lực ấy đau đớn vô cùng.

"Cô kể cho tôi nghe tình hình đêm qua một lần nữa được không?"

"Vâng." Chung Khả gật đầu. Tuy không muốn nhớ lại nhưng để hợp tác với cảnh sát, cô buộc phải thuật lại chi tiết những chuyện đã xảy ra đêm qua lúc canh cửa phòng.

Lương Lương ngồi đối diện nghe rất tỉ mỉ, gặp tình tiết nào không rõ liền gặng hỏi cặn kẽ. Nghe xong càng cảm nhận được mức độ khó tin của vụ án này. Nếu lời khai của Chung Khả là đúng, thì đây tiếp tục là án mạng phòng kín hoàn hảo. Hung thủ đã né tránh tầm mắt người gác bên ngoài để đột nhập vào phòng bằng cách nào? Làm sao bỏ trốn mà không để lại bất cứ dấu vết gì? Hai câu hỏi này đã trở thành ẩn số lớn nhất của vụ án.

"Cô chắc chắn là mình không hề rời khỏi cửa phòng?"

"Tôi chắc chắn." Chung Khả cũng đã tự vấn câu này cả trăm lần.

"Sau khi phát hiện ra thi thể, cô làm gì?" Lương Lương hỏi tiếp.

"Tôi lập tức đi gõ cửa phòng chị giúp việc..."

"Tiếp theo?"

"Tôi gõ cửa rõ lâu mà không ai trả lời. Sau đó tôi đến phòng Lục

Nghĩa ở hành lang phía Bắc gọi, nhưng cũng chẳng ai hồi đáp, tôi đành tự gọi điện báo cảnh sát, rồi về phòng riêng chờ cảnh sát đến."

"Lục Triết Nam đưa cho cô điều khiển báo động cơ mà? Tại sao không sử dụng?"

"Khi tôi vấp ngã, điều khiển trong túi áo rơi ra, hình như hỏng luôn..."

"Cô cho rằng hung thủ vào phòng bằng cách nào?" Lương Lương đột nhiên nhìn Chung Khả với ánh mắt hoài nghi.

"Tôi... Tôi cũng không biết nữa. Tôi thực sự... không tài nào hiểu nổi, tôi đã kiểm tra căn phòng, cửa vẫn luôn chốt trong mà."

"Cô nghĩ có khi nào... lúc 12 giờ cô vào phòng, ngoài cô và nạn nhân, thực chất còn kẻ thứ ba đang nấp sau cửa hoặc dưới gầm giường nhưng cô không phát hiện ra?" Lương Lương đưa ra giả thuyết.

Chung Khả chần chừ một lát rồi đáp, "Không thể nào... lúc bước vào tôi có nhìn lướt qua sau cửa, ai mà đứng ở đó thì lộ ngay. Tôi cũng quan sát khắp phòng, quan sát cả gầm giường, hoàn toàn không thấy ai, chưa kể xác Lục Triết Nam chiếm gần hết gầm giường rồi, không còn đủ chỗ nấp kín đâu."

"Cô bảo sao!?" Lương Lương bỗng bật thẳng người lên, ánh mắt phấn khởi lạ thường.

"Dạ?" Chung Khả giật thót.

"Cô vừa bảo xác Lục Triết Nam thế nào?"

"Chiếm gần hết gầm giường..." Chung Khả lặp lại lời chứng.

Lương Lương cứng người, đôi mắt sắc sảo đảo qua đảo lại, xem chừng đã nhận ra chi tiết quan trọng nào đó. Được một lát anh định thần, tiếp tục hỏi Chung Khả, "Cô kể cho tôi nghe chuyện lời nguyền đi, cuộc gọi hôm qua không rõ ràng lắm. Ngay từ đầu Lục Triết Nam đã biết mình sẽ bị giết à?"

"Vâng." Chung Khả đứng dậy khỏi giường, ra ngăn bàn lấy hai

cây đinh bọc trong khăn giấy đưa cho Lương Lương. Trong lúc Lương Lương mở khăn giấy quan sát hai cây đinh hoen gỉ, Chung Khả thuật lại truyền thuyết lời nguyền trẻ sơ sinh.

"Trước khi bị hại, Lục Nhân và Lục Triết Nam đều nhận được đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh? Dây rốn xuất hiện ở cả hai hiện trường, chứng tỏ lời nguyền đã ứng nghiệm?" Tuy cảm thấy thật hoang đường, nhưng Lương Lương vẫn rất bận tâm về hai cái dây rốn.

Lời nguyền, đinh đóng quan tài, dây rốn... một loạt chi tiết dường như đều liên quan đến "trẻ sơ sinh", thậm chí cái hồ cạnh Dinh thự Lục gia cũng tên là hồ Thai... Không lẽ tất cả chỉ là trùng hợp? Hung thủ rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao lại cố chấp với trẻ sơ sinh như vậy? Lời nguyền thì rõ ràng là trái với khoa học rồi. Hung thủ chỉ muốn lợi dụng lời nguyền để đánh lạc hướng, cố ý sắp đặt hiện trường án mạng cho phù hợp với truyền thuyết rùng rợn để che giấu kế hoạch thực sự. Do đó, đinh và dây rốn đều là đạo cụ phục vụ cho màn trình diễn. Hung thủ thuộc dạng rối loạn nhân cách kịch tính* và có sự tự nhận thức cực kì mạnh mẽ.

Lương Lương thầm phủ nhận thuyết lời nguyền, đồng thời thử phác họa sơ bộ tâm lý hung thủ. Bởi thế, khi Chung Khả hỏi "Tất cả có phải là tại lời nguyền không?", Lương Lương quả quyết đáp, "Trên đời này không có lời nguyền. Tất cả đều là mưu mô quỷ kế của con người." Rồi anh an ủi, "Cô nghỉ ngơi cho khỏe, đừng suy nghĩ quá nhiều, mọi việc còn lại để cảnh sát chúng tôi lo. Nếu cô nhớ ra được gì, cứ liên lạc với tôi."

Rời khỏi phòng Chung Khả, Lãnh Tuyền hỏi, "Anh nghĩ Chung Khả có nói thật không?"

"Không chắc nữa, nhưng khả năng cô ta nói dối không cao." Lương Lương sờ túi áo, muốn hút một điếu nhưng sực nhớ đã cai thuốc được ba tháng, không muốn công sức đổ sông đổ biển.

"Chung Khả là đáng nghi nhất ấy. Xét trên góc độ vật lý, người có khả năng giết Lục Triết Nam nhất chính là cô ta."

“Nếu thế, cô ta cần gì phải khai ‘không có ai vào phòng’? Sao lại tự đặt mình vào thế bất lợi chú?” Lương Lương hỏi vặn. Lãnh Tuyền không trả lời được. Kể cũng phải, hai vụ án nhà họ Lục đều đã vượt khỏi lẽ thường.

Cảnh sát hoàn tất việc lấy lời khai, nhưng không thu được manh mối nào đáng kể. Đêm xảy ra án mạng, chỉ có Lục Hàn Băng ra ngoài dự lễ hội hóa trang, 12 giờ đêm về đến dinh thự. Những người khác thì ngủ hoặc xem ti vi trong phòng riêng. Không ai trông thấy đối tượng khả nghi hay nghe thấy tiếng động lạ.

Ngoài ra, hai cô giúp việc và vợ chồng Lục Nghĩa đều nói không nghe thấy tiếng gõ cửa, đêm ấy họ rất buồn ngủ, vừa lên giường là ngủ luôn, thậm chí say giấc hơn bình thường.

Trở về phòng khách, Lương Lương dặn Lãnh Tuyền đưa mọi người đi xét nghiệm nước tiểu, xem có ai bị đánh thuốc ngủ không. Một mình anh quay lại phòng Lục Triết Nam, chuẩn bị nghiên cứu thêm hiện trường khác thường này. Anh kiểm tra kĩ từng ngóc ngách, xác nhận trong phòng không có đường hầm bí mật, cũng không có chỗ để ẩn nấp. Rồi lại đứng trước tủ âm tường, nhìn chòng chọc vào cái dây rốn cháy khét, trầm tư suy nghĩ.

Có khi nào hung thủ nấp trong tủ âm tường không? Dù gì ở đây cũng có đến bốn tủ...

Cửa tủ không có tay nắm, chỉ khoét một cái hõm ở mép cửa. Lương Lương đặt tay vào đấy, nhẹ nhàng kéo cửa tủ, để cả bốn cánh mở ra theo một góc nhất định. Anh kiểm tra bên trong tất cả các tủ, xem xét từng tấm gỗ ngăn rồi dùng sức bẻ mạnh. Tấm ngăn được đóng chặt bằng đinh, không tháo ngay được, mà bề mặt cũng không có dấu vết tháo dỡ. Không gian các ngăn đều nhỏ hẹp, không đủ chỗ chứa một người.

Không đúng...

Không đủ chỗ chứa một người. Câu này chưa chặt chẽ. Chính xác phải là... không đủ chỗ chứa một người trưởng thành. Nếu là trẻ sơ

sinh thì sao?

Một khung cảnh ghê rợn lại hiện lên trong tâm trí Lương Lương, hệt như lúc khám xét nhà kho ngầm vào hai tuần trước.

Trẻ sơ sinh thừa sức nấp trong tủ âm tường... Trẻ sơ sinh cầm dao đột nhiên nhảy ra khỏi tủ cắt cổ Lục Triết Nam, châm lửa tự thiêu, hóa thành làn khói nồng nặc giữa ngọn lửa và biến mất khỏi căn phòng... Vậy nên... ở hiện trường chỉ còn lại dây rốn cháy khét.

Lương Lương nghĩ chắc mình lẩn thẩn đến nơi rồi, rõ ràng ban nãy còn huênh hoang với Chung Khả rằng lời nguyền đều do con người tạo ra... Bây giờ lại làm sao thế này? Một mặt anh là người lý trí, không tin nguyền rủa ma quái, luôn phá án bằng thái độ khoa học nghiêm túc cẩn thận. Nhưng mặt khác, Lương Lương thực sự không thể giải thích được tính chất dị thường của hai vụ án, dây rốn còn khiến anh vô thức nghĩ lan man. Điều này khiến Lương Lương cực kì mâu thuẫn.

Đúng lúc Lãnh Tuyền vào, Lương Lương đưa hai cây đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh cho cô, "Giao cho bên giám định, bảo họ kiểm tra. Đừng làm lẫn đấy, cái này ở phòng Lục Nhân, còn cái này trên giường Lục Triết Nam."

"Em rõ rồi." Lãnh Tuyền cất đinh đi, "Mà... lúc ở phòng Chung Khả, anh nghĩ ra chuyện gì vậy?"

"À. Anh nghĩ ra lý do hung thủ nhét thi thể xuống gầm giường."

"Lý do gì?"

"Rất đơn giản, để lấp đầy gầm giường."

"Là sao ạ?"

"Em thử tưởng tượng nhé! Nếu lúc ấy thi thể không nằm dưới gầm giường thì về sau, khi đối diện với bí ẩn phòng kín, phía điều tra sẽ đặt ra giả thuyết 'Có lẽ hung thủ nấp dưới gầm giường', vậy thì không tồn tại phòng kín nữa. Nhưng giờ đây, chính bởi thi thể nạn nhân lấp đầy gầm giường nên Chung Khả mới quan sát dưới gầm, giả thuyết 'Hung thủ nấp dưới gầm giường' tự nhiên sẽ bị loại trừ. Bí ẩn

phòng kín một lần nữa xuất hiện."

Lãnh Tuyền vỡ lẽ, "Ý anh là hung thủ muốn nhắn 'Tôi không nấp dưới gầm giường, các người tìm đáp án khác đi'. Từ đó khiến chúng ta không thể phá giải bí ẩn phòng kín?"

Lương Lương gật đầu, "Đúng, hung thủ muốn nhấn mạnh tính bất khả thi của vụ án. Hắn muốn khoe khoang hiện trường đã mất công sắp đặt, và khiêu khích cảnh sát. Xem ra hung thủ rất tự tin về thủ pháp của mình."

"Sâu xa ghê..." Lãnh Tuyền thán phục tư duy độc đáo của người đàn anh.

"Mà tự tin cũng phải thôi. Anh nghĩ nát óc cũng chưa hiểu hắn thiết kế phòng kín bằng cách nào. Chưa kể còn hiện trường nhà kho ngập nước bữa trước nữa." Lương Lương chán nản.

Lãnh Tuyền sực nghĩ ra, "Chuyên gia mà anh từng kể... 'còn một người' sở trường phá giải các vụ án phòng kín ấy, anh liên lạc chưa?"

"Rồi, nhưng người ta từ chối." Lương Lương cười gượng, "Bảo là dạo này bận lắm, không muốn phí sức vào việc khác. À phải, người này cũng quen biết nhà họ Lục."

"Không nể mặt cảnh sát chút nào á? Đúng là tự cao!" Lãnh Tuyền bất mãn chê trách, "Thế thì đành trông cậy cả vào anh rồi, giờ chỉ có anh mới phá nổi vụ án này."

Lương Lương mệt mỏi, chỉ biết thở dài.

6
Họa sĩ truyện tranh

Hồng Kiều phía Tây Thượng Hải là khu vực tập trung đông đảo người nước ngoài, phần lớn là người Nhật Bản và Hàn Quốc. Khu vực này còn là nơi đóng đô của rất nhiều công ty hoạt hình, truyện tranh và game, trong đó có Công ty Văn hóa Man Lĩnh tiếng tăm lừng lẫy.

Trụ sở làm việc của Man Lĩnh là một biệt thự bốn tầng, mỗi tầng vài phòng, tổng cộng chứa được mấy chục người. Họ hoạt động chủ yếu ở ba lĩnh vực: một là xuất bản các ấn phẩm giấy như tạp chí truyện tranh, sách báo; hai là kinh doanh trên nền tảng trực tuyến như website truyện tranh và app hoạt hình/truyện tranh trên thiết bị di động; ba là sản xuất phim hoạt hình chuyển thể từ truyện tranh. Là công ty đi đầu trong lĩnh vực sản xuất hoạt hình-truyện tranh trong nước, Man Lĩnh quy tụ dưới trướng không ít họa sĩ truyện tranh tài hoa. Nhiều người trong số họ ra mắt trên tạp chí *Deadline,* về sau đều trở nên tiếng tăm trong ngành.

Deadline là tạp chí truyện tranh do Man Lĩnh phát hành, chỉ đăng tác phẩm trong nước, lượng bán luôn khả quan, nội dung thường gây tiếng vang lớn trên thị trường. Tất nhiên ngoài khả năng sáng tạo của tác giả còn có công sức của biên tập viên, đôi khi biên tập viên còn nhìn xa trông rộng hơn cả tác giả, ban biên tập cũng chính là bộ phận chủ chốt của Man Lĩnh, nằm ở tầng bốn căn biệt thự đầy đủ tiện nghi này. Tường văn phòng dán đầy poster, bốn dãy bàn ghép sát nhau chiếm phần lớn diện tích phòng. Đa số người ngồi đây đều là biên tập viên dày dạn kinh nghiệm, mỗi người phụ trách cùng lúc vài tác phẩm, ngoài ra phải liên tục tìm kiếm tác giả mới, cạnh tranh khá gay gắt. Người vất vả nhất trong số họ là Dương Sâm, trưởng ban biên tập

Man Lĩnh kiêm chủ biên *Deadline,* thức khuya tăng ca như cơm bữa.

Dương Sâm mới 30 tuổi nhưng mặt mũi lúc nào cũng mỏi mệt, sau tròng kính cận là cặp mắt thâm quầng, cắm cúi đọc bản thảo lâu năm khiến đốt sống cổ yếu đi, làm anh thường xuyên phải dán miếng cao giảm đau. Gần đây, một truyện tranh khá nổi đo Dương Sâm phụ trách sắp chuyển thể hoạt hình, bao nhiêu tinh thần và sức lực đều dồn cả vào nó.

Bàn bạc hợp tác xong với một nhạc sĩ để đặt nhạc cho phim, Dương Sâm lái chiếc Audi A6L về công ty, chưa kịp yên vị đã đi thẳng sang phòng nhỏ ngay cạnh văn phòng. Gõ cửa không thấy ai đáp, anh liền đẩy cửa bước vào. Căn phòng buông rèm kín nên hơi tối tăm, chỉ kê một bàn làm việc to màu trắng và hai dãy giá sách bằng gỗ. Trên bàn là chồng bản thảo bừa bãi và vài chiếc bút vẽ. Dương Sâm bước lại gần, bỗng chú ý đến một trang bản thảo lạ thường, bèn dịch chiếc bút chì màu xanh lam đặt bên trên ra, cầm bản thảo lên xem.

Trên giấy vẽ một thai nhi màu xanh lam.

Dương Sâm quay sang văn phòng, hỏi cô gái mặc đầm lolita ngồi bên cửa sổ, "Ảnh ơi, anh Chẩn đâu rồi?"

Cô gái này tên Phương Mộ Ảnh, là một thiếu nữ 2D chính cống, chuyên phụ trách mảng truyện tranh thiếu nữ. Tuy ít tuổi nhưng đọc nhiều và am hiểu truyện tranh thiếu nữ hơn toàn bộ ban biên tập cộng lại. Nghe hỏi, gương mặt ngây thơ ngước lên, "Dạ? Anh Chẩn hình như đến sở cảnh sát rồi ạ."

"Lại đến sở cảnh sát à..."

Đúng lúc này, hương thơm của bánh bao nhỏ bay vào phòng.

"Bác tìm tôi hả?" Một người đàn ông tiến vào, tay xách hộp đựng bánh bao nhỏ nóng hôi hổi, khẽ khàng nói. "Xin lỗi bác nhé, ban nãy tôi có chút chuyện phải ra ngoài."

"Chà chà, dạo này anh bận quá nhỉ, một tuần đến sở cảnh sát mấy lần?" Đã thấy người cần tìm, Dương Sâm thở phào nhẹ nhõm. "Sao rồi? Anh ăn cơm chưa?"

“Đang định ăn đây, chúng ta sang phòng giải lao đi." Người nọ giơ hộp bánh bao lên.

“Anh Chẩn” tên đầy đủ là An Chẩn, một họa sĩ truyện tranh lừng danh trong nước. An Chẩn chính thức ra mắt công chúng năm 19 tuổi và đoạt giải họa sĩ mới xuất sắc nhất nhờ truyện ngắn đầu tay *Dây thừng xoắn,* có đông đảo người hâm mộ, được mệnh danh là “họa sĩ truyện tranh thiên tài hiếm có của Trung Quốc”. Năm năm trước, An Chẩn kí hợp đồng độc quyền với Man Lĩnh, Dương Sâm trở thành biên tập viên chuyên trách của anh, tạo thành cặp bài trùng huyền thoại trong ngành.

An Chẩn để tóc xoăn bù xù, lấm tấm sợi bạc, nhưng gương mặt đeo kính lại trẻ trung vô cùng, không quá đẹp trai nhưng đường nét cân đối. Tai trái anh luôn luôn đeo tai nghe, dây dài đến tận túi quần, không biết là nghe gì.

Vào phòng giải lao, An Chẩn nhẹ nhàng kéo ghế, cởi áo khoác nâu vắt lên lưng dựa, ngồi xuống mở hộp bánh bao từ tốn ăn, “Bác tìm tôi bàn chuyện dựng phim cho *Phố tối* à? Làm đến đâu rồi?”

“Đúng đấy.” Dương Sâm đẩy kính mắt, “Hôm nay tôi hẹn gặp Trần Dực, anh biết chú? Nhạc sĩ nổi tiếng từng đoạt giải Hồng Kông...”

“Nói ngắn gọn thôi.” An Chẩn giơ tay ra dấu “tạm dừng”. Khác với Dương Sâm ưa nói chuyện dông dài, An Chẩn thích cách diễn đạt cô đọng súc tích hơn. Cũng vì thế, Dương Sâm dù trẻ hơn ba tuổi nhưng toàn bị An Chẩn gọi là “bác”.

“Ừ thì ngắn gọn, Trần Dực đã nhận lời làm nhạc cho phim, giờ chỉ còn diễn viên lồng tiếng cho nữ chính là chưa xác định.” Nói đoạn, Dương Sâm lấy USB trong túi quần. “Tôi đã thu thập thông tin của một số diễn viên nổi danh trong nước, ở đây có bản thử giọng của các cô ấy, chiều rảnh anh nghe thử, tốt nhất là quyết định sớm.”

“Rõ rồi.” An Chẩn nhận USB, tiếp tục ăn bánh bao.

“Ừ, chủ yếu là thế. Tôi đề cử vài người cho anh nhé, Cù Văn có giọng rất hay...”

“Để lát tôi tự nghe.” An Chẩn ngắt lời lần nữa.

“Khẩn trương lên, sáng nay anh lại làm việc riêng trong giờ hả?”

“Làm việc riêng gì?”

“Ban nãy tôi thấy hình thai nhi màu xanh lam anh vẽ trên giấy, đó là hồ Thai cạnh Dinh thự Lục gia phải không? Sao thế, anh có hứng thú với án mạng liên tiếp đang gây xôn xao dư luận gần đây à? Muốn lấy đề tài cho tác phẩm tiếp theo hả?” Dương Sâm nói cứ như đi guốc trong bụng An Chẩn.

“Không phải, tôi chỉ vẽ chơi thôi.” An Chẩn húp nước xúp đi kèm bánh bao, “Nhưng bác nói đúng đấy, tôi thực sự có hứng thú với tòa dinh thự đen đủi ở ngoại ô kia. Từ lâu lắm rồi, tôi nghe đồn gia tộc họ Lục nhiều đời chỉ sinh con trai. Ngoài ra, không ít truyền thuyết kinh dị liên quan đến dinh thự đều có thể khơi nguồn cảm hứng sáng tạo trong tôi.”

“Dạo trước anh từng đến dinh thự đó đúng không?” “Đúng, đến lấy tư liệu sáng tác, Lục Triết Nam còn niềm nở mời tôi ngủ lại.” An Chẩn bỏ kính ra, dùng khăn giấy lau hơi nước trên mặt kính, “Tôi nghỉ lại dinh thự hai ba hôm, thu được kha khá tư liệu, còn trông thấy một vài cảnh thú vị. Đấy đều là chuyện trước lúc xảy ra án mạng.”

“Anh nghỉ lại nhà họ Lục thật á?”

“Ừ, bấy giờ chưa bàn chuyện dựng *Phố tối* thành phim nên tôi khá rảnh rỗi. Bây giờ tôi phải tập trung toàn bộ tinh lực rồi, từng phân cảnh hoạt hình đều phải tự vẽ, đây là tác phẩm quan trọng nhất từ trước đến nay của tôi, không thể để lọt bất cứ sơ suất nào.”

“Anh biết thế là tốt, vậy mà còn vẽ hồ Thai? Vẫn nhớ đến nhà họ Lục?”

“Dù gì cũng xảy ra hai vụ giết người rồi, hơn nữa cách thức gây án của hung thủ tương đối bí hiểm...” An Chẩn bỗng nhiên hào hứng, “Bác nghĩ mà xem, truyền thuyết rùng rợn xoay quanh dinh thự u ám, gia tộc bí ẩn chỉ sinh con trai, hồ nước kì lạ mang hình hài thai nhi, sát thủ ma quái giết người hàng loạt, đưa vào truyện tranh hẳn sẽ rất

kích thích."

"Anh Chẩn, với tư cách biên tập viên tôi phải nhắc nhở anh." Dương Sâm tỏ vẻ trịnh trọng, "*Phố tối* là tác phẩm tiêu biểu của anh, cũng là hạng mục quan trọng nhất của công ty tại thời điểm này, dựng phim xong sẽ gây tiếng vang lớn trong nước. Đồng thời, với tư cách độc giả truyện tranh, *Phố tối* cũng là nguyên tác tôi yêu thích, phong cách ly kì hắc ám được thể hiện rất đắc địa, làm toát ra sức hấp dẫn đầy mâu thuẫn của nhân vật chính, tên sát thủ giết người hàng loạt có biệt danh Kẻ phác họa cái chết. Vướng mắc tình cảm giữa hắn và nữ chính cũng vô cùng ý vị... Vậy nên, dù là công hay tư, tôi đều hi vọng anh không phân tâm trong khoảng thời gian này."

"Biết rồi, tôi chỉ chuẩn bị trước cho tác phẩm kế tiếp thôi mà." An Chẩn trả lời qua quýt. Nuốt xong miếng bánh bao cuối cùng, anh đứng dậy, đậy nắp hộp rồi vứt vào thùng rác, lau bàn, đi vệ sinh.

Khi An Chẩn từ nhà vệ sinh bước ra, thấy trên mặt anh ta dính vụn bánh, Dương Sâm rút khăn giấy lau cho. Đúng lúc ấy, cửa phòng giải lao bật mở, Phương Mộ Ảnh xông vào.

"Anh Sâm, anh có điện th..." Câu nói ngắt ngang vì cảnh tượng trước mắt. "Hai anh... bạo dạn thế, em... thì không phản đối, nhưng mà ở công ty..."

"Nói linh tinh gì vậy! Không phải như em nghĩ đâu..." Dương Sâm mắng.

"Ôi dào, hai anh cứ tiếp tục đi! Em không thấy gì hết." Phương Mộ Ảnh vừa bịt mắt vừa ý tứ lui ra.

An Chẩn giằng lấy khăn giấy trong tay Dương Sâm, tự lau mặt, "Muốn người ta khỏi nói linh tinh, tốt nhất là mau tìm bạn gái. Trẻ trung gì nữa đâu, lại có nhà to mới tân trang, đừng để đơn côi lẻ bóng nữa." Dứt lời, anh rời phòng giải lao, để lại Dương Sâm với vẻ mặt ngơ ngác.

An Chẩn quay về căn phòng nhỏ bên cạnh văn phòng, tập trung nghe bản thử giọng của các diễn viên lồng tiếng. Căn phòng nhỏ này

là phòng làm việc riêng của anh. Dù là họa sĩ truyện tranh bận bịu nhưng An Chẩn sống rất nề nếp và luôn cố gắng tách bạch cuộc sống với công việc. Bởi vậy, trước giờ anh không làm việc ở nhà mà thuê một phòng nhỏ trong biệt thự Man Lĩnh, bình thường đều đóng cửa buông rèm tự giam mình ở đây để chú tâm sáng tác. Anh thích dùng bút chấm mực chuyên dụng vẽ ra giấy hơn là sử dụng bảng vẽ điện tử.

Hai tiếng sau, Dương Sâm đẩy cửa vào hỏi, "Sao rồi anh?"

An Chẩn lạnh lùng đáp, "Chẳng ai hợp cả."

"Không ai hợp? Thật á?" Dương Sâm ngạc nhiên khi toàn bộ diễn viên lồng tiếng mình tốn công lựa chọn đều bị từ chối.

"Giọng của họ đều rất hay. Nhưng để lồng tiếng tốt cho nhân vật thì không chỉ cần chất giọng hay." An Chẩn nghiêm túc nói, "Nữ chính trong *Phố tối* là cô gái gặp muôn vàn trắc trở, nội tâm vô cùng cứng rắn, song cuối cùng vẫn chìm trong tuyệt vọng. Không ai trong số họ có chất giọng lột tả được đặc điểm tính cách và dòng chảy số phận của nhân vật."

"Dòng chảy số phận? Anh đùa tôi à? Đây chỉ là bản thử giọng, các diễn viên lồng tiếng còn chưa đọc kịch bản hoàn chỉnh, tạm thời chưa nắm bắt được đặc điểm nhân vật cũng là điều dễ hiểu mà."

"Không, có những thứ là thiên phú, ai có sẽ có, ai không có tức là không có. Giống như khả năng biên tập của bác và tài năng sáng tác truyện tranh của tôi vậy." An Chẩn vẫn rất kiên quyết.

"Khiêm tốn chưa kìa!" Dương Sâm lắc đầu bất lực, "Tôi mặc kệ, cho anh đúng một ngày để tìm diễn viên lồng tiếng thích hợp, nếu không sẽ không kịp tiến độ."

Dương Sâm bực bội khép cửa lại, An Chẩn thì chẳng để tâm, từ điển của anh không có chữ "tạm", chỉ có "thà không có chứ không ẩu". Bánh bao nhỏ trưa nay ăn hơi mặn, An Chẩn thấy khát nước, bèn rời phòng làm việc, định ra ngoài mua soda chanh ưa thích về uống. Đúng lúc Phương Mộ Ảnh gọi lại hỏi cách xử lý một phân cảnh, An Chẩn đến gần, tận tình giải thích cho cô. Xong xuôi, anh định rời đi thì bất cẩn

vấp phải dây tai nghe nối với máy tính. Tai nghe tuột ra, âm thanh trong máy tính vang lên, một giọng nói bất ngờ làm rung màng nhĩ yên lặng bấy lâu của An Chẩn.

"Em đang nghe gì thế?"

Phương Mộ Ảnh đỏ bừng mặt, nhanh chóng cầm tai nghe lại rồi trách cứ, "Nghe gì kệ em! Anh như thế là xâm phạm quyền riêng tư của người khác đấy!"

"Không phải, anh chẳng hứng thú gì với chuyện riêng của em, anh chỉ muốn biết giọng nói vừa nãy... Chẳng lẽ em đang nghe H*?"

"H gì chứ?! Đây là kịch truyền thanh đàng hoàng có chủ đề tình yêu rất nổi gần đây. Chẳng qua em thích người lồng tiếng cho nữ chính thôi..."

"Vừa rồi là giọng nữ chính à?"

"Không phải, người lồng tiếng cho nữ chính là Cù Văn, diễn viên nổi danh của Duyệt Âm. Câu vừa rồi là của nhân vật phụ, em không biết cô ấy... Để em xem thử." Phương Mộ Ảnh lên mạng tra tìm. "Cô này xuất thân là diễn viên lồng tiếng trên mạng, cũng khá nổi trên mạng nhưng vẫn còn mờ nhạt trong giới, gần như chưa từng lồng tiếng cho phim hoạt hình."

"Cho anh nghe thêm giọng cô ấy đi." An Chẩn phấn khởi như thể bất ngờ phát hiện ra kim cương giữa đống mảnh thủy tinh.

Công ty Lồng tiếng Duyệt Âm tọa lạc tại một tổ hợp công nghiệp sáng tạo ở trung tâm thành phố. Tầng một tổ hợp là phòng làm việc và phòng thu âm rất có màu sắc văn nghệ. Giữa trưa, Chung Khả ngồi trên sofa đơn dùng bữa một mình, trên bàn kính tròn trước mặt là bát cháo thập cẩm cay.

Những chuyện xảy ra gần đây làm Chung Khả kiệt sức, chẳng thiết tha ăn uống. Đêm nào cô cũng mất ngủ vì cứ nhắm mắt là cảnh Lục Triết Nam chết thảm lại hiện lên. Nỗi khiếp sợ và bất an ảnh hưởng đến tâm trạng, khiến Chung Khả không thể tập trung tinh thần làm việc, liên tục mất cơ hội lồng tiếng cho nhiều nhân vật.

Chung Khả gắp bừa cọng rau chân vịt cho vào miệng. Dù rất muốn nghỉ ngơi một thời gian để cải thiện tâm trạng rồi mới quay lại làm việc, nhưng áp lực cuộc sống không cho phép cô làm thế. Chung Khả ăn được một nửa thì Cù Văn thu âm xong, cầm hộp nhựa đựng sushi bước tới. Cù Văn là diễn viên lồng tiếng hàng đầu Duyệt Âm, luôn nhận lồng tiếng cho nhân vật trong các phim hoạt hình, game, kịch truyền thanh nổi tiếng nhất hiện nay. Mới 20 tuổi, da trắng nõn nà, cả người toát ra vẻ cao ngạo.

"Này, đến giờ tôi ăn cơm rồi." Cù Văn không vui khi thấy Chung Khả ngồi trên sofa mình hay ngồi.

Chung Khả ngây người một lúc, ngước lên nhìn lướt xung quanh, rõ ràng vẫn còn rất nhiều chỗ trống. "Bên kia có chỗ." Cô trỏ chiếc sofa ngay gần đấy.

Cù Văn sầm mặt, "Lần nào tôi cũng ngồi chỗ này."

"Nhưng..."

Một người đàn ông bước đến nói với Chung Khả bằng giọng ra lệnh, "Cô mau nhường chỗ để Cù Văn ăn cho nhanh, chiều nay cô ấy phải tham gia thử giọng, thời gian gấp rút lắm rồi." Người này đứng tuổi, để tóc ngôi giữa, thân hình mập mạp, là giám đốc hành chính của Duyệt Âm. Bình thường Chung Khả không được xem trọng ở công ty, làm việc đã hơn một năm nhưng vẫn là nhân viên quèn. Còn ngôi sao như Cù Văn luôn được nhiều người săn đón, nâng niu y như ngọc quý trên tay.

Tuy ấm ức nhưng Chung Khả vẫn cố nín nhịn, lẳng lặng cầm bát cháo ăn nửa lên, chuyển sang chỗ khác. Cù Văn lườm theo rồi ngồi xuống, bắt tréo chân, đu đưa giày cao gót, thưởng thức món sushi đắt đỏ.

Ăn xong bữa trưa chẳng mấy vui vẻ, Chung Khả định đến phòng thu tập vai mới, nhưng lại bị giám đốc hành chính gọi lên văn phòng.

"Chung Khả này," giám đốc cầm tăm thong dong xỉa răng. "Gần đây tinh thần cô không tốt, rất nhiều khách hàng phàn nàn với tôi cô

lồng tiếng không được hay."

"Gần đây xảy ra vài chuyện... Tôi, tôi xin lỗi." Chung Khả hổ thẹn cúi gằm mặt xuống. "Tôi sẽ nỗ lực hơn nữa, nhân vật trong *Tháp thiên sứ,* tôi nhất định cố..."

"Cô không cần lồng tiếng cho *Tháp thiên sứ* nữa." Giám đốc lạnh lùng bảo. "Tôi đang định nói với cô việc này, tôi đã tiến cử diễn viên lồng tiếng khác rồi."

"Không cần nữa?" Chung Khả như bị sét đánh ngang tai, "Tại sao?"

"Cô có biết hạng mục lớn như *Tháp thiên sứ* rất quan trọng đối với công ty không?"

"Tôi biết..."

"Trạng thái gần đây của cô không thích hợp để lồng tiếng, tôi sẽ sắp xếp vài cuốn sách tranh cho cô thu âm, cứ vậy đi, xong việc rồi." Giám đốc phẩy tay, "Chiều nay tôi đưa Cù Văn đi thử giọng, cô bận gì thì làm đi."

Chung Khả chưa biết nên trả lời thế nào, giám đốc đã xách cặp đi ra.

Hôm sau, trong lúc cuốc bộ trên con phố gió thổi lạnh thấu xương, Chung Khả quyết định xin nghỉ việc. Những tưởng vào Duyệt Âm là có thể tiến gần tới giấc mơ nghề nghiệp, nhưng cảm giác thất bại sâu sắc lúc này khiến cô không chịu đựng được nữa. Cốt lõi có lẽ không phải là tại án mạng nhà họ Lục hay sức ép của đồng nghiệp, mà chính bản thân cô chưa đủ bản lĩnh, chưa sẵn sàng hành trang để bước vào đời. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cô quyết định về quê nghỉ ngơi một thời gian. Như vậy vừa có thể rời khỏi Dinh thự Lục gia đen đủi, vừa nhân tiện cải thiện bản thân.

Đến công ty, Chung Khả đang chuẩn bị nộp đơn xin nghỉ việc thì được gọi lên phòng giám đốc hành chính. Cô vừa sang tới nơi thì giám đốc đứng bật dậy, mắt ngời sáng.

"Ấy, Chung Khả, mau vào đây, ngồi đi em."

“Giám đốc, tôi...”

“Em sắp nổi tiếng rồi!”

“Sao cơ? Nổi tiếng gì chứ?”

“Em giỏi lắm!” Giám đốc cười tươi rói, khác xa thái độ thường ngày đối với Chung Khả. “Em biết truyện tranh *Phố tối* của An Chẩn không?”

“Tôi biết... Mấy năm gần đây bộ đó rất nổi.”

“Nó sắp được dựng phim hoạt hình.”

“Ồ...” Chung Khả chưa hiểu dựng phim thì liên quan gì đến mình.

“Phía nhà sản xuất đang tìm diễn viên lồng tiếng cho nữ chính.”

“Vâng...”

“An Chẩn đã đích thân chọn người,” giám đốc trỏ vào Chung Khả vẫn đang ngơ ngác. “Chính là em đây."

“Cái gì?! Tôi ư?” Chung Khả vẫn chưa tiếp thu được hết thông tin vừa nhận. “Tại... tại sao lại là tôi?”

“Trời ơi, thì người ta thích giọng của em, không được chắc?” Giám đốc cầm tờ giấy nhắn trên bàn làm việc lên. “Nhưng tác giả muốn gặp em trước. Khẩn trương đến chỗ hẹn đi, đây là địa chỉ.”

Chung Khả nhận lấy giấy nhắn, bên trên ghi địa chỉ quán cà phê có tên Lập Dị.

“Nhưng hôm nay tôi định...” Chung Khả ngần ngừ nhìn đơn xin nghỉ việc.

“Được rồi, xe anh gọi giúp em đỗ trước cửa rồi đấy, đi nhanh lên.” Giám đốc nôn nóng thúc giục.

Khi Chung Khả trấn tĩnh lại được, chiếc xe chở cô cũng đã dừng trước cửa quán cà phê Lập Dị.

“Chào chị, xin hỏi chị đi mấy người ạ?” Thấy khách bước vào, cô phục vụ tiến ra hỏi.

“Chào cô, tôi đến tìm người...” Chung Khả quan sát xung quanh.

Không phải giờ cao điểm nên quán đang vắng khách, dãy bàn sát cửa sổ không ai ngồi, trong góc tối có bóng một người, lưng quay ra ngoài. Chung Khả hồi hộp tiến tới. Mọi sự ập đến quá bất ngờ, từ biết tin đến gặp mặt, không khác gì chiêm bao. Mặc dù không hay đọc truyện tranh nhưng Chung Khả biết tiếng An Chẩn. Các tác phẩm của anh ta đứng đầu trong nước về danh tiếng lẫn lượng tiêu thụ. Người như thế vì sao lại chọn kẻ vô danh tiểu tốt như mình?

Chung Khả đến gần, rụt rè hỏi, "Xin chào... thầy là họa sĩ An Chẩn?"

Người nọ ngoảnh lại, đứng dậy mỉm cười lịch thiệp, "Vâng, cô Chung Khả phải không?"

"Dạ phải." Chung Khả gật đầu.

"Mời ngồi, cô uống gì nhỉ?" An Chẩn lịch sự kéo ghế đối diện cho Chung Khả.

"Cho tôi cốc latte là được." Chung Khả để ý thấy An Chẩn uống trà chanh đá. Đến quán cà phê uống trà chanh? Lại còn cố ý ngồi trong góc, quay lưng ra cửa... Ấn tượng đầu tiên của Chung Khả về An Chẩn cũng giống như tên quán cà phê này. Anh ta mặc áo khoác màu nâu sẫm phối với quần bò, đi giày leo núi màu nâu. Cặp kính tao nhã không ăn nhập với mái tóc bông xù. Tai trái hình như đeo tai nghe, anh ta đang nghe nhạc? Tóm lại, hình ảnh An Chẩn rất khác so với ấn tượng của Chung Khả về họa sĩ truyện tranh.

Im lặng chốc lát, An Chẩn mới mở lời, "Cô chớ căng thẳng, hôm nay tôi chỉ muốn gặp qua cô thôi. Bên cô chắc đã chuyển lời rồi, tôi muốn mời cô lồng tiếng cho nữ chính trong phim hoạt hình chuyển thể từ bộ truyện *Phố tối*."

"Giám đốc có nói với tôi..." Đã nghe xác nhận từ chính miệng An Chẩn, Chung Khả vẫn thấy bất ngờ.

"Cô đồng ý chứ?"

"À... Tôi chỉ tò mò là tại sao thầy chọn tôi?"

"Vô tình nghe được giọng cô, cảm thấy thích hợp." An Chẩn nói

gọn.

"Chỉ thế thôi ạ?"

"Ừ, thế thôi."

Chung Khả tưởng đâu phải có một lý do bí hiểm phức tạp, cho nên không khỏi bối rối trước đáp án quá vắn tắt này.

"Xin lỗi, được thầy ưu ái là vinh hạnh của tôi, tiếc nỗi..." Dù đây là cơ hội ngàn năm có một, nhưng Chung Khả cũng biết tình trạng hiện tại không cho phép mình tập trung vào công việc. Miễn cưỡng nhận vai thì không tốt cho cả bản thân lẫn tác phẩm. Do đó, cô vẫn muốn từ chối.

"Cô còn điều gì băn khoăn? Cứ nói với tôi đi." An Chẩn hớp một ngụm trà chanh, "Tôi tin đây là cơ hội tốt dành cho cô, bỏ qua thì thật đáng tiếc."

"Tôi biết, nhưng... thật ra hôm nay tôi định xin nghỉ việc."

"Vì sao?"

"Gần đây quanh tôi xảy ra rất nhiều chuyện... Tôi không đủ tinh thần và sức lực để làm việc nữa."

"Nếu tiện thì kể cho tôi nghe chuyện gì khiến cô không đủ tinh thần và sức lực đi!" An Chẩn đẩy gọng kính trên sống mũi. "Ngoại trừ phiền não tình cảm, còn lại việc gì tôi cũng giải quyết được."

Đề nghị khiến Chung Khả ngạc nhiên, và trên hết là khó hiểu. Việc gì cũng giải quyết được? Nghe hợm hĩnh quá nhỉ!

Nghẹn lời một thoáng, cô quyết định nói thẳng để An Chẩn khỏi hi vọng, "Chuyện là, tôi ở trọ đằng Dinh thự Lục gia. Thầy biết án mạng liên tiếp xảy ra ở nhà họ Lục dạo gần đây không?"

"Tôi biết."

"Vì án mạng ấy mà ngày nào tôi cũng gặp ác mộng, có hôm còn mơ thấy hung thủ cầm rìu bước đến cạnh giường... Tôi rất sợ hãi, thậm chí còn sợ mình trở thành mục tiêu kế tiếp của hung thủ, nên muốn nhanh chóng rời khỏi đây, rời khỏi thành phố này..."

“Tôi hiểu, tóm lại phiền não của cô chủ yếu bắt nguồn từ án mạng nhà họ Lục, đúng không?”

“Vâng… Vụ án không chỉ ảnh hưởng đến cuộc sống và công việc, mà còn uy hiếp tới tính mạng của tôi.”

“Ra vậy.” An Chẩn uống hết cốc trà chanh, bình tĩnh nói, “Nếu tôi giải quyết vụ này, cô đồng ý lồng tiếng chứ?”

“Thầy… Ý thầy là sao?” Chung Khả ngơ ngác. Con người này, không phải cảnh sát cũng chẳng phải thám tử, sao lại khơi khơi tuyên bố “giải quyết vụ án” không biết ngượng mồm như vậy.

“Là nghĩa đen đó, tôi sẽ phá giải mọi bí ẩn trong án mạng nhà họ Lục, bắt giữ hung thủ… Tóm lại là phá án.” An Chẩn mỉm cười tự tin.

7
Không gian domino

Chung Khả cầm thìa quấy cốc latte nóng. Sữa và cà phê hòa quyện với nhau thành xoáy nước đậm đặc. Tâm trí cô cũng bị cuốn vào vòng xoáy vô hình, không tài nào phân biệt được thực tế với hư ảo nữa. An Chẩn đã ra về, trên bàn chỉ còn cốc latte anh ta mời. Lời anh ta năm phút trước hãy còn vang vọng trong đầu Chung Khả.

"Nếu tôi giải quyết vụ này, cô đồng ý lồng tiếng chứ?"

Chung Khả không biết nên trả lời thế nào, cũng không hiểu An Chẩn suy nghĩ ra sao nữa. Vụ án đến cảnh sát còn bó tay, một mình An Chẩn dựa vào đâu mà phá án? Có lẽ anh ta quen thói ăn nói ngông cuồng. Không cần để tâm nữa. Chung Khả cười gượng, uống hết cốc cà phê rồi đứng dậy.

Về đến Duyệt Âm, khi giám đốc hỏi thăm, cô chỉ đáp qua loa, "Để tôi suy nghĩ thêm." Cô lết tấm thân mệt m�ỏi rã rời về Dinh thự Lục gia. Nhìn tòa kiến trúc bề thế trước mắt và hồ Thai cạnh đó, biết bao cảm xúc lẫn lộn trong lòng, cô nấn ná ngoài cửa ngắm cảnh thêm một lát, có lẽ vài hôm nữa đành phải từ giã nơi đây.

Ngạn Hồng mở cửa chính, mỉm cười thông báo, "Có khách đến tìm cô."

"Ai ạ?"

"Họa sĩ An Chẩn của công ty Man Lĩnh." Ngạn Hồng trỏ vào sofa trong phòng khách.

"Hả?" Chung Khả rất đỗi ngạc nhiên, nhìn theo thì thấy quả thật An Chẩn đang ngồi đó. Sao anh ta lại đến đây? Chung Khả bỗng có cảm giác bị đeo bám.

“Tôi đang chờ cô.” An Chẩn đứng dậy chào, trên tai vẫn đeo tai nghe.

“Hai người trò chuyện đi, để tôi đi rót trà.” Ngạn Hồng quay người đi xuống bếp.

“Sao thầy lại…”

“Tôi đến thực hiện lời hứa.”

“Gì cơ… Lời hứa nào?”

An Chẩn đẩy kính, mỉm cười, “Tất nhiên là lời hứa ở quán cà phê hôm nay, phá giải án mạng nhà họ Lục và bắt giữ hung thủ.”

“Không phải chứ…” Chung Khả ngạc nhiên đến độ nói không nên lời.

“Thật ra Man Lĩnh cũng có giao thiệp với nhà họ Lục. Lục Lễ là tác giả của chuyên mục ẩm thực, Man Lĩnh từng chuyển thể nội dung của ông ấy thành webtoon* dài kì, hai bên hợp tác rất vui vẻ. Lúc trước tôi còn đến đây để lấy đề tài cho tác phẩm mới, nên cũng quen biết sơ sơ người nhà họ.” An Chẩn giải thích, “Lần này thông qua Lục Lễ, tôi được gia đình cho phép đến điều tra ở đây.”

“A!” Chung Khả sực nhớ ra, “Lục Triết Nam từng bảo hâm mộ một họa sĩ truyện tranh, người này còn quen biết nhà họ Lục, chẳng lẽ đó là thầy?”

“Tôi đúng là có quen Lục Triết Nam, lần trước cậu ta còn mời tôi đến tham quan phòng riêng.” An Chẩn công nhận.

“Vậy à? Nhưng thầy nói muốn điều tra… Thầy đâu phải cảnh sát nhỉ?”

“Nghiệp vụ điều tra quả thật thuộc quyền hạn của cảnh sát, dân thường không thể tham gia và can thiệp. Nhưng giải đố lại khác, chỉ cần thông minh thì ai cũng giải được. Với tôi, câu đố trong vụ án mới là mấu chốt.”

Chung Khả không biết nên nói gì trước màn ngụy biện của An Chẩn. Suy đến cùng, việc một người không phải điều tra viên đến phá

án nghe vẫn không đáng tin. Ngạn Hồng bưng trà nóng ra bàn, An Chẩn rút sổ phác họa và bút chì mềm trong túi đeo chéo ra, nói với Chung Khả, "Được rồi, đừng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu thôi."

Chung Khả chẳng hiểu gì hết, "Bắt đầu cái gì?"

"Cô thuật lại toàn bộ tin tức nắm được của nhà họ Lục cho tôi nghe, cố gắng đừng để sót bất cứ chi tiết nào."

"Tin tức?"

"Ừ, tất cả thông tin về án mạng của Lục Nhân và Lục Triết Nam, hãy kể thật tường tận."

Nghiêm túc quá nhỉ? Họa sĩ truyện tranh đi điều tra án mạng? Chung Khả không thể tin nổi. Nhưng anh ta đã tìm tới tận cửa rồi, từ chối cũng không tiện. Muốn điều tra thì cứ điều tra đi, quen sống trong thế giới truyện tranh, có hành động xa rời thực tế hay ảo tưởng cũng có thể thông cảm. Đợi chơi chán rồi anh ta sẽ tự khắc dừng lại.

Trong lúc Chung Khả thuật lại các tình tiết, An Chẩn cầm bút chì mềm hí hoáy vẽ vào sổ phác họa. Chung Khả tò mò hỏi, "Thầy đang vẽ tranh à?"

An Chẩn xoay cuốn sổ ra trước mặt Chung Khả, trên hai trang giấy đang mở là các khung hình, mỗi khung đều có hình vẽ mô tả những lời cô vừa kể.

"Ghi chép sự việc bằng bảng phân cảnh truyện tranh là thói quen của tôi trong lúc suy nghĩ." An Chẩn trịnh trọng nói.

"Thầy chu đáo thật..."

"Được rồi, sau khi nghe xong tôi nhận ra, điều khiến cô phiền não nhất lúc này có lẽ là cảnh Lục Triết Nam bị cắt cổ một cách tàn bạo dù có cô canh chừng bên ngoài, phải không?"

"Vâng..." Chung Khả thực sự không muốn nhớ lại cảnh ấy.

"Vậy chúng ta bắt đầu điều tra từ chi tiết này đi." An Chẩn nhìn đồng hồ. "Ba mươi phút."

"Ba mươi phút?"

“Ừ, tôi sẽ tranh thủ giải quyết bí ẩn này trong vòng ba mươi phút.” An Chẩn lại nở nụ cười tự tin.

An Chẩn hào hứng đi trước Chung Khả. Xem vẻ anh ta thông thuộc Dinh thự Lục gia hơn cả người đã sống ở đây suốt một năm như cô. Hai người nhanh chóng đến cửa phòng Lục Triết Nam, An Chẩn quan sát hành lang rồi hỏi, “Cô ngồi ở đâu?”

“Tôi ngồi ngay đây.” Chung Khả trỏ cửa phòng, “Ngồi tựa lưng vào tường.”

“Có khi nào cô ngủ quên không?”

“Không đâu!” Chung Khả không muốn phải nhắc lại tình hình khi đó.

“Vào phòng xem thử đi.” Nói đoạn, An Chẩn vỗ nhẹ lên lưng Chung Khả, cử chỉ khiến cô gái hơi khó chịu, thân thiết gì đâu mà đụng chạm.

Đây là lần đầu sau án mạng Chung Khả đặt chân vào phòng này, bài trí trong phòng vẫn duy trì nguyên trạng như đêm ấy, trừ thi thể đã bị đưa đi. Khung cảnh quen thuộc khiến Chung Khả một lần nữa sống lại trong hồi ức kinh hoàng.

An Chẩn nhìn quanh rồi bước đến bên giường, kiểm tra vị trí xác chết từng nằm. Nét phấn viền thi thể đã nhạt màu, chỉ còn trắng mờ mờ trên thảm trải. An Chẩn vẽ phác không gian ba chiều của căn phòng vào sổ, vẽ luôn cả cô gái xinh đẹp đang đứng ở đây.

“Trước hết, tôi sẽ sắp xếp lại các điểm nghi vấn, cô xem có sót gì không nhé.” An Chẩn nhìn xuống sổ phác họa.

“Vâng.”

“Đầu tiên, đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh bỗng nhiên xuất hiện trên giường Lục Triết Nam dù phòng luôn khóa. Tiếp theo, cậu ta thay khóa cửa mới ngay ngày hôm đó, nhưng đêm xuống hung thủ vẫn đột nhập vào phòng giết chết cậu ta. Bấy giờ cô đang canh ngoài cửa mà không thấy bất cứ kẻ nào khả nghi, từ đầu đến cuối căn phòng đều ở trạng thái đóng kín. Cuối cùng, khi cô xông vào phòng và

phát hiện ra thi thể thì hung thủ đã biến mất như làn khói, trong phòng chỉ còn dây rốn bị đốt." An Chẩn hắng giọng, giơ bốn ngón tay lên, "Vụ án này chung quy có tất cả bốn điểm cần làm rõ. Thứ nhất, làm sao cây đinh xuất hiện ở đây được. Thứ hai, hung thủ vào phòng bằng cách nào. Thứ ba, hắn tẩu thoát ra sao. Thứ tư, vì cớ gì hắn để dây rốn lại hiện trường."

"Vâng... Đúng thế." Chung Khả xác nhận, tự nhủ An Chẩn chưa nói được điều gì mới mẻ cả, chẳng qua chỉ chắt lọc vài điểm mấu chốt mà thôi.

"Chúng ta giải quyết theo thứ tự nhé." An Chẩn đến cửa ra vào, kiểm tra cánh cửa từ trên xuống dưới với vẻ hào hứng. Anh lật xem cuốn lịch treo sau cửa, bứt móc treo lịch ra, dùng ngón tay vuốt lớp keo dán đằng sau cái móc. "Móc treo này được dán thẳng lên cửa bằng một loại keo cường lực."

"Cuốn lịch liên quan đến vụ án à?" Chung Khả không hiểu.

"Cây đinh xuất hiện trong phòng kín bằng một thủ thuật vô cùng đơn giản, y như móc treo này vậy." An chẩn lấp lửng đáp, không tiếp tục giải thích mà chuyển sang kiểm tra bốn tủ âm tường, lần lượt mở hết cỡ từng cánh tủ rồi đóng vào, lặp đi lặp lại vài lần như vậy, lẩm bẩm một mình, "Màu sắc gần giống nhau."

Chung Khả bắt đầu chán, "Thầy nói rõ hơn được không?"

"Trước tiên tôi muốn nhấn mạnh một điều. Cho đến bây giờ, tất cả những hiện tượng có vẻ kì lạ xuất hiện trong vụ Lục Triết Nam, thực chất không chứa yếu tố siêu nhiên nào hết, càng chẳng phải lời nguyền gì cả, mọi thứ đều do con người tạo ra."

"Cây đinh cũng do con người để vào phòng?"

"Đúng rồi."

"Hắn vào bằng cách nào? Lục Triết Nam ra ngoài đều khóa cửa mà. Chẳng lẽ dùng chìa dự phòng?"

"Không cần chìa dự phòng." An Chẩn lắc đầu.

"Thế phải làm sao..."

“Cô thử sờ lưng đi.”

“Hả?” Kiểu nói chuyện không đầu không đuôi của An Chẩn khiến Chung Khả bối rối. “Lưng tôi á?” Cô nhíu mày quài tay ra sau lưng, đầu ngón tay bỗng chạm phải một vật, hình như là tờ giấy. Chung Khả ngạc nhiên, giật mạnh tờ giấy xuống, thấy trên đó viết hai chữ “Đồ ngốc”, mép giấy dán miếng băng dính hai mặt.

“Thầy dán lên lưng tôi à?” Nhớ lại ban nãy An Chẩn vỗ lưng mình, Chung Khả hơi bực. Không ngờ người này lớn đầu rồi mà còn giở trò chơi khăm ấu trĩ như vậy.

“Cô hiểu chưa?” An Chẩn lấy cuộn băng dính hai mặt trong túi ra, lúc lắc trước mặt Chung Khả. “Thủ thuật này hệt như trò đùa chúng ta thường nghịch hồi bé ấy.”

“Là... Là sao ạ?”

“Chính Lục Triết Nam tự mang đinh vào phòng.” An Chẩn vạch trần bí mật chỉ bằng một câu nói, rồi giật lấy tờ giấy viết “Đồ ngốc” trên tay Chung Khả. “Giống như cô vừa mang tờ giấy này vào phòng mà không hề hay biết.”

Cuối cùng Chung Khả cũng vỡ lẽ, “A, tôi hiểu rồi! Ý thầy là... thừa cơ Lục Triết Nam không chú ý, có kẻ đã dùng băng dính hai mặt, chẳng hạn thế, dán đinh lên lưng áo anh ta. Lục Triết Nam trở về phòng mà không hề hay biết, ngả mình xuống giường nằm ngủ. Trong lúc anh ta ngủ, cây đinh tuột khỏi áo rơi xuống giường.”

An Chẩn gật đầu, “Chính thế. Theo mô tả của cô, kích thước đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh cực kì nhỏ, dùng ít keo cũng dán được lên quần áo và cố định trong thời gian ngắn. Do đệm rất mềm nên lúc ngủ Lục Triết Nam không thấy cộm lưng. Toàn bộ chân tướng về sự xuất hiện trong phòng kín của cây đinh là thế đấy. Tôi nghĩ phía cảnh sát có thể giám định ra vết keo trên đinh thôi.”

“Ra vậy...”

“Điều đáng chú ý là đêm ấy Lục Triết Nam mặc đồ ngủ, chứng tỏ hung thủ chờ cậu ta thay đồ ngủ xong mới lén lút dán đinh lên.” An

Chẩn bổ sung, "Suy ra hung thủ sống ngay trong dinh thự, lại còn tiếp xúc cơ thể với Lục Triết Nam, đủ thấy... là người cậu ta rất thân thiết."

"Thật ạ?!" Chung Khả cảm nhận được tim mình đập mạnh. Cô chưa bao giờ nghĩ con quỷ giết người đáng sợ kia nằm trong các thành viên nhà họ Lục. Nhưng điều này vừa vặn lý giải được tại sao cảnh sát không tìm thấy dấu vết đột nhập từ bên ngoài.

"Vậy là đã làm rõ được điểm đầu tiên. Chúng ta tiếp tục điểm thứ hai, hung thủ vào phòng bằng cách nào." An Chẩn sang sảng nói. "Cô nghĩ tại sao hung thủ phải để đinh ở đây?"

"Hả?" Chung Khả lúng túng vì câu hỏi bất ngờ. "Ơ... Tôi nghĩ là để dọa Lục Triết Nam."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó... khiến anh ta phát hoảng? Mất tỉnh táo? Tôi cũng không biết nữa..."

"Cô nói đúng một nửa. Đúng là để khiến cậu ta phát hoảng, nhưng cốt yếu là để tiêm nhiễm vào đầu cậu ta một ấn tượng."

"Ấn tượng gì?"

"Hắn muốn nói, 'Tao có thể tùy ý ra vào phòng mày, khóa cửa của mày không đáng tin cậy." An Chẩn đẩy gọng kính, "Cứ thế, do quá khiếp đảm nên cậu ta bắt đầu nghi ngờ, có phải khóa cửa lâu ngày không thay nên thành sơ hở? Nỗi hoài nghi mỗi lúc một sâu sắc, cuối cùng cậu ta phải thay khóa mới. Nhưng động thái này vừa hay lại trúng bẫy của hung thủ! Nói cách khác, việc cây đinh xuất hiện thực chất là một phần trong toàn bộ kế hoạch sát nhân, mục đích là dụ Lục Triết Nam thay khóa để hung thủ thực hiện bước tiếp theo."

"Bước tiếp theo là gì?"

"Chính là đột nhập vào phòng." An Chẩn bước tới cạnh cửa, sờ ổ khóa, "Chiều hôm đó, Lục Triết Nam gọi thợ đến thay khóa cửa. Nhưng nếu tất cả những việc này đều nằm trong dự tính của hung thủ thì sao? Người thay khóa có đúng là thợ do Lục Triết Nam gọi đến?

Hoặc có khi nào nhân lúc thợ thay khóa xong rời khỏi dinh thự, hung thủ đã bám đuôi rồi trộm chìa dự phòng?"

Chung Khả bỗng ớn lạnh.

"Nói chung, hung thủ có thể lấy được chìa của ổ khóa mới bằng những cách na ná như thế. Rồi rình rập ở đâu đó, chờ Lục Triết Nam rời phòng là lấy chìa mở cửa đi thẳng vào trong. Thời cơ đột nhập có lẽ là lúc Lục Triết Nam ra ngoài đi vệ sinh, hoặc buổi tối lúc cô gọi cậu ta đi ăn cơm."

"Ý thầy là hung thủ lẻn vào phòng từ lúc ấy? Sau đó thì sao?"

"Sau đó hung thủ luôn nấp trong phòng, ví dụ... trốn dưới gầm giường. Trước khi Lục Triết Nam bị hại, lúc cô kiểm tra phòng chắc không để ý tình hình dưới này đâu nhỉ?" An Chẩn trỏ gầm giường tối thui, "Tóm lại, hung thủ luôn ở trong phòng, đợi đến 12 giờ khuya, rồi ra tay cắt cổ Lục Triết Nam."

Chung Khả thở dồn, "Tức là lúc tôi canh cửa, hung thủ đã ở sẵn trong phòng rồi?"

"Đúng. Cô nghĩ kĩ xem, lúc ở bên ngoài cô chợt nghe có tiếng cạch nhỏ như mở chốt, chắc chắn là thao tác của hung thủ. Lát nữa tôi sẽ giải thích tại sao. Cơ bản thì điều này chứng tỏ bấy giờ hung thủ đang ở trong phòng."

Chung Khả kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

"Tới đây, câu hỏi hung thủ vào phòng bằng cách nào đã có lời giải. Tôi tin với thực lực của cảnh sát, làm rõ hai điểm trên chẳng khó khăn gì." An Chẩn hơi khát, liền lấy lon soda chanh trong túi đeo chéo ra tu ừng ực, "Tiếp theo mới là phần ly kì, đặc sắc, và sáng tạo nhất trong toàn bộ mưu kế. Hung thủ làm sao biến mất khỏi phòng kín?"

Chung Khả căng thẳng nuốt nước bọt.

"Để kiểm chứng suy luận hơi viển vông của mình, tôi cần xác nhận lại vài điều." An Chẩn bước ra giữa phòng. "Cô có thể lặp lại từ đầu đến cuối hành động đêm ấy không, từ lúc mở cửa vào phòng cho đến lúc rời khỏi đây khi phát hiện thi thể? Đứng ở đâu, hướng đi ra

sao, từng động tác, tầm nhìn thế nào... Mong cô cố gắng hồi tưởng và tái hiện cho đúng."

Chung Khả do dự mấy giây rồi làm theo. An Chẩn đứng bên lặng lẽ quan sát.

"Lạ ghê!" Chung Khả dừng lại cạnh giường, nhìn thẳng ra cửa phòng, cảm giác có điều khang khác.

"Sao hả?"

"Tôi cứ thấy đằng kia là lạ... nhưng không biết diễn tả thế nào."

"Vậy thì đúng rồi." An Chẩn nở nụ cười như đã nhìn thấu từ trước. Anh đến bên bàn đọc sách, trỏ mấy đĩa sô cô la và bảo, "Điểm kì lạ không chỉ có một."

Chung Khả ghé lại nhìn, nhận ra quả thật có điểm khác lạ. Lục Triết Nam có thói quen chia sô cô la theo màu vào các đĩa. Nhưng giờ đây, trong đĩa sô cô la đỏ lẫn một viên xanh lá và trong đĩa xanh lá cũng lẫn một viên đỏ.

"Sao lại lẫn sang đĩa khác thế này?" Chung Khả thắc mắc. "Và chứng tỏ điều gì?" Cô khẩn thiết nhìn An Chẩn.

"Chứng tỏ bàn từng bị dịch chuyển."

"Từng bị dịch chuyển?"

"Ừ, hung thủ từng di chuyển cái bàn, làm cho vài viên sô cô la trên bàn rơi ra ngoài." An Chẩn nhặt một viên lên và giải thích, "Song hung thủ không muốn ai biết chuyện bàn bị dịch chuyển nên đã nhặt sô cô la rơi ra cho vào đĩa, nhưng có hai viên trong số đó không được đặt vào đúng đĩa ban đầu, nên để lại sơ hở."

"Tại sao hung thủ phải di chuyển bàn?"

"Đây chính là mấu chốt... Hung thủ làm vậy để có thể tự mình biến mất." An Chẩn lại bắt đầu nói những lời không sao hiểu nổi.

"Thầy An Chẩn, tôi thường xuyên không theo kịp tư duy của thầy, làm ơn châm chước cho trí thông minh của tôi được không? Mỗi lần nhớ giải thích rõ ràng một chút." Chung Khả phàn nàn.

“Khi ấy hung thủ trốn ở một chỗ nào đó trong phòng, đây chính là chân tướng của thủ thuật biến mất khỏi phòng kín.”

“Không thể nào, bài trí ở đây rất thoáng, nhìn qua là thấy hết, trốn ở đâu được chứ? Lúc tôi vào thực sự không thấy hung thủ. Nấp dưới gầm bàn? Nhưng gầm bàn không có vách che chắn... Trốn dưới gầm giường? Nhưng thi thể chình ình ra đấy, mà về sau tôi cũng kiểm tra rồi...”

“Không phải, hung thủ không nấp dưới gầm bàn, cũng chẳng trốn dưới gầm giường.”

“Thế hắn nấp ở đâu?”

“Hung thủ,” An Chẩn trỏ cửa phòng. “Nấp ngay sau cửa.”

“Không thể nào!” Chung Khả cau mày, “Lúc tôi vào phòng, cửa mở vuông góc, nên khi đứng cạnh giường tôi có thể nhìn thấy đằng sau cửa. Chỗ đó thực sự chẳng có ai cả.

Cứ đinh ninh sẽ được nghe mưu kế gì động trời lắm, ai ngờ chỉ là “nấp sau cửa”? Chung Khả đã phủ định giả thuyết này từ lâu rồi. Thủ thuật thường xuất hiện trong mấy phim điện ảnh trinh thám ba xu lại được đặt ra ở đây, Chung Khả không khỏi coi thường.

Gương mặt An Chẩn vẫn hiện rõ sự tự tin, “Không, hung thủ thực sự nấp sau cửa, ở chỗ mà cô không thấy được.”

“Nghĩa là sao?” Chung Khả vẫn thắc mắc, “Sau cửa có chỗ tôi không thấy được? Chỉ có một cửa phòng... Làm gì đến...” Thoắt cái, một ý tưởng xối thẳng vào đầu cô và không ngừng phóng to.

“Cô hiểu ra rồi nhỉ.” An Chẩn mỉm cười.

“Không thể nào...”

“Phòng này không chỉ có một cánh cửa.” An Chẩn ngoảnh đầu, duỗi ngón tay thon dài làm động tác như đũa thần vẽ nửa vòng tròn trên không, “Ở đây có tất cả năm cánh cửa!” Bốn cánh còn lại chính là cánh tủ âm tường.

“Tôi...” Chung Khả líu cả lưỡi.

"Bí ẩn đằng sau các màn ảo thuật thường vô cùng đơn giản, có điều nhiều khi con người không muốn suy nghĩ theo hướng đó. Do chẳng ai muốn thừa nhận bản thân bị thủ thuật đơn giản như vậy đánh lừa. Thực chất, chỗ đằng sau cửa mà cô trông thấy chỉ là phần hung thủ muốn cô nhìn thấy, hắn lợi dụng đồ đạc sẵn có trong phòng để tạo ra *đằng sau cửa giả*."

"Lợi... lợi dụng tủ âm tường à?"

"Đúng thế, để tiện giải thích, chúng ta đánh số thứ tự cho bốn chiếc tủ này." An Chẩn tiến đến chiếc tủ ở tường phía Tây, "Chiếc gần cửa ra vào nhất ta gọi là tủ 1." Tiếp theo, anh ta chuyển sang ba chiếc tủ bên mặt tường phía Bắc, "Ba tủ dàn hàng ngang bên này, từ trái sang phải lần lượt là tủ 2, tủ 3, tủ 4. Giờ chúng ta tái hiện lại một lượt mưu kế của hung thủ. Điều kì diệu sẽ xuất hiện ngay đây, đừng chớp mắt đấy."

An Chẩn bước đến cửa phòng, mở cửa hướng vào trong một góc 90 độ, đoạn mở cửa tủ 1, để cửa tủ tựa sát vào mặt sau cửa ra vào, chỉnh cho hai mép cửa khít nhau. Tiếp đến, anh lấy cái móc bứt ra ban nãy dán lại vào mặt trong cửa tủ rồi treo lịch lên, giữ nguyên độ cao và vị trí giống ban đầu. Sau đó, y như nhà ảo thuật, anh quay lại đối diện khán giả và nói, "Đây chính là *đằng sau cửa giả* mà hung thủ muốn cô nhìn thấy."

Chung Khả nghẹn lời, không sao tưởng nổi, đêm đó trước mắt mình là màn trình diễn hết sức táo bạo của hung thủ.

"Cánh cửa phòng vàng sẫm này giống hệt cửa tủ âm tường, cả về chiều cao, bề rộng và màu sắc. Hung thủ mở cửa tủ 1, ghép nó sát với cửa phòng đã mở, khiến nhân chứng là cô nhìn nhầm 'mặt trong cửa tủ' thành 'mặt sau cửa phòng'. Và không gian nhỏ hẹp giữa hai cánh cửa chính là nơi hung thủ co mình ẩn nấp. Tất nhiên, cuốn lịch luôn treo sau cửa cũng hoàn thành công dụng che mắt của nó, khiến cô một mực cho rằng mình đang trông thấy mặt sau cửa phòng." An Chẩn vừa giải thích vừa vẽ ảnh thuyết minh lên giấy.

"Nhưng nếu dùng cửa tủ 1 giả làm cửa phòng, thì tủ 1 phải giải

quyết thế nào? Chẳng phải tôi sẽ không thấy cửa tủ 1 nữa sao?" Chung Khả chỉ ra chỗ sơ hở.

"Vẫn còn tủ 2 bên cạnh đấy thôi?" An Chẩn ung dung nói, "Mở cửa tủ 2 ra một góc 90 độ để thay thế cửa tủ 1 và che tủ 1 lại. Kế tiếp mở cửa tủ 3 ra một góc 180 độ để thay cho cửa tủ 2, cứ làm tương tự sẽ giống như khối domino ấy, xuất hiện phản ứng dây chuyền."

"A!" Chung Khả vỡ lẽ, "Giống như cài nhầm khuy áo! Bốn cánh cửa tủ trong phòng y chang nhau, màu sắc mặt trong mặt ngoài ván cửa đồng nhất, cũng không có tay nắm. Nên nhìn bên trong hay bên ngoài cửa đều không thấy khác nhau chút nào... Hơn nữa trừ tủ 2, các cửa tủ khác đều mở đến 180 độ. Tất cả cửa tủ tôi trông thấy thực chất đều là cửa tủ bên cạnh! Nhưng... tủ 4 trong cùng phải xử lý thế nào?" Chung Khả chỉ chiếc tủ sát góc tường, mạch suy nghĩ lại gặp trở ngại, "Cửa tủ 4 thay thế cửa tủ 3 rồi, phải lấy cái gì che cho tủ 4?"

An Chẩn đến bên giường, kéo soạt tấm rèm dính máu. Đáp án lập tức xuất hiện.

"A! Tôi nhớ ra rồi. Bấy giờ chỗ này quả thật buông rèm!" Chung Khả hét lên.

"Đúng, kéo rèm đầu giường là dễ dàng che đi tủ 4 đằng sau. Nhưng cửa tủ 4 bị giường chặn, nếu muốn mở cửa thì phải kéo lùi giường xuống phía dưới một chút, song lại vướng cái bàn..."

"Nên hung thủ mới phải di chuyển bàn!" Lần theo mạch suy luận của An Chẩn, Chung Khả nhận ra tình tiết vụ án dần sáng tỏ.

"Chính xác. Di chuyển bàn là để dời giường đi, dời giường để mở cửa tủ 4, mở cửa tủ 4 để che tủ 3... Cuối cùng dùng cửa tủ 1 giả làm cửa phòng. Từ bàn đọc sách đến cửa phòng tạo nên toàn bộ hiệu ứng domino xảy ra ở đây đêm hôm đó. Cô tình cờ bước vào không gian domino do hung thủ dày công sắp đặt, nên mới mất phương hướng cũng như khả năng phán đoán."

"Nhưng tôi vẫn còn rất nhiều thắc mắc..." Chung Khả cố gắng nhớ lại tình hình khi ấy, đối chiếu từng chi tiết một. "Tôi vào phòng

không lâu sau tiếng hét, hung thủ làm gì có nhiều thời gian sắp đặt hiện trường? Chưa hết, cửa phòng do chính tôi mở, chẳng lẽ lúc ấy hung thủ đã nấp sẵn sau cửa?"

An Chẩn đáp, "Tiếng hét chắc chắn không phải của Lục Triết Nam. Hung thủ đã giết cậu ta xong xuôi, chuyển thi thể xuống gầm giường, dịch chuyển bàn và giường, sắp xếp xong các cửa tủ, rồi mới lấy điện thoại tải đoạn ghi âm tiếng thét và bật lên, cốt để dụ cô mở cửa.

"Ngoài ra, cô có nhớ hung thủ đã mở chốt cửa không? Hắn phải làm vậy, bởi nếu cửa khóa trái, mưu kế này coi như đi tong. Lúc cô đi vào, hung thủ đứng ngay sau cửa. Chờ cửa mở ra, hắn tiện thể cầm lấy tay nắm sau cửa, điều chỉnh góc độ cửa phòng và cửa tủ sao cho chúng khớp với nhau một cách hoàn hảo nhất, rồi kẹp mình giữa hai cửa. Nói cách khác, hung thủ làm ảo thuật ngay trước mắt cô.

"Sau khi vào phòng, cô lập tức bị thi thể đầm đìa máu thu hút, không phát giác ra chuyển động của cánh cửa bên cạnh. Chờ khi cô đến cạnh giường, nhìn *đằng sau cửa giả* không thấy ai, kế hoạch của hung thủ đã thành công một nửa. Tiếp đó, đợi cô sợ hãi rời khỏi đây, hắn mới bước ra từ sau cửa, dùng tốc độ nhanh nhất sắp xếp hiện trường về như cũ, rồi lặng lẽ mang hung khí rời khỏi phòng. Thế là màn ảo thuật 'hung thủ biến mất khỏi phòng kín' đã hoàn tất."

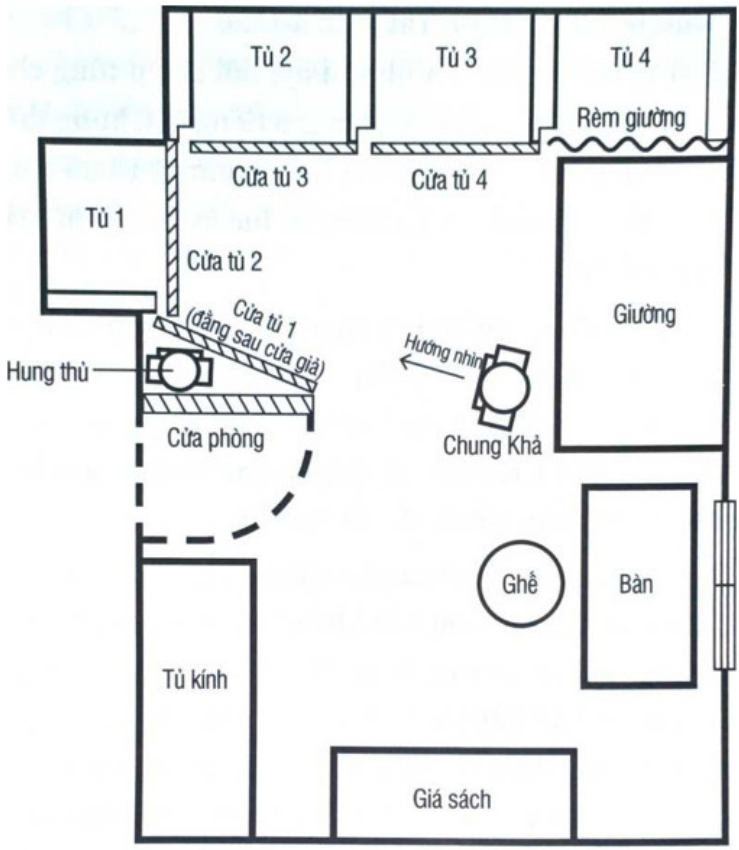

Không gian domino

"Tiện thể nói luôn, có hai nguyên nhân khiến hung thủ chuyển xác xuống gầm giường. Thứ nhất, để nhấn mạnh rằng hắn không nấp bên dưới, đảm bảo hiện trường là phòng kín. Thứ hai, để tiện di chuyển giường, vì đẩy một chiếc giường có người thừa cân nằm chình ình bên trên thì cực kì tốn sức. May cho hung thủ là giường và bàn đều khá nhẹ, cộng thêm sàn nhà trải thảm nên dịch

chuyển đồ mới không gây ra tiếng động lớn, cũng không khiến người canh bên ngoài nghi ngờ.

"Về nguyên nhân cởi áo người chết, có lẽ cũng để gây chú ý, khiến người đầu tiên vào hiện trường là cô phải đi ngay đến chỗ thi thể trắng lốp chứ không dừng lại cạnh cửa quá lâu.

"Dĩ nhiên, thủ thuật này tiềm ẩn rất nhiều lỗ hổng. Ví như cửa

phòng và cửa tủ cùng màu, nhưng khi áp sát vào nhau vẫn tạo nên đường gấp khúc giữa hai mép cửa chứ không bằng phẳng, hoặc mặt trong cửa tủ không có tay nắm nhưng cửa phòng thì có. Chưa hết, cửa thật cách tủ một khoảng tường nhưng *cửa giả* lại sát với tủ. Và nhìn từ những góc độ nhất định, sẽ có cảm giác chênh lệch không gian giữa hai cánh cửa. Bởi thế ban nãy cô nhìn mới thấy là lạ.

"Nhưng hung thủ gặp may ở chỗ, từ khi dọn vào dinh thự đến giờ, cô không năng đến phòng này nên không quen bố cục. Ngoài ra, hung thủ cố tình đốt dây rốn để khói tràn ngập phòng, phát huy tác dụng cản trở tầm nhìn. Và nỗi kinh hãi dâng trào khi ấy cũng khiến cô nhất thời mất khả năng bình tĩnh suy xét."

"Quá mạo hiểm..." Chung Khả vẫn không dám tin. "Giờ nghĩ kĩ lại, hung thủ phải đối mặt với nguy cơ rất lớn. Nếu hôm ấy Lục Triết Nam không thay khóa mới thì sao?"

"Thì hung thủ sẽ chờ đến ngày cậu ta thay khóa để ra tay. Nếu cậu ta mãi mãi không thay khóa, hung thủ sẽ lên kế hoạch khác. Việc này với hắn mà nói không phải mạo hiểm."

"Thế nếu hôm đó lúc cùng Lục Triết Nam đến đây, tôi kiểm tra gầm giường thì sao? Còn nữa, giả dụ tôi hiếu kì kiểm tra kĩ đằng sau cửa, hoặc tôi không rời khỏi phòng khi thấy thi thể mà cứ chờ ở đây..."

"Vậy thì, hung thủ sẽ lập tức giết cô." Giọng An Chẩn cực kì nghiêm túc.

"Gì... Gì cơ?!"

"Tình hình cho thấy, hung thủ luôn cố gắng sắp đặt hiện trường thành phòng kín hoàn hảo. Tôi nghĩ, kế hoạch ban đầu của hắn là giết Lục Triết Nam, sau đó dùng chìa dự phòng khóa ổ khóa mới thay, biến hiện trường thành phòng kín. Nhưng khi đột nhập vào phòng, trông thấy những 'đạo cụ' sẵn có và biết cô sẽ canh ngoài cửa, bộ não điên cuồng của hắn lập tức nảy ra kế hoạch mới, cũng chính là kế nấp sau cửa phiên bản cao cấp.

“So với giết người, hung thủ còn khao khát chơi trò đấu trí hơn, một trò chơi mà hắn ra câu đố và chúng ta phải giải đố. Hắn muốn đích thân thực hiện âm mưu phạm tội trước giờ chưa từng có này bằng mọi giá. Nhưng trong lúc tham gia trò chơi, hung thủ tuyệt đối không muốn bại lộ danh tính.

“Một khi cô hoặc Lục Triết Nam nhìn thấu kế hoạch hoặc phát hiện ra tung tích của hắn trước, có thể hắn sẽ lập tức bộc lộ bản tính ác quỷ, thẳng tay giết chết hai người. Sau khi giết cả hai, hắn lại quay về kế hoạch ban đầu, dùng chìa dự phòng để tạo phòng kín. Chuyện này chẳng hề gây tổn thất cho hung thủ, hắn đã chừa đường lui cho mình từ sớm. Xét từ góc độ này thì không phải hung thủ may mắn, mà là cô may mắn.”

Chung Khả nghe mà dựng tóc gáy. Cô không biết nên vui mừng vì thoát nạn, hay lo lắng bản thân có thể trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ nữa. An Chẩn giơ đồng hồ điện tử lên xem rồi nói, “Quá mười phút, do giải thích dài dòng quá à?”

Đúng lúc này, hành lang bên ngoài vọng vào tiếng bước chân, rồi hai bóng người xuất hiện ở cửa. Một trong hai người reo lên, “An Chẩn, là anh thật à!”

“Lương Lương!” An Chẩn chào hỏi.

Lương Lương bước đến vỗ vai An Chẩn, vẻ thân thiết, đoạn nói với người đi cùng, “Lãnh Tuyền, giới thiệu với em, đây là An Chẩn, chuyên gia phá án phòng kín mà anh từng kể đấy.”

Lãnh Tuyền và Chung Khả đều hết sức ngạc nhiên.

“An Chẩn?” Lãnh Tuyền ngờ vực quan sát An Chẩn, “Là họa sĩ truyện tranh phải không ạ?”

“Đúng thế, nghề chính là họa sĩ truyện tranh. Nhưng anh ấy còn kiêm một nghề bí mật, là họa sĩ chân dung ngoài biên chế của cơ quan cảnh sát.”

“Họa sĩ chân dung ngoài biên chế?”

“Ừ, vẽ chân dung tội phạm qua mô phỏng ấy. Nghe nhân chứng

miêu tả ngoại hình nghi phạm, hoặc xem hình ảnh mờ ảo trong camera giám sát, từ đó phác họa chân dung kẻ tình nghi. Việc này giúp ích rất nhiều cho công tác điều tra."

Lương Lương nhìn An Chẩn rồi nói tiếp.

"An Chẩn trở thành họa sĩ chân dung ngoài biên chế của cảnh sát là nhờ năng lực nắm bắt thông tin cực kì tốt. Thường thì chân dung mô phỏng và hình ảnh thật của nghi phạm giống nhau khoảng 70% là rất thành công rồi. Nhưng chân dung do An Chẩn vẽ thường lột tả đến 93% kẻ tình nghi. Ít nhất hiện nay trong nước chưa có ai vượt qua tỉ lệ này."

Chung Khả xuýt xoa thán phục.

"Bởi vậy An Chẩn từng hỗ trợ cảnh sát phá nhiều vụ án khó, có thể coi như thành viên trong ngành chúng ta." Lương Lương bổ sung, "Ban nãy đồng nghiệp gọi điện báo có một họa sĩ truyện tranh kì lạ đến Dinh thự Lục gia, tôi đoán ngay là anh, ha ha."

"Anh đến để hỗ trợ cảnh sát điều tra án mạng nhà họ Lục à?" Lãnh Tuyền hỏi.

An Chẩn xua tay, "Không không, không dám nhận hỗ trợ. Tôi chỉ muốn dùng phương thức riêng để phá giải những bí ẩn nhìn có vẻ trái quy luật khoa học thôi."

"Anh phá giải được chưa?"

"Được rồi..." Người lên tiếng là Chung Khả, "Thầy ấy đã làm rõ cách thức giết hại Lục Triết Nam."

Trước vẻ ngạc nhiên của hai cảnh sát, An Chẩn kiên nhẫn trình bày lại suy luận vừa rồi.

"Không ngờ lại là thủ pháp như vậy... Điên rồ thật!" Lãnh Tuyền rốt cuộc đã hiểu, người được Lương Lương tán thưởng quả nhiên không tầm thường. "Tiện thể, có một điều tôi không rõ lắm. Ban đầu anh đã từ chối lời mời hỗ trợ phá án của anh Lương Lương, vì sao bây giờ lại chấp nhận?"

An Chẩn liếc Chung Khả, ung dung đáp, "Vì cô ấy."

Hai cảnh sát cùng liếc mắt nhìn gương mặt ửng hồng của Chung Khả.

Cả bốn quay lại phòng khách, ngồi xuống sofa tiếp tục thảo luận tình tiết vụ án. Lần này là Tiểu Tình rót trà cho mọi người. Từ sau lần bị Ngô Miêu quở mắng ở tiệc mừng thọ, cô đã nhuộm lại tóc đen và tẩy sạch sơn móng tay, chỉ có thói quen chân đi chữ bát tạm thời chưa sửa được.

Lương Lương hớp ngụm trà đặc rồi rút trong cặp ra túi hồ sơ đựng tư liệu mới nhất về vụ án nhà họ Lục. Trong đó có vài thông tin mà ngay Lãnh Tuyền cũng không biết.

"Có khi cô nên tránh mặt đi một lát." Lãnh Tuyền nhìn Chung Khả.

"Không sao đâu, Chung Khả là nhân chứng quan trọng của vụ án, để cô ấy ngồi đây không chừng lại nhớ ra thông tin hữu ích nào đó." An Chẩn đề nghị.

Lãnh Tuyền nhìn Lương Lương, thấy anh không phản đối nên cũng chẳng nói nữa.

"Theo báo cáo của phòng giám định, có một lượng nhỏ keo dính trên cây đinh và lưng áo ngủ của Lục Triết Nam. Đồng thời, chúng tôi còn phát hiện ra điện thoại của cậu ta cài phần mềm nghe lén." Lương Lương bắt đầu chia sẻ thông tin điều tra.

"Hung thủ sử dụng phần mềm nghe lén nên biết cậu ta gọi điện yêu cầu thay khóa mới?" Lãnh Tuyền hỏi.

"Đúng vậy, có kẻ đã thâm nhập điện thoại của cậu ta, gắn phần mềm nghe lén vào file nhạc MP4 của nhóm thần tượng nữ." Lương Lương nói tiếp, "Ngoài ra, chúng tôi đã cử người đi điều tra bên thợ khóa. Chiều hôm xảy ra án mạng, đúng là Lục Triết Nam đã gọi điện đặt họ đến nhà thay khóa mới. Nhưng không lâu sau, họ lại nhận được cuộc gọi khác, đầu dây bên kia tự xưng là quản gia nhà họ Lục, báo hủy lịch hẹn thay khóa vừa rồi, nên cuối cùng họ chẳng cử ai đến dinh thự cả."

“Buổi chiều có người đến thay khóa thật mà...” Chung Khả thắc mắc ngay.

“Người đó rất có thể là đồng bọn của hung thủ, hoặc chính là hung thủ.” Lương Lương nói. “Đã hỏi quản gia Quý Trung Lý, ông ta không hề gọi điện. Chúng tôi đang điều tra số điện thoại. Bên thay khóa cho biết người gọi có giọng nam khàn, khả năng cao là dùng máy biến đổi giọng nói. Hắn hủy hẹn với bên thay khóa trước, sau đó giả mạo người ta đột nhập vào nhà họ Lục và thay khóa mới cho Lục Triết Nam. Tất nhiên hắn đã có chìa mới, như vậy dễ dàng đột nhập vào phòng nạn nhân thôi.”

“Kế hoạch chu đáo thật đấy...” Lãnh Tuyền cắn môi. “Có ai trông thấy người đến thay khóa không?”

“Có cô giúp việc Ngạn Hồng.” Lương Lương nói, “Cô ta khai người này mặc đồng phục xanh lam, đội mũ lưỡi trai kéo sụp vành mũ xuống, không thấy rõ mặt, chỉ biết đại khái là cao trên 1m70, thân hình cân đối, chắc là đàn ông.”

“Theo tôi biết, người nhà họ Lục phù hợp với đặc điểm trên chỉ có Lục Văn Long và Lục Hàn Băng.” An Chẩn bỗng nhiên xen vào.

“Anh biết rõ nhà họ Lục quá nhỉ.” Lãnh Tuyền chế giễu, vẫn khó chịu về tác phong ngông nghênh của An Chẩn.

“Mọi người chưa nhận ra à?” Giọng An Chẩn nghiêm túc hơn, “Hung thủ rất có thể là thành viên trong gia đình họ. Tất cả các chứng cứ hiện tại, từ việc nắm rõ thói quen sinh hoạt và sở thích của Lục Triết Nam, đến việc ẩn nấp trong dinh thự mà không bị phát hiện, đều cho thấy khả năng rất cao đây là người nhà họ Lục.”

“Tất nhiên chúng tôi có nghi ngờ.” Lương Lương thở dài, “Lúc trước xét nghiệm nước tiểu cho cả gia đình và đã tìm thấy thành phần thuốc ngủ. Ắt hẳn có kẻ bỏ thuốc ngủ vào thức ăn hôm ấy, khiến họ đều ngủ li bì. Khi Chung Khả đến gõ cửa phòng, các cô giúp việc và vợ chồng Lục Nghĩa đều không trả lời. Hung thủ đã lên sẵn kế hoạch, bấy giờ Chung Khả có bấm báo động chắc cũng chẳng ai nghe thấy. Chứng

tỏ hung thủ vẫn luôn ẩn nấp trong dinh thự. Nhưng hiện giờ chúng tôi chưa xác định được đối tượng cụ thể."

"Không, xác định được rồi." An Chẩn nói, lại khiến mọi người được một phen ngỡ ngàng.

"Anh biết hung thủ là ai rồi sao?" Lương Lương vội hỏi.

Lãnh Tuyền và Chung Khả cũng dồn ánh mắt háo hức về phía An Chẩn.

"Tôi không biết." An Chẩn xòe tay, "Nhưng tình trạng hiện trường cho thấy một đặc điểm của hung thủ."

"Đặc điểm gì?"

"Như chúng ta đã biết, lúc thực hiện thủ thuật phòng kín, hung thủ buộc phải dời bàn ra chỗ khác để di chuyển giường."

"Ừ."

"Trong quá trình di chuyển bàn, sô cô la rơi ra khỏi đĩa. Để che giấu việc này, hung thủ đã nhặt sô cô la trở lại, nhưng đặt màu nhầm đĩa. Vì sao lại thế?" An Chẩn nhìn mọi người với ánh mắt dò hỏi.

"Hóa ra thế!" Chỉ mình Lương Lương nghĩ ra đáp án.

"Hóa ra sao ạ?" Lãnh Tuyền chớp mắt, nôn nóng hỏi.

"Mù màu xanh đỏ." An Chẩn giải thích. "Đây là bệnh di truyền liên quan đến gien lặn trên nhiễm sắc thể X. Mù màu xanh đỏ là cách gọi chung của mù màu xanh lá và mù màu đỏ. Trong mắt hắn, màu đỏ và xanh lá đều có màu vàng đục. Chính vì không phân biệt được sô cô la đỏ và xanh lá, hung thủ mới để nhầm đĩa. Đây chính là đặc điểm của hắn."

"Mù màu xanh đỏ..." Lãnh Tuyền lẩm bẩm.

"Kẻ mù màu xanh đỏ trong gia đình họ Lục chính là hung thủ gây án liên hoàn." Giọng An Chẩn vô cùng kiên định.

Màn sương buông xuống án mạng nhà họ Lục dường như đang tan dần.

8
Kẻ phác họa cái chết

Hôm sau, được Lương Lương đặc cách cho phép, An Chẩn chính thức tham gia công tác điều tra án mạng nhà họ Lục. Điều tra viên ngoài biên chế này tuy không được trang bị kiến thức chuyên môn, nhưng lại có tư duy phá án riêng biệt. Trước tiên anh khảo sát thực tế hiện trường, thầm hình dung quá trình gây án của hung thủ, rồi cầm bút thể hiện hình dung ra giấy để khơi gợi linh cảm.

Lục Văn Long và Chung Khả đi theo An Chẩn đến hiện trường phòng kín ngập nước, nơi Lục Nhân chết. Nhà kho cơ bản vẫn duy trì nguyên trạng, còn thấy nét phấn viền tử thi lờ mờ.

"Bố tôi bị hại ở đây." Vẻ đau buồn chưa nguôi ngoai trên nét mặt Lục Văn Long.

Giống như hôm qua ở phòng Lục Triết Nam, An Chẩn đi lòng vòng trong kho, lúc thì ngồi xổm xuống kiểm tra hộp gỗ ở góc tường cùng búa sắt bên trong, lúc thì quan sát cửa sổ nhỏ phía Nam. Anh vừa xem xét vừa phác họa ra giấy không gian ba chiều của nhà kho nhìn từ hai góc độ khác nhau.

"Thầy nhìn ra được gì chưa?" Chung Khả hỏi. Sau màn suy luận xuất sắc của An Chẩn hôm qua, thái độ của cô đối với anh đã thay đổi.

"Ừ, tôi có vài nhận định, nhưng chưa chi tiết lắm."

"Lẽ nào..." Lục Văn Long trợn to mắt, "Anh biết bố tôi bị giết ra sao rồi ư?"

"Biết sơ sơ, có một điểm rất khả nghi." Giọng An Chẩn vẫn bình tĩnh.

“Điểm nào khả nghi?”

An Chẩn trỏ vị trí bên cạnh thi thể, “Điện thoại của nạn nhân bị đập vỡ ở đây nhỉ.”

“Đúng thế.”

“Nếu là do hung thủ, thì tại sao?”

“Có lẽ trong điện thoại có ảnh chụp hoặc đoạn ghi âm gây bất lợi cho hung thủ, nên hắn muốn xóa bỏ.” Chung Khả trình bày quan điểm.

“Nếu thật thế thì mang điện thoại đi luôn là xong mà. Cố ý đập hỏng ở hiện trường chẳng khác nào nói với người khác trong đây có chứng cứ bất lợi cho tao. Dựa vào kĩ thuật hiện nay, muốn khôi phục dữ liệu có khó khăn gì đâu.”

“Cũng đúng...”

“Với cả, hiện trường rõ ràng có búa sắt." An Chẩn chỉ hộp gỗ ở góc tường, “Sao hung thủ không dùng mà đập? Dùng búa vừa đỡ tốn sức vừa đập vỡ điện thoại một cách triệt để. Nhưng hung thủ chỉ quật điện thoại xuống sàn. Hành động này ẩn chứa bí mật nào đó chăng?”

“Ừm...” Chung Khả và Lục Văn Long đều im lặng trước những điểm khác thường mà An Chẩn nêu ra.

“Hung thủ không đem điện thoại đi, cũng không dùng búa sắt, ắt là có lý do. Làm rõ được lý do này, hẳn sẽ nắm được mấu chốt để phá giải bí ẩn phòng kín ngập nước.” An Chẩn úp mở kết luận, không giải thích kĩ hơn.

Lên khỏi nhà kho, An Chẩn ngẩng đầu nhìn Dinh thự Lục gia, từ vị trí này chỉ trông thấy phía Nam nhà, bên cạnh là sân sau. Quản gia Quý Trung Lý đang cắt tỉa hoa cỏ, thấy An Chẩn liền khẽ gật đầu chào. An Chẩn chợt dừng mắt ở một cửa sổ trên tầng hai dinh thự, cánh cửa mở hé ra ngoài, mặt kính có vài vết rạn.

“Kia là phòng của ai?” An Chẩn trỏ cửa sổ.

Lục Văn Long nhìn theo, “À, nhà vệ sinh tầng hai, mỗi tầng đều có một nhà vệ sinh chung.”

“Tôi lên xem thử được không?”

“Được chứ.”

Nhà vệ sinh tầng hai nằm ở cuối mé Tây hành lang, lên hết cầu thang là nhìn thấy ngay. Lục Văn Long mở cửa, An Chẩn và Chung Khả bước vào. Nhà vệ sinh có bồn cầu giật nước và bồn tiểu đứng, sát cửa sổ là bồn tắm, dường như lâu rồi không ai sử dụng.

“Tôi đứng vào đây được không?” An Chẩn trỏ bồn tắm.

“Được.”

An Chẩn bước vào bồn tắm, ngay trước mặt là cửa sổ vừa nhìn thấy từ bên ngoài, bậu cửa sổ rất thấp. Anh mở hẳn cửa sổ, thò người ra ngoài quan sát. Từ đây thấy rõ nhà kho ngầm dưới kia và toàn bộ cảnh vật ở sân sau. Xác nhận xong điều này, An Chẩn thu người về đóng cửa sổ lại, sờ vết rạn trên kính rồi quay lại hỏi, “Sao kính lại rạn vậy?”

Lục Văn Long đang định trả lời thì tiếng trẻ con hú hét ngoài hành lang cắt ngang. Chẳng mấy chốc, một cậu bé khua khoắng kiếm đồ chơi xông vào nhà vệ sinh.

“Tiểu Vũ, con lại nghịch ngợm nữa rồi!” Lục Văn Long túm tay áo con trai lại.

“Đây là căn cứ bí mật của con, căn cứ bí mật của con! Mọi người xông vào căn cứ bí mật của con!” Tiểu Vũ la lối om sòm.

“Căn cứ bí mật á?” An Chẩn không hề tỏ ra chê trách, ngược lại còn hào hứng hỏi.

“Thằng bé nghịch lắm, mọi người đừng để ý.” Lục Văn Long vừa đứng ra ngăn con trai vừa giải thích, “Khi chơi trốn tìm, Tiểu Vũ thích trốn trong nhà vệ sinh này nên luôn coi đây là căn cứ bí mật. Chính thằng bé làm rạn kính cửa sổ đấy, lúc trước còn đập vỡ cả gương ở đây.”

An Chẩn quan sát xung quanh, trong này đúng là không có gương, vị trí phía trên bồn rửa tay đáng lẽ phải gắn gương thì lại treo tranh nghệ thuật.

“Sao anh không lắp gương khác?” An Chẩn đến gần xem tranh.

“Tôi đã lắp rồi, nhưng thằng nhóc lại đập vỡ tiếp. Về sau sợ nguy hiểm nên tôi không lắp gương trong này nữa, nào ngờ nó chuyển sang tấn công kính cửa.” Lục Văn Long lộ vẻ bất lực.

An Chẩn bước tới xoa đầu Tiểu Vũ, nhẹ nhàng hỏi, “Tiểu Vũ à, cháu thích nhân vật hoạt hình nào nhất?”

“Siêu nhân điện quang!”

“Siêu nhân điện quang là nhân vật trong phim sử dụng hiệu ứng đặc biệt, không phải nhân vật hoạt hình đâu nhé... Nhưng không sao.” An Chẩn lấy cuốn sổ phác họa trong túi đeo chéo ra, dùng bút hí hoáy vẽ một lúc, rồi xé tờ giấy đưa cho Tiểu Vũ, “Chú tặng cháu.”

Trên giấy vẽ hình bán thân siêu nhân điện quang, Tiểu Vũ hớn hở nhận lấy, “Ồ, vẽ đẹp quá, chú giỏi thật đấy!”

“Ha ha, cháu thích là được.” An Chẩn cất sổ phác họa, “Thế chú hỏi cháu vài câu được không?”

“Được ạ!”

“Cháu thường xuyên đến đây chơi à?”

“Vâng ạ! Đây là căn cứ bí mật của cháu!”

“Buổi tối thì sao?”

“Cháu cũng chơi.”

“Lúc chơi, cháu có nấp ở đây nhìn lén bên ngoài không?”

“Ha ha ha ha, cháu thích nhoài người qua bậu cửa sổ theo dõi người ngoài hành tinh!”

“Người ngoài hành tinh?”

“Dạ, họ muốn xâm nhập địa cầu.”

Lục Văn Long vội gõ đầu Tiểu Vũ, “Thôi nào, đừng nói lung tung.”

“Con không nói lung tung!” Tiểu Vũ lý luận đàng hoàng, “Hôm ấy con trông thấy người ngoài hành tinh thật mà, người đó ngồi tên lửa đến đây!”

“Linh tinh!” Lục Văn Long không nghe nổi nữa.

“Gượm đã.” An Chẩn lại tỏ vẻ kích động lạ thường, “Cháu bảo nhìn thấy người ngoài hành tinh, người đó trông như thế nào? Tại sao lại gọi là người ngoài hành tinh?”

“Người đó toàn thân đen thui, chắc chắn là người ngoài hành tinh!”

“Cháu có thấy mặt hắn không?”

“Cháu không thấy, mặt người ngoài hành tinh khác với chúng ta.”

“Vậy cháu thấy người ngoài hành tinh ở đâu?”

“Ở ngay bên ngoài.” Tiểu Vũ trỏ cửa sổ.

“Chỉ cho chú xem được không?”

Lục Văn Long bế Tiểu Vũ bước vào bồn tắm, cậu bé chỉ về hướng nhà kho ngầm, nói chắc chắn, “Ở kia, hôm ấy cháu thấy người ngoài hành tinh xuất hiện cạnh kho luôn.”

Ai nấy đều kinh hãi. Nơi Tiểu Vũ bảo người ngoài hành tinh xuất hiện lại ở gần hiện trường Lục Nhân bị giết. Chuyện này rốt cuộc là sao?

“Cháu còn nhớ là hôm nào không?” An Chẩn hỏi tiếp.

“Cháu không nhớ. Tối hôm ấy mẹ muốn xem phim Hàn Quốc, không cho cháu xem hoạt hình, cháu tức quá nên chạy đến đây.” Tiểu Vũ bĩu môi giận dỗi.

“Về sau thì sao? Người ngoài hành tinh làm gì? Cháu có tiếp tục theo dõi hắn không?”

“Không làm gì cả, chỉ đứng ở đấy, cháu sợ bị người ngoài hành tinh bắt đi nên đóng cửa sổ chạy trốn.”

Đúng lúc này, Trương Manh đi vào, “Tiểu Vũ, sao con lại chạy lung tung nữa rồi? Mau về ăn cơm trưa.”

“Mẹ ơi!” Tiểu Vũ nhào đến ôm trọn chiếc bụng to của mẹ.

“Cẩn thận nào Tiểu Vũ, đừng làm đau em trai.” Lục Văn Long xót xa xoa xoa bụng vợ.

“Chào mẹ Tiểu Vũ.” An Chẩn chen lời, “Xin hỏi cô có nhớ gần đây Tiểu Vũ giận cô xem phim Hàn là hôm nào không?”

“Anh đây là?” Trước câu hỏi bất thình lình của người lạ, Trương Manh ngỡ ngàng.

“À, đây là anh An Chẩn, họa sĩ chân dung bên cảnh sát, lần này đến hỗ trợ phá án. Em cứ trả lời câu hỏi của anh ấy là được.” Lục Văn Long giải thích với vợ.

“À... Hôm đó chiếu tập cuối một bộ phim Hàn, gần rạng sáng mới lên sóng... Tôi nhớ là đêm trước khi phát hiện bố bị hại.”

“Đúng thế đúng thế, người ngoài hành tinh đã giết ông nội! Là người ngoài hành tinh!” Tiểu Vũ ngây ngô nói ầm lên, sau đó bị Trương Manh lôi ra ngoài.

An Chẩn không định lãng phí thêm thời gian của Lục Văn Long, và cũng muốn tự do đi lại quan sát nhà họ Lục hơn, bèn nói, “Anh cứ về trông cháu, mình tôi đi xem xung quanh cũng được, không làm phiền anh nữa.”

“Được, anh cần gì thì cứ tìm tôi.” Dứt lời, Lục Văn Long theo cầu thang lên tầng ba.

An Chẩn và Chung Khả đi dọc hành lang tầng hai về phía Đông. Hành lang tầng hai giống với tầng ba, trần nhà sơn màu trắng treo dãy đèn chùm hình vuông. Mỗi mé Đông và Tây của hành lang đều có một cửa sổ, mé Nam có vài căn phòng trống.

“Thầy nghĩ sao? Vụ người ngoài hành tinh rốt cuộc là thế nào?” Lục Văn Long vừa rời đi, Chung Khả liền vội vàng hỏi.

“Là Tiểu Vũ thực sự nhìn thấy người ngoài hành tinh ấy.” An Chẩn luôn nói những câu khiến người khác khó đoán như vậy. Chung Khả đã bắt đầu quen nên cũng không gặng hỏi. Cô biết, đến đúng lúc An Chẩn ắt sẽ giải thích rõ ràng.

Lúc cả hai đi ngang qua phòng giải trí bên trái hành lang, bỗng

nghe thấy giọng Tiểu Tình cất lên trong phòng.

"Cậu Băng, cậu đừng làm thế..."

An Chẩn dừng bước, lại gần phòng giải trí, thấy cửa khép hờ. Anh khẽ khàng đẩy rộng ra, lén quan sát động tĩnh bên trong. Chung Khả đứng đằng sau cũng nheo mắt nhìn trộm vào phòng. Một cảnh tượng đồi trụy đập vào mắt họ.

Trong phòng giải trí, Tiểu Tình đang ngồi trên bàn bi da, vẻ mặt cực kì khó chịu. Lục Hàn Băng quỳ trước mặt Tiểu Tình, hai tay ôm siết đôi chân đang tụt dở quần tất của cô.

"Để anh ngắm chân em nào." Lục Hàn Băng nở nụ cười dâm tà, rồi lột phắt quần tất ra, nắm lấy gót chân Tiểu Tình, đúng lúc ấy, mặt gã bỗng thoáng vẻ thảng thốt, "Chân em..."

Nhằm lúc gã lơi tay, Tiểu Tình nhảy khỏi bàn bi da, chẳng kịp xỏ giày, cứ thế lao bổ ra ngoài. Thấy hai người ngoài cửa cũng không dừng chân, cắm đầu cắm cổ bỏ chạy.

Lục Hàn Băng đuổi theo đến cửa thì vấp phải An Chẩn và Chung Khả. Có lẽ chột dạ vì bị bắt gặp, gã đâm ra lúng túng.

"Anh Chẩn à, lâu rồi không gặp." Do mối quan hệ với Man Lĩnh, trước đây An Chẩn từng tiếp xúc với tác giả ẩm thực Lục Lễ, nên con trai ông ta cũng biết anh. "Nghe nói anh đang giúp cảnh sát phá án?"

"Phá án thì hơi quá, tôi chỉ muốn tháo gỡ những nghi vấn trong lòng." An Chẩn thờ ơ đáp, "Tất nhiên, tôi cũng hi vọng cảnh sát nhanh chóng bắt được hung thủ để gia đình cậu sớm ngày bình yên trở lại."

"À phải, tôi sực nhớ ra một chuyện, lúc trước đã nói với cảnh sát nhưng họ có vẻ không lưu tâm." Chắc là để hóa giải sự lúng túng vừa rồi, Lục Hàn Băng chuyển sang nói về vụ án.

"Ồ? Chuyện gì vậy?"

"Tôi nhìn thấy ma trơi."

Phòng Lục Hàn Băng ở trong cùng phía Đông tầng hai, có diện tích lớn hơn phòng cảnh hồ của Lục Triết Nam một chút. Trong phòng

dán đầy poster người nổi tiếng và nhóm nhạc, cạnh giường đặt máy hát đĩa than cổ điển vô cùng hút mắt.

"Mọi người ngồi đi." Lục Hàn Băng mời khách ngồi xuống sofa, rồi nhìn Chung Khả. "Giờ em làm trợ lý cho An Chẩn à?"

"Không..." Chung Khả thở dài, "Chuyện ma trơi là thế nào ạ?"

"Là thế này." Lục Hàn Băng ngước mắt hồi tưởng. "Cái đêm Nam bị giết... Sau khi tiệc mừng thọ kết thúc, tôi đi dự dạ hội đến hơn 11 giờ khuya mới về. Đúng lúc lái xe vào công viên Hồ Tâm, từ đằng xa tôi đã thấy phòng Nam phát sáng xanh lá, lập lòe như ma trơi ấy."

"Có chắc là phòng Lục Triết Nam không?" An Chẩn hỏi.

"Chắc chắn, đúng vị trí mà, ngay ngoài cửa sổ là hồ Thai."

"Cậu nhìn thấy ma trơi qua cửa sổ à?"

"Cửa sổ buông rèm nhưng không kín, ánh xanh lọt ra qua khe hở. Nhưng vì quá xa, tôi không nhìn rõ ánh xanh ấy rốt cuộc là gì."

Chung Khả nhớ lại, đêm đó cô quả có trông thấy Lục Triết Nam kéo rèm cửa sổ, một móc kéo bị kẹt nên đúng là có khe hở.

"Ngọn lửa xanh lá?" An Chẩn lộ vẻ đăm chiêu, đây là lần đầu tiên Chung Khả thấy nét không chắc chắn xuất hiện trên mặt anh.

"Vâng."

Chung Khả lại quan sát Lục Hàn Băng, nhưng không tìm thấy ở gã bất cứ dấu vết đau buồn nào vì mất người thân. Cô đã nhận ra từ hôm Lục Nhân chết, rằng có một sự lạnh nhạt khó tả lững lờ trong gia tộc này.

An Chẩn hỏi han thêm vài câu, Lục Hàn Băng đều trả lời chung chung, đa phần là những thông tin vô giá trị, cố ý không nói năng rườm rà. An Chẩn còn định gặp Ngô Miêu nhưng không tiện, vì Lục Văn Long bảo hiện giờ cụ không được khỏe, cũng không muốn gặp ai. Anh quay xuống tầng một đúng lúc vợ chồng Lục Nghĩa về đến nhà. An Chẩn muốn trò chuyện đôi câu nhưng Lục Nghĩa xin kiếu vì chân đau, bảo vợ dìu về phòng. Nghe bảo ông ta cực lực phản đối việc để

người ngoài đến nhà săm soi lục lạo, nên thái độ đối với An Chẩn không mấy thân thiện.

Tóm lại, công tác điều tra hôm nay tạm thời kết thúc.

"Cứ thế đã, cô có muốn đi ăn với tôi không? Cạnh công ty có nhà hàng Nhật ngon lắm, tiện thể bàn chuyện nhân vật của cô." An Chẩn mời Chung Khả.

"Nhân vật của tôi? Nhưng tôi chưa quyết định..."

"Đi thôi, lên xe." An Chẩn đẩy Chung Khả ra ô tô ở cổng dinh thự. Đợi sẵn là xe anh vừa gọi qua Uber.

Chung Khả vô cùng hài lòng về bữa trưa. Nhà hàng này có món sashimi nhím biển và sushi cá bơn chiên ngon nổi tiếng. Trong lúc ăn, An Chẩn giới thiệu với Chung Khả truyện *Phố tối,* giải thích tỉ mỉ đặc điểm tính cách của nữ chính. Nghe xong, Chung Khả tỏ ra thích thú, cuối cùng họ đi đến thống nhất, Chung Khả nhận lời lồng tiếng cho nhân vật, cũng thầm hi vọng *Phố tối* sẽ hỗ trợ cho sự nghiệp của mình.

"Quả nhiên, không có việc gì khó, chỉ sợ ăn không ngon." An Chẩn tỏ ra phấn chấn lúc rời nhà hàng.

"Nhưng tôi vẫn sợ phân tâm vì chuyện nhà họ Lục..." Chung Khả bày tỏ nỗi lo. Tuy màn sương về cái chết của Lục Triết Nam đã được vén lên, nhưng vụ Lục Nhân và danh tính hung thủ vẫn nằm trong vòng bí ẩn.

"Cô yên tâm, án mạng nhà họ Lục sẽ sớm được giải quyết thôi."

"Thầy tự tin quá nhỉ..."

"À quên, tôi vẫn muốn đề nghị một chuyện, làm ơn đừng xưng hô trịnh trọng với tôi như thế." An Chẩn hơi ghét chữ "thầy".

"Thầy không thích ạ?" Chung Khả ngây người.

"Cảm giác xa lạ quá, cứ gọi 'anh' hoặc gọi thẳng tên thôi..."

"Vâng..."

"Nếu không có vấn đề gì, chúng ta đến Man Lĩnh kí hợp đồng đi, công ty ở ngay đằng kia kìa, đi bộ gần lắm." An Chẩn gợi ý.

“Được ạ.”

An Chẩn dẫn Chung Khả đến biệt thự. Khi đi ngang một tiệm bánh kem bên đường, Chung Khả chợt dừng chân.

“Sao vậy?”

“Tôi nhớ ra một chuyện.” Chung Khả trỏ một chiếc bánh, “Hôm tổ chức tiệc thọ, Lục Lễ đã nhầm nến đỏ với nến xanh lá lúc cắm nến cho bánh sinh nhật... Theo suy luận lúc trước của anh, hung thủ mù màu xanh đỏ phải không?”

“Nên cô nghi ngờ Lục Lễ mù màu?” An Chẩn lập tức lấy điện thoại, “Manh mối này rất quan trọng, tôi phải nói ngay với Lương Lương.”

“Vâng.”

Gọi xong, An Chẩn khen Chung Khả, “Không ngờ khả năng quan sát của cô cũng tỉ mỉ đấy.”

“Tôi học được vài ngón nghề của anh thôi.” Chung Khả mỉm cười.

Đúng lúc ấy, trên không trung thình lình rơi xuống hai tấm gỗ.

“Cẩn thận!” Thấy gỗ sắp trúng Chung Khả, An Chẩn nhào tới đẩy cô ra. Một tấm đổ xuống lưng anh, làm anh mất đà ngã sấp. Mọi sự diễn ra chỉ trong chớp mắt.

“An Chẩn!” Chung Khả sợ hãi nằm bẹp dưới đất, tim đập thình thịch.

Ngoài hành lang vang lên tiếng chân gấp gáp, Dương Sâm lao thẳng đến một phòng bệnh đơn, xô cửa xông vào, thở hồng hộc.

“An Chẩn! Anh sao rồi?”

An Chẩn đang nằm sấp trên giường bệnh, áo vén cao để hở vùng lưng bị thương. Bác sĩ chỉnh hình đứng kiểm tra bên cạnh.

“Bác đến đấy à!” An Chẩn yếu ớt chào.

“Bác sĩ, anh ấy bị làm sao?” Dương Sâm khẩn thiết hỏi.

“Cậu ấy vừa tỉnh lại.” Bác sĩ dán miếng cao hăng mùi thuốc lên

lưng An Chẩn và treo một chai truyền dịch, rồi trả lời, “Chấn thương cột sống thắt lưng, may mà không đập thẳng vào thắt lưng nên không gãy xương, chứ không thì có nguy cơ bại liệt rồi. Nhưng khoảng thời gian này chắc chẳng xuống giường được đâu.”

“Đầu anh ấy có sao không?”

“Không, vừa nãy đau quá nên ngất đi thôi. Cậu trông chừng, đừng để cậu ấy cử động lung tung.” Bác sĩ dặn dò Dương Sâm.

“À bác sĩ này.” An Chẩn nghiêng đầu sang, "Cô gái đi cùng tôi thì sao?”

“Cô ấy ở phòng bên cạnh, không sây sát gì, chỉ sợ hãi quá độ thôi.” Nói xong, bác sĩ ra khỏi phòng.

Dương Sâm quay sang trách móc An Chẩn, “Nhìn lại mình đi, sao lại ra nông nỗi này? Tôi đã nhắc anh rồi, đừng phân tâm này khác, nhưng anh thì hay lắm, nào thì phá án nào thì điều tra...”

“Cốt để Chung Khả nhận lời lồng tiếng cho nữ chính mà, nên xếp vụ này vào tai nạn lao động. Ờ quên, bác kí hợp đồng với cô ấy đi, chúng tôi bàn bạc ổn thỏa rồi.” An Chẩn đắc ý nhắc.

“Dưỡng thương cho lành đi đã. Và bớt ngụy biện giùm, rõ ràng chính anh hứng thú với vụ án nhà họ Lục nhé. Tôi còn không hiểu anh chắc? Hễ ở đâu xảy ra án mạng phòng kín là anh hăm hở lao ngay đến.”

“Đều vì tác phẩm.”

“Hôm nay anh suýt mất mạng đấy!” Dương Sâm lắc đầu. “Anh mà xảy ra chuyện gì thì tôi khỏi làm biên tập viên truyện tranh nữa.”

Đúng lúc này, Lương Lương vào đến phòng bệnh, lại gần xem tình hình An Chẩn, “Anh vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn.”

“Cảnh sát phải không? Chào anh, tôi là Dương Sâm, biên tập viên phụ trách An Chẩn. Chuyện này rốt cuộc là sao?”

“À, chào anh.” Lương Lương bắt tay Dương Sâm, “Tôi đang định

nói chuyện này đây." Lương Lương quay sang An Chẩn, "Ở nơi xảy ra sự cố có một chung cư kiểu cũ. Mấy tấm gỗ rơi xuống vốn dĩ được chất trên tầng thượng, vì một hộ dân trong chung cư định dựng chuồng bồ câu trên ấy. Gỗ xếp rất sâu ở trong, xa mép tòa nhà, bấy giờ cũng chẳng có gió lớn. Cho nên đây không đơn thuần là sự cố ngoài ý muốn."

"Có kẻ cố ý vứt xuống?!" Dương Sâm hơi kích động.

"Không loại trừ khả năng này. Tầng thượng ra vào tự do, ai cũng lên được, chúng tôi đang tìm nhân chứng ở gần hiện trường."

"Các anh nhất định phải bắt được tên khốn ấy!"

"Thôi được rồi! Bác về đi đã, tôi không có gì đáng ngại, cảm ơn bác đến thăm. Tôi muốn trao đổi vài câu với Lương Lương." An Chẩn tìm cách tách Dương Sâm ra, căn bản cũng không muốn anh ta quá lo lắng.

"Ừ... Tự anh phải cẩn thận đấy." Dứt lời, Dương Sâm rời phòng bệnh. '

"Lương Lương, cậu nghĩ lần này có phải hung thủ nhằm vào Chung Khả không?" An Chẩn bồn chồn hỏi.

"Có lẽ vậy. Nhưng anh yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng bảo vệ an toàn cho cô ấy." Lương Lương ung dung đáp, "Còn một việc muốn nói với anh, chúng tôi đã cho Lục Lễ làm bài kiểm tra, ông ta quả thật mù màu. Ban nãy cảnh sát đã bắt giữ ông ta. Tính ra, nếu trừ khử hai gia đình Lục Nhân và Lục Nghĩa thì Lục Lễ có thể độc chiếm toàn bộ tài sản nhà họ Lục sau khi Ngô Miêu qua đời. Ngoài ra, ông ta và Lục Nghĩa còn mâu thuẫn khá gay gắt, xem như có đầy đủ động cơ giết người. Có thể Lục Lễ muốn giết con trai Lục Nghĩa trước để khiến ông ta suy sụp về mặt tinh thần."

An Chẩn không phản ứng ngay. Đáng lẽ anh nên vui mừng vì đã tra ra nghi phạm của án mạng nhà họ Lục mới phải.

"Tất nhiên, theo miêu tả của cô giúp việc, ngoại hình kẻ giả mạo thợ khóa hôm ấy không giống Lục Lễ. Đó có thể là đồng bọn mà ông

ta thuê, chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra. Với cả lúc anh và Chung Khả bị tấn công, Lục Lễ cũng không có chứng cứ ngoại phạm." Lương Lương bổ sung.

"Ừ, đã tìm thấy người mù màu, nhưng thật ra còn nhiều nghi vấn chưa giải đáp được. Ví như dây rốn." Dù bị thương, đầu óc An Chẩn vẫn rất linh hoạt, "Dây rốn mắc ngoài cửa sổ nhà kho có ý nghĩa sâu xa gì? Và tại sao dây rốn trong phòng Lục Triết Nam lại cháy khét, không đơn giản là để tạo khói đâu..."

"Được rồi được rồi, anh nghỉ ngơi đi hẵng. Chuyện còn lại giao cho cảnh sát giải quyết, chúng tôi sẽ thẩm vấn Lục Lễ kĩ càng." Lương Lương vỗ ngực bảo.

Đêm khuya, không ai lại qua, mùi thuốc khử trùng lững lờ trong hành lang dài yên ắng. Dưới ánh đèn trắng, phòng bệnh đơn như biến thành không gian tách biệt với thế giới bên ngoài. An Chẩn vẫn nằm sấp trên giường, nghĩ ngợi lan man.

Cửa phòng bệnh khẽ khàng mở ra, Chung Khả xuất hiện trong bộ đồng phục bệnh nhân, vẻ người có phần phờ phạc.

"Chung Khả à?" Nghe động, An Chẩn hơi xoay đầu sang, "Cô thế nào rồi?"

Chung Khả bước vào, thấy An Chẩn nằm sấp thì hơi buồn cười, "Anh bị thương ở... mông ạ?"

"Ở thắt lưng."

"Vậy à? Tôi không sao, không sứt mẻ gì hết, sáng mai là ra viện được." Chung Khả kéo ghế ngồi xuống, "Anh... phải nằm sấp thế này suốt à? Có gãy xương không? Đi lại được chứ?" Để ý thấy An Chẩn vẫn đeo tai nghe, cô hỏi thêm. "Rốt cuộc anh đang nghe gì vậy?"

"Cô thắc mắc hơi nhiều đấy."

"Ừm, cảm ơn anh cứu tôi..." Chung Khả ngại ngùng, "Không có anh thì người nằm đây giờ này ắt là tôi."

"Không có gì, tôi chỉ không muốn một lần nữa nhìn thấy người chết trước mặt mình." An Chẩn nói một câu có ẩn ý.

“Ơ... Ý anh là trước kia từng có người chết trước mặt anh?”

An Chẩn không đáp. Chung Khả bèn chuyển sang chủ đề khác, “Hung thủ là Lục Lễ à? Ông ta biết tôi phát hiện ra vụ mù màu nên muốn giết tôi?”

“Cảnh sát vẫn đang điều tra, họ sẽ bảo vệ cô an toàn. "

“Vâng.”

Cả hai lại lặng im hồi lâu. Cuối cùng lại là Chung Khả lên tiếng hòng xua tan bầu không khí tẻ ngắt, “Nghe Lương Lương nói anh là chuyên gia phá án phòng kín, sao anh lại hứng thú với các vụ án phòng kín vậy?"

An Chẩn im lặng vài giây, rồi hào hứng hỏi, “Cô đã nghe nói đến Kẻ phác họa cái chết bao giờ chưa?”

“Kẻ giết người hàng loạt trong *Phố tối* chứ gì?”

“Không, Kẻ phác họa cái chết ngoài đời ấy, có thật đấy!”

“Thế hả?!”

“Hai mươi mốt năm trước, một tên sát nhân đã liên tiếp lấy mạng ba người ở Thượng Hải. Cả ba đều bị giết hại một cách dã man, người bị dao đâm thủng nội tạng, người bị dây thép siết đứt cổ... Lạ lùng ở chỗ, sau mỗi lần phạm tội, hung thủ đều để lại một thứ ở hiện trường.” An Chẩn hồi tưởng lại quá khứ.

“Thứ gì ạ?”

“Giết hại người ta xong, hung thủ sẽ nán lại, vẽ hình ảnh thê thảm của thi thể ra giấy rồi đặt bức họa lên xác họ.”

“Bệnh hoạn đến vậy á?!” Chung Khả không thể tưởng tượng nổi, “Nên mới gọi hắn là Kẻ phác họa cái chết a?”

“Ừ, phác họa là vẽ nhanh các nét chính ấy. Hung thủ đã dùng cách phác họa để ghi lại hình ảnh thi thể.”

“Sao anh lại biết rõ thế?”

An Chẩn bỗng chốc thở dồn, lần đầu tiên Chung Khả thấy anh như vậy.

“Tại vì... năm ấy tôi đã tận mắt chứng kiến quá trình vẽ tranh của Kẻ phác họa cái chết.”

“Gì cơ?!”

“Chuyện xảy ra vào một kì nghỉ hè hồi tôi còn nhỏ. Đêm hôm trong nhà nóng quá không ngủ được, tôi lén chạy ra ngoài chơi. Tôi nhòm qua cửa sổ nhà hàng xóm thì thấy xác bà ta, trước đó thấy cả hung thủ ngồi ở bàn hí hoáy vẽ.” An Chẩn hít một hơi thật sâu, “Tôi nghĩ, có lẽ mình là người duy nhất trên đời này từng chứng kiến cảnh vẽ tranh của Kẻ phác họa cái chết.”

“Ồ... Sau đó thì sao? Có bắt được hung thủ không?”

“Sau lần thứ ba gây án, hắn biến mất tăm, hệt như đã bốc hơi khỏi thế gian. Không còn tin tức gì về hắn nữa, loạt án mạng này cứ bỏ dở ở đấy.”

“Thật đáng sợ...”

“Chung Khả, cô biết vì sao tôi muốn trở thành họa sĩ truyện tranh không?”

“Hả? Chắc là do vô cùng đam mê truyện tranh?” Ị

An Chẩn lắc đầu, “Cô mà nhìn thấy tác phẩm của Kẻ phác họa cái chết thì sẽ hiểu, đó là trình độ tôi muốn đạt đến. Để vượt qua hắn, tôi mới đặt chân vào con đường sáng tác truyện tranh.”

Chung Khả sững sờ...

“Có thể nói, trong lĩnh vực hội họa, hắn ta chính là mục tiêu cuộc đời và cũng là người hướng dẫn đầu tiên của tôi. Sẽ có ngày tôi tìm được tên sát nhân đó và quyết đấu chính thức với hắn.”

“Coi một kẻ giết người hàng loạt là mục tiêu cuộc đời... Tôi thực sự không hiểu.”

“Đây cũng là lý do khiến tôi hứng thú với án mạng phòng kín.” An Chẩn tự nói tiếp, “Hiện trường gây án của Kẻ phác họa cái chết đều là phòng kín. Đến giờ vẫn không ai biết, hắn biến mất khỏi không gian kín bằng cách nào.”

“Nên anh muốn tìm Kẻ phác họa cái chết bằng cách phá án phòng kín?”

“Ừ, tạm thời chỉ có cách này mới tìm được hắn.”

“Chẳng... chẳng lẽ vụ án nhà họ Lục cũng...” Chung Khả bỗng căng thẳng.

“Không đâu.” An Chẩn khẳng định, “Kẻ phác họa cái chết mà gây án thì sẽ không để lại nhiều sơ hở như vậy.”

Chung Khả đã về phòng bệnh bên cạnh nghỉ ngơi, nhưng An Chẩn vẫn không ngủ được. Nghĩ lại, anh cũng không hiểu tại sao tự nhiên mình đi kể lể chuyện hồi nhỏ với Chung Khả. Phải chăng từ lâu anh đã muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự?

Cơn mệt mỏi dần dần kéo đến, tâm trí An Chẩn mụ mẫm dần đi. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, anh loáng thoáng nghe tiếng cửa mở. Y tá đến thay chai truyền dịch ư? Hay Chung Khả ở phòng bên sợ quá không ngủ được? An Chẩn khụt khịt mũi, ngửi thấy mùi lạ.

Quả nhiên có người vào phòng, tiếng bước chân từ từ áp sát giường bệnh của anh.

“Ai đấy?” An Chẩn mở mắt, nhưng đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Anh hơi xoay đầu sang thì liếc thấy bóng đen, rồi một vật lóe sáng lướt qua mắt trái anh. Là dao găm.

An Chẩn bừng tỉnh, tỉnh cảnh giác đã đánh thức bản năng tự vệ, anh lật mạnh người, lăn đùng xuống đất. Đúng lúc ấy, dao găm đâm phập xuống giữa giường. Dưới đất, An Chẩn rên lên đau đớn. Trên giường, bóng đen muốn nhổ dao ra, nhưng dao kẹt vào giát nên tạm thời chưa rút lên được. An Chẩn vừa la lối kêu cứu vừa tì thân trên dậy, cố gắng nhìn rõ bóng đen, chỉ thấy mặc áo len cổ lọ màu đen, đội mũ lưỡi trai, khuôn mặt khuất sau kính râm và khẩu trang, không rõ là nam hay nữ.

An Chẩn tiếp tục kêu gào, đạp đổ cây treo dịch truyền cạnh giường, gây ra tiếng động rất lớn.

Không lâu sau, hai y tá chạy đến, vài bệnh nhân nghe ồn cũng

ngó sang. Bóng đen đã rút được dao ra, định nhào đến đâm An Chẩn lần nữa. Rất nhanh, một y tá cầm phích nước ném trúng bóng đen, làm hắn lảo đảo suýt ngã. Thấy người đổ đến cửa mỗi lúc một nhiều, bóng đen đành từ bỏ việc tấn công An Chẩn, nhanh chóng lách qua đám đông rồi chạy theo lối thoát hiểm, biến mất hệt như bóng ma.

Sự cố đột ngột khiến cả tầng nhốn nháo. Mười lăm phút sau, Lương Lương quay lại bệnh viện. Bấy giờ An Chẩn đã nằm sấp trên giường như cũ, nhưng cú lăn ban nãy khiến chấn thương ở lưng nghiêm trọng hơn. Bác sĩ chỉnh hình đang thay cao dán. Có cảnh sát can thiệp, bệnh viện mới dần yên tĩnh trở lại.

"Không ngờ mục tiêu của hung thủ là anh." Lương Lương lo lắng nhìn An Chẩn.

"Đúng thế, cả việc đẩy tấm gỗ từ tầng thượng xuống lúc trưa có lẽ cũng là để giết tôi, không liên quan gì đến Chung Khả." An Chẩn đã đeo lại tai nghe vừa rớt khỏi tai trái. Ở anh toát ra vẻ điềm tĩnh hơn hẳn người bình thường, dù vừa gặp biến cố suýt mất mạng.

"Anh thấy rõ diện mạo hung thủ không?"

"Không, hắn bịt mặt, nhưng xem chừng là đàn ông, dáng người nhang nhác tay thợ khóa giả mà cô giúp việc miêu tả."

"Lục Lễ bị bắt rồi... Suy ra, sát thủ bịt mặt không phải ông ta." Lương Lương cau mày, "Có khi nào là đồng bọn?"

An Chẩn không đáp, im lặng sắp xếp lại chuỗi logic trong đầu.

"Mục đích của sát thủ có lẽ là ngăn cản anh tiếp tục tra án?"

"Không phải," An Chẩn hắng giọng, "Hiện giờ tôi không xuống giường đi lại được, nằm bẹp một chỗ mà vẫn bị tấn công, đủ thấy mục tiêu là dồn tôi vào chỗ chết. Không phải ngăn cản tra án, mà là giết người diệt khẩu. Chắc hẳn tôi đã phát hiện ra điểm mấu chốt nào đó."

Lãnh Tuyền dẫn Chung Khả vào phòng bệnh của An Chẩn. Bản thân Chung Khả nhập viện do sợ hãi, giờ lại gặp một phen kinh hoàng nên tâm trạng càng không ổn định.

"Rốt cuộc mọi chuyện bao giờ mới kết thúc... Chung Khả bật

khóc.

"Đừng sợ, chúng tôi sẽ bảo vệ cô chu toàn, mục tiêu của kẻ sát nhân cũng không phải là cô." Lãnh Tuyền xoa vai Chung Khả.

"Tôi đã cử người lục soát xung quanh bệnh viện, đồng thời trích xuất camera giám sát ở các ngã tư. Chúng tôi sẽ dốc sức tóm gọn kẻ này." Giọng Lương Lương cực kì kiên quyết. Nhưng thật ra anh cũng biết, hung thủ mà thay quần áo trong bệnh viện rồi đàng hoàng rời khỏi đây thì rất khó tìm được.

"Mọi người làm việc đi, tôi không sao đâu. Tôi muốn nói riêng vài câu với Chung Khả." An Chẩn mệt mỏi lên tiếng tiễn khách.

Để đảm bảo an toàn, Lương Lương phái hai cảnh sát trực ngoài cửa phòng bệnh, rồi cùng Lãnh Tuyền rời bệnh viện.

"Chung Khả, cô đừng lo lắng quá, hãy giữ tâm trạng thoải mái." Còn lại với nhau, An Chẩn an ủi cô gái.

"Vâng." Chung Khả gạt nước mắt, hít một hơi thật sâu, "Anh nghĩ kẻ tấn công này là ai? Đồng bọn của Lục Lễ hay là hung thủ thực sự của vụ án nhà họ Lục?"

"Thú thật, tôi vẫn chưa xác định được, hẳn là có sai lầm ở đâu đó trong suy luận lúc trước." An Chẩn tư lự nói. "Trước hết, tôi muốn loại trừ khả năng hung thủ có đồng bọn. Nếu sát thủ bịt mặt là hung thủ thực sự, suy ra Lục Lễ vô tội. Và đưa đến hai khả năng, hoặc suy luận mù màu là sai, hoặc trong nhà họ Lục vẫn còn người khác mù màu."

Chung Khả cân nhắc rồi nói, "Trong nhà họ Lục, chỉ Lục Văn Long và Lục Hàn Băng là có dáng người na ná sát thủ bịt mặt, nếu hung thủ thực sự là một trong số họ... Tức là một trong hai người cũng mù màu? Tôi nhớ mù màu là bệnh di truyền, giờ đã xác định được Lục Lễ mù màu... Có khi nào Lục Hàn Băng cũng mù màu?!"

"Không, gien mù màu chỉ liên kết với nhiễm sắc thể X. Cặp nhiễm sắc thể giới tính ở nam là XY, con trai chỉ nhận nhiễm sắc thể Y từ bố, nên người bố không thể di truyền bệnh mù màu cho con trai. Nếu Lục Hàn Băng mù màu thì phải do di truyền từ mẹ cậu ta." An Chẩn giảng

giải. “Liên quan đến di truyền mù màu, cô chỉ cần nhớ một câu vè ‘trai giống mẹ, gái giống cha’.”

“Vâng…” Chung Khả ngẫm nghĩ giây lát, bỗng lo lắng hỏi, “Anh có từng nghĩ… sát thủ bịt mặt chẳng hề liên quan đến vụ án nhà họ Lục?”

“Hả?”

“Sát thủ… liệu có phải là Kẻ phác họa cái chết?” Chung Khả suy đoán, “Anh đã đưa hung thủ có thật vào làm nhân vật trong *Phố tối,* đây có thể coi như hành động khiêu chiến. Nhỡ đâu hắn xem truyện của anh rồi nổi cơn thịnh nộ, đến đây giết anh?”

An Chẩn bật cười vì suy đoán này, “Cô xem thường Kẻ phác họa cái chết quá đấy. Đầu tiên, hắn đã mai danh ẩn tích hai mươi năm, không thể đột nhiên xuất hiện vì một việc vặt vãnh. Với cả, hắn là tội phạm siêu phàm nên sẽ chẳng dùng cách tầm thường như vậy để giết tôi đâu. Dạng tội phạm nghệ thuật gia và luôn theo đuổi thủ pháp phạm tội mang tính nghệ thuật như thế mà lại cầm dao găm xông đến đâm tôi à?”

Chung Khả không biết đáp lại thế nào, chỉ có cảm giác mức độ thấu hiểu của An Chẩn đối với Kẻ phác họa cái chết đã vượt quá giới hạn nào đó.

Sau khi tâm trạng ổn định hơn, Chung Khả xuất viện và xin công ty cho nghỉ phép vài hôm. Về đến Dinh thự Lục gia, ngả mình xuống chiếc giường êm ái, cô muốn gạt tất cả ra khỏi đầu, thả lỏng cơ thể và tinh thần, ngủ một giấc thật ngon. Nhưng nằm hồi lâu vẫn không buồn ngủ, cũng chẳng có việc gì làm, cô quyết định ra hồ đi dạo.

Xuống đến tầng hai, Chung Khả bỗng nghe lịch kịch trong phòng giải trí. Nhớ lại cảnh Lục Hàn Băng trêu ghẹo Tiểu Tình, cô tò mò nhẹ bước đến gần, thấy cửa để hé bèn ghé mắt nhìn vào. Cảnh tượng đang diễn ra còn phản cảm hơn cảnh cậu chủ chòng ghẹo cô giúp việc hôm nào.

Nhân vật chính lần này vẫn là Lục Hàn Băng, nhưng tư thế hiện giờ của gã hết sức kì cục.

Ngày đông tháng giá thế này mà gã cởi trần, chỉ mặc độc chiếc quần đùi mỏng, nằm ngửa trên bàn bi da, chân tay bị kìm giữ bằng còng và xiềng, cả người bị xích sắt trói chặt, không sao cựa quậy được.

Đứng bên cạnh là một phụ nữ mặc áo da kiểu cổ điển và đi bốt cao, tay cầm roi da màu đen quật nhát một lên người Lục Hàn Băng. Cây roi dài trong tay cô ta múa may nhịp nhàng như rắn độc, đều đặn táp vào thân thể trần trụi của gã thanh niên.

Lạ lùng nhất là trong suốt quá trình bị quất roi, mặt Lục Hàn Băng đỏ ửng, xem vẻ đầy... hưởng thụ.

Chung Khả đảo mắt nhìn vào mặt người phụ nữ.

Là Diệp Vũ! Khách trọ nhà họ Lục. Cô ta vừa cười khẩy, vừa vung roi thật mạnh.

Thế là lại thêm một lần phải nhìn Lục Hàn Băng bằng con mắt khác! Qua cơn ngỡ ngàng, Chung Khả chuẩn bị lẻn đi thì Diệp Vũ bỗng ngẩng phắt lên, ánh mắt lạnh tanh bắn vào cô.

Chung Khả hít một hơi thật sâu, chạy vụt ra cầu thang.

Hồ Thai tĩnh lặng, nhưng cõi lòng Chung Khả thì rối bời. Nghe nói mặt trăng có tác động đến cơ thể người, gây ra một hiện tượng gọi là "thủy triều sinh học". Vào những đêm trăng tròn, thủy triều sinh học đạt mức cao nhất, tâm trạng con người cũng sẽ trở nên hưng phấn. Phải chăng cái hồ hình thai nhi trước mặt cũng giống trăng tròn, có ma lực ảnh hưởng đến hành động của con người? Chính nó biến con người ở đây trở thành kẻ điên?

Kẻ điên. Đúng, Diệp Vũ, Lục Hàn Băng, bọn họ đều bị điên.

Có thể kiên trì ở lại bao lâu nữa? Chung Khả không biết, chỉ cảm thấy nơi này không thuộc về thế giới bình thường.

Cô ngồi một mình bên bờ hồ Thai suốt cả buổi chiều, nghĩ ngợi linh tinh. Lịch sử nhà họ Lục, cái chết của Lục Nhân, cái chết của Lục Triết Nam, hai lần An Chẩn bị tấn công, kẻ giết người hàng loạt hai mươi năm trước... Những mảnh vụn lộn xộn lên men thành nỗi ngờ

vực và bất an vô hạn, cảm xúc hỗn tạp cứ luẩn quẩn mãi trong lòng. Thấm thoắt, vầng tà dương khuất hẳn nơi chân trời. Sẩm tối Chung Khả mới về đến dinh thự, bữa tối cũng chẳng buồn ăn.

Lên tới phòng riêng ở tầng ba đúng lúc Diệp Vũ xách túi bước ra từ phòng bên cạnh, Chung Khả liếc cô ta, giả vờ không nhìn thấy rồi tiếp tục tìm chìa khóa.

"Khó hiểu quá phải không?" Diệp Vũ bỗng hỏi.

Chung Khả không buồn trả lời. ị

"Trên đời này loại người nào cũng có, cái gì là hiện thực thì hợp lý." Diệp Vũ cười khẩy, "Nhưng bạn đừng hiểu lầm nhé, tôi không có sở thích gì đặc biệt cả, chẳng qua muốn kiếm chút tiền tiêu vặt mà thôi." Nói xong cô ta đóng cửa, đi về phía cầu thang, trên mình là bộ đồ gợi cảm hơn ban chiều, chiếc túi trên tay hình như chứa đủ loại "đồ chơi" mới.

Xem ra, trò chơi của hai người họ vẫn chưa kết thúc. Chung Khả thấy thật ghê tởm, liền đi vào phòng và đóng sập cửa lại. Cô uống hai viên thuốc ngủ, cuối cùng cũng chợp mắt được, nhưng giấc ngủ không sâu, đầu căng ra, tai ong ong.

Tồi tệ hơn nữa là sau nửa đêm, tiếng vật nặng rơi ở đâu đấy đã đẩy Chung Khả vào ác mộng, cô thấy mình từ trên cao rơi tòm xuống vực thẳm.

An Chẩn thức dậy sau giấc ngủ trưa. Anh nhập viện đã ba ngày, chấn thương ở lưng đã đỡ đau. Vụ tấn công của sát thủ bịt mặt đêm hôm kia cứ như xảy ra từ lâu lắm rồi, cảm giác phi thực này khiến An Chẩn nghi ngờ phải chăng mình chỉ nằm mơ.

Hiện giờ anh chỉ muốn nhanh chóng xuất viện. Đêm qua nhiệt độ ngoài trời đột ngột giảm mạnh, An Chẩn phải gọi lấy thêm chăn. Nhưng dù quấn mình thật chặt, cơn lạnh vẫn toát ra từ sâu trong xương tủy, có lẽ là tại bầu không khí trong bệnh viện.

Trước mắt, công cuộc điều tra của cảnh sát chưa có tiến triển gì, Lục Lễ vẫn bị cảnh sát giam giữ vì là nghi phạm quan trọng, tất nhiên

ông ta không thừa nhận mình đã giết cha và cháu.

An Chẩn lật giở xấp tài liệu để cạnh gối. Tài liệu Lương Lương mang đến cho anh hôm qua, ghi chép toàn bộ thông tin mà cảnh sát đã nắm được về án mạng nhà họ Lục. Anh đã đọc kĩ, nhưng sợ mình còn bỏ sót chi tiết nào nên quyết định xem lướt lần nữa.

Đúng lúc ấy, Dương Sâm và Phương Mộ Ảnh đến thăm, cầm theo khá nhiều quà cáp.

"Anh đỡ chưa?" Nụ cười rạng rỡ của cô gái xua tan bầu không khí ngột ngạt trong phòng bệnh, "Thức ăn bệnh viện chắc không được ngon nhỉ? Em mang đồ ăn ngon đến cho anh đây."

"Ăn trái cây tốt hơn, trái cây giàu vitamin." Dương Sâm lấy táo ra.

"Sâm à, sao mắt bác quầng thâm dữ vậy!" An Chẩn quan tâm hỏi han.

"Tại lo lắng cho anh còn gì, tôi có ngủ được mấy đâu!" Dương Sâm day day mắt.

"Lo lắng cho tiến độ của *Phố tối* chứ?"

"Trời, anh đi guốc trong bụng tôi mất rồi, phải làm sao đây? Giờ anh nằm viện, Chung Khả anh mời về cũng bất ổn, cứ đà này thì khâu phân cảnh và lồng tiếng đều phải hoãn hết! Hôm qua phía nhà đầu tư lại giục rồi."

"Để xoa dịu, bác bảo bên đầu tư là bản quyền phim cho tác phẩm tiếp theo tôi sẽ bán với giá thấp đi."

"Vớ vẩn!"

"Thôi nào thôi nào!" Phương Mộ Ảnh vội giảng hòa, "Ở bệnh viện mà còn đấu võ miệng được!" Cô mở túi lấy một gói đồ bọc lá sen. "Anh Chẩn, đây là món gà ăn mày em mua ở Thất Bảo đế tẩm bổ cho anh. Vừa làm nóng rồi, ngon lắm nhé!"

"Ấy? Gà ăn mày là bọc cả con gà trong đất sét rồi cho vào lửa nướng đúng không?" Dương Sâm sán đến ngửi thử, "Ăn được thật chứ?

Mùi cứ là lạ."

"Tất nhiên ăn được, đây là ẩm thực truyền thống có lịch sử lâu đời đấy nhé!" Phương Mộ Ảnh bóc lá sen và đất sét, mùi thơm liền tỏa ra ngào ngạt. "Gà là nguyên liệu vạn năng, có thể luộc rán xiên, tất nhiên cũng có thể bọc vào đất nướng."

"Nhưng mất vệ sinh." Dương Sâm lắc đầu, "Dạo trước bạn anh cũng mang cho một con, ăn xong hôm sau liền viêm dạ dày ruột cấp, khổ chết đi được."

"Đó là do bạn anh mua ở chỗ không chính tông!" Phương Mộ Ảnh nói với vẻ khinh thường.

"Em vừa bảo gì kia?!" An Chẩn chợt nghiêm mặt.

Phương Mộ Ảnh và Dương Sâm cùng đưa mắt nhìn anh. Sắc mặt An Chẩn rất nặng nề, cứ như vừa gặp cú sốc.

"Dạ? Em á? Em bảo bạn anh ấy mua ở chỗ không chính tông..."

"Không phải, câu trước đó!"

"Câu trước đó?" Phương Mộ Ảnh cố nhớ lại. "À... Gà là nguyên liệu vạn năng, có thể luộc rán xiên, tất nhiên cũng có thể bọc vào đất nướng. Là câu này ạ? Sao thế? Em nói gì sai à?"

"Đúng! Chính là câu này!" An Chẩn kích động kêu lên, "Dương Sâm, mau lấy điện thoại lên mạng tra lời nguyền trẻ sơ sinh."

"Hả?"

"Mau!"

"Ờ ờ..." Dương Sâm làm theo rồi đưa điện thoại ra, An Chẩn kéo xuống phần sau của trang tìm kiếm về "lời nguyền trẻ sơ sinh".

"Đúng là thế thật." Anh phấn khởi như vừa phát hiện ra lục địa mới, "Một hình thức khác của lời nguyền trẻ sơ sinh."

"Là sao?" Dương Sâm thắc mắc.

"Là thế này. Thật ra lời nguyền trẻ sơ sinh là một loại tà thuật, chia làm ba nhánh." An Chẩn bắt đầu giải thích, "Lần lượt là lời nguyền đất, lời nguyền nước và lời nguyền trời."

“Cho nên?”

“Lục Nhân chết ở đâu?”

“Ờ... Chết ở nhà kho dưới đất.”

“Lục Triết Nam?”

“Chết trong phòng riêng.”

“Phòng cậu ta nằm cạnh cái gì?”

“Cạnh cái hồ.”

“Hai anh đang nói gì đấy?” Phương Mộ Ảnh ngơ ngác.

Dương Sâm gật gù, “Tôi hiểu rồi. Ý anh là hung thủ giết người theo phương thức đất-nước-trời đúng không? Hiện trường vụ án đầu tiên là tầng ngầm, thuộc lời nguyền đất. Hiện trường vụ án thứ hai cạnh hồ Thai, thuộc lời nguyền nước... Tức là còn lời nguyền trời chưa hoàn thành? Nói cách khác, hung thủ sẽ giết thêm một người nhà họ Lục?”

“Đúng thế.” An Chẩn gật đầu.

“Vậy... Nơi ứng với lời nguyền trời nằm ở đâu? Chẳng lẽ vụ án tiếp theo xảy ra trên máy bay?”

An Chẩn suy nghĩ giây lát thì vỡ lẽ, “Mau liên lạc với Lương Lương hộ tôi!”

Đúng lúc này chuông điện thoại của anh réo vang, là Lương Lương gọi. An Chẩn lập tức nhận điện, anh chưa kịp lên tiếng thì từ đường dây đã vọng ra giọng nói nặng nề của Lương Lương, “Lục Hàn Băng gặp bất trắc rồi.”

9
Ngôi nhà chặt đầu

Cách Dinh thự Lục gia tầm trăm mét về hướng Bắc có ba căn nhà gỗ hình vuông treo lơ lửng bên bờ hồ Thai. Đó là một phần di sản của hệ thống nghỉ dưỡng trong công viên Hồ Tâm. Bên bờ hồ có trụ thép nhìn na ná cột điện, dùng để đỡ một giàn thép đua ra mặt hồ, nhà gỗ được treo vào giàn này bằng dây cáp. Nói là nhà gỗ nhưng cốt lại bằng thép, tức là dùng vật liệu thép dựng khung trước rồi mới ốp gỗ dày lên. Còn một điểm đặc biệt nữa là, sàn nhà làm bằng kính cường lực trong suốt.

Nhà treo nằm sát bờ hồ, bên dưới là bãi đất bị nước hồ xâm lấn một phần, thành ra ở trong nhà treo là trông thấy mặt hồ phía dưới qua sàn kính. Nhà treo cao hơn mặt hồ tầm hai mét. Để vào nhà thì dùng thang gỗ gắn ở trụ thép.

Nhà treo rộng khoảng 10m^2, bên trong lắp điều hòa, đèn điện, bồn rửa tay... vốn dĩ còn buồng vệ sinh đơn giản nhưng sau này đã dỡ bỏ. Tường bên nhà có hai lỗ nhỏ để đi ống dẫn nước và dây điện. Ống nước và dây điện kéo dài từ trong nhà ra ngoài và đều kết nối với trụ thép, trên trụ có cầu dao điện và van nước, trực tiếp kiểm soát nguồn điện và nguồn nước trong nhà.

Sau khi công viên Hồ Tâm ngừng đón khách, Lục Hàn Băng chiếm một căn nhà treo làm của riêng, kê đệm êm vào để thỉnh thoảng qua đêm ở đây. Chẳng ai ngờ gã lại đón thời khắc cuối cùng của đời mình ở chính nhà treo này.

Lương Lương và Lãnh Tuyền đến sân sau Dinh thự Lục gia mà cảm giác như bước vào chốn rừng sâu. Cỏ cây um tùm, bên bờ hồ

mọc một cây hòe già, cành cây to khỏe vặn vẹo cổ quái. Ba căn nhà vốn dĩ đều treo cao, nhưng giờ một căn đã rơi xuống bãi đất bên dưới. Do đất dốc ra nên nhà rơi nghiêng về phía hồ. Sàn chìm trong nước, trông như thuyền gỗ mắc cạn.

Nhìn thấy Lương Lương, pháp y đứng cạnh nhà treo vẫy tay gọi, "Thi thể ở trong này." Liếc qua Lãnh Tuyền, pháp y nói thêm, "Trạng thái tử vong khá thê thảm, mọi người nên chuẩn bị tâm lý. Còn nữa, phải thay ủng cao su cao cổ."

Cả hai thay ủng xong, pháp y dẫn họ vào hiện trường. Cầu thang gỗ dẫn lên cửa vẫn lành lặn, ngặt nỗi giờ không cần đến nó nữa. Ba người đi vòng qua thang gỗ, bước vào cánh cửa nhỏ phía sau. Lương Lương nhận thấy bậu cửa cao hơn sàn nhà tầm 30 centimet, phải bước xuống tầm một bậc thềm mới vào nhà được.

Đến nơi Lãnh Tuyền mới hiểu tại sao phải đi ủng. Bên trong nước ngập rất cao, chắc là nước ở hồ Thai tràn vào. Pháp y lội nước đi trước, Lương Lương và Lãnh Tuyền theo sát đằng sau.

Trong nhà rất ấm, điều hòa lắp trên bức tường bên trái. Đèn âm trần tỏa sáng vàng, nhà không có cửa sổ nên hơi ngột ngạt. Vài món đồ nổi lềnh bềnh trên mặt nước, tấm đệm ở góc tường đã ướt sũng. Nhưng điểm đáng chú ý nhất ở đây chính là xác chết nằm nhoài trên mặt tường đối diện, thân trên để trần, thân dưới mặc mỗi quần đùi. Cơ thể trần trụi nhìn vô cùng kì quặc giữa trời đông giá rét, kì lạ hơn nữa là, xác chết không có đầu.

Lương Lương đánh mắt nhìn khắp nhà, cuối cùng nhận ra cái đầu ở cạnh tấm đệm. Trong vũng nước đọng đục ngầu, tóc dập dềnh như rong biển nhầy nhụa, không nhìn kĩ thì khó mà hình dung được đó là đầu người.

Lương Lương đến gần kiểm tra cho kĩ thì phát hiện tình trạng thi thể còn kì quặc hơn. Đôi tay cố định sau lưng bằng còng kim loại, hai cổ chân cũng khóa bằng xiềng. Mắt đeo bịt mắt màu đen. Miệng nhồi ball gag*. Các món đồ chơi người lớn này khiến thi thể càng thêm phần quái dị.

Pháp y lật sổ ghi chép, báo cáo, “Thời điểm tử vong là từ 23 giờ đêm qua đến 1 giờ sáng nay, chết do ngạt nước, đỉnh đầu bị đánh bằng vật cùn. Đầu bị chặt sau khi chết, nhưng vết chặt không bằng phẳng, không phải do vật sắc nhọn tạo thành, các cơ và xương sụn ở cổ có dấu vết giằng kéo, giống như bị bẻ ra bằng lực tác động bên ngoài. Tay chân cố định bằng còng và xích, đầu đeo bịt mắt và bịt miệng. Vết hằn trên da thịt cho thấy nạn nhân đã đeo các món này từ khi còn sống. Hai cổ chân có hiện tượng rạn xương. Ngoài ra không còn vết thương đặc biệt nào khác. Kĩ càng hơn phải chờ mang về giải phẫu.”

“Chết do ngạt nước?” Lương Lương ngờ vực nhìn nước đọng. “Do vũng nước ở sàn nhà à?”

“Phải xét nghiệm nước đọng trong phổi mới biết được.”

“Hung thủ dùng vật cùn tấn công nạn nhân rồi khống chế, dìm đầu cậu ta xuống nước cho chết ngạt, cuối cùng chặt đầu. Quá trình gây án đại khái là vậy nhỉ?”

“Vâng, nhưng dùng từ ‘chặt’ chưa chính xác lắm, vì hung khí không thuộc dạng dụng cụ chặt chém như rìu.” Pháp y đính chính, “Phải bổ sung một điểm nữa. Khi thi thể được phát hiện, nhà đang bật điều hòa, hơn nữa thi thể luôn ngâm trong nước nên có thể thời điểm tử vong sẽ sai lệch với suy đoán ban đầu, nhưng sai số không quá lớn đâu.”

Chắc do pha máu nên nước đọng trong nhà có mùi tanh. Tình trạng ngập nước khiến cho dấu vết hiện trường bị phá hoại nghiêm trọng. Sau khi xem xét ngôi nhà, Lương Lương đi ra ngoài, một giám định viên đang kiểm tra ba dây cáp đứt trên nóc vội gọi anh.

“Anh Lương Lương! Ba dây cáp thép này có đường kính 2,4 centimet, đều bị cắt bằng máy hàn xì. Chắc là có kẻ trèo lên giàn thép, cắt ba dây cáp để nhà gỗ rơi. Trên nóc còn dấu vết quét dọn, có lẽ hung thủ muốn xóa sạch dấu chân.”

“Hàn xì?”

“Vâng, chính là axetilen, khí dễ cháy nổ và có thể phun lửa ở

nhiệt độ cao, thường dùng để cắt kim loại trong công nghiệp."

Lương Lương cúi đầu ngẫm nghĩ, tại sao hung thủ phải làm rơi nhà treo?

Không lâu sau, một cảnh sát khác đến báo với Lương Lương, "Chúng tôi đang tạm giữ nghi phạm."

"Ồ?"

"Là Diệp Vũ, một cô khách trọ ở đây, người đầu tiên phát hiện ra thi thể."

Lương Lương và Lãnh Tuyền đến phòng khách, thấy Diệp Vũ ngồi trên sofa với vẻ mặt lạnh tanh. Phòng khách đã trở thành phòng thẩm vấn tạm thời không biết bao nhiêu lần.

Diệp Vũ bình tĩnh hơn họ tưởng, bộ dạng thờ ơ. Lương Lương quan sát Diệp Vũ, rồi hỏi, "Cô và Lục Hàn Băng có quan hệ gì?"

"Khách trọ và chủ nhà." Giọng Diệp Vũ không có chút tình cảm nào.

"Hình như không đơn giản như vậy?"

"Ý anh là trên phương diện nào?"

"Phương diện nào là sao?" Lãnh Tuyền thấy khó hiểu.

Diệp Vũ cười khẩy, "Là xem chừng cô còn trẻ người non dạ lắm." Cô ta quay sang nhìn Lương Lương, "Đúng như mấy người thấy, Hàn Băng có sở thích tình dục đặc biệt, là khổ dâm."

"Khổ... khổ dâm?" Lãnh Tuyền thảng thốt.

"Đúng vậy, loại người này thấy khoái cảm khi bị bắt trói, đòn roi, nhục mạ... tóm lại là khi bị ngược đãi..." Diệp Vũ rành rẽ giải thích.

"Thật thế ư... Có loại người như vậy à?" Lãnh Tuyền ngỡ ngàng trước kiến thức mới.

"Nên cô là người còng tay chân cậu ta?" Lương Lương hỏi.

"Ừ, gã thích thế."

"Hai người thường xuyên chơi trò này?"

“Chỉ cần gã đưa tôi tiền, tôi sẽ làm theo yêu cầu ngay.”

Trên đời này còn có kẻ chịu chi tiền để người khác ngược đãi mình? Lãnh Tuyền không tài nào hiểu nổi.

“Đêm qua hai người cũng ở nhà treo...” Lương Lương quan sát biểu cảm của Diệp Vũ.

“Đúng vậy.” Diệp Vũ gật đầu.

“Cô hãy kể lại từ đầu đến cuối đi.”

Cứ như đã chuẩn bị sẵn, Diệp Vũ tuần tự kể lại tình hình hồi đêm.

“Hàn Băng đòi được chịu phạt, vì tội để tôi phát giác ra là gã trêu ghẹo Tiểu Tình. Tất nhiên, tôi phát giác là do chính gã chủ động kể và đề nghị chịu phạt, đây chỉ là kịch bản gã bày ra để được chìm đắm vào trò chơi tra tấn thôi. Thế nên đêm qua, tôi ra lệnh cho gã cởi hết quần áo, lấy còng lấy xiềng trói gã lại, chụp bịt mắt bịt miệng rồi nhốt gã trong nhà treo một mình. Hàn Băng thích cảm giác được giam cầm lắm, chúng tôi từng chơi trò này ở đấy vài lần rồi. Để tăng cảm giác bí bách, gã còn trám kín luôn cửa sổ.”

“Cô nhốt cậu ta vào đó lúc mấy giờ?”

“Tầm 8 giờ tối.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì mặc kệ thôi.” Diệp Vũ bắt tréo chân, “Tôi lấy ổ khóa cơ khóa cửa nhà treo rồi rời đi. Trước đây cũng thế, để gã qua đêm ở đấy một mình, không cựa quậy được, tận hưởng khoái cảm bị giam cầm và ruồng bỏ. Thường thì trưa hôm sau tôi sẽ đến đưa cơm.”

“Chính cô bật điều hòa trong nhà treo à?”

“Đúng, trời lạnh quá, cởi trần nhỡ cảm lạnh đổ bệnh thì không hay.” Diệp Vũ thở dài, “Trò chơi thôi mà, nhiều người khổ dâm chỉ thích cảm giác bị khống chế về mặt tinh thần chứ không thích chịu tổn thương thực sự về thể xác đâu.”

“Và trưa nay cô đến đưa cơm? Tình hình lúc ấy thế nào?”

“Tôi đến nơi lúc 1 giờ rưỡi chiều, hết sức ngạc nhiên khi nhận ra

nhà treo đã rơi. Mở khóa vào thì thấy trong nhà toàn là nước, Hàn Băng đã chết, đầu một nơi thân một nẻo."

"Gượm đã." Lương Lương nghiêm mặt lại. "Lúc cô đến, ổ khóa vẫn nguyên vẹn chứ? Có hỏng hóc gì không?"

"Nguyên vẹn. Ổ khóa cơ kiểu đó rất chắc chắn, là loại khóa tình yêu đặt riêng trên mạng." Diệp Vũ gật đầu.

"Thế chìa thì sao? Ngoài cô ra còn ai có nữa?"

"Chỉ có một chiếc, tôi luôn mang theo người."

Trong thoáng chốc, Lương Lương cảm thấy khó thở.

Anh quay lại nhà gỗ kiểm tra thật kĩ mọi ngóc ngách. Ngoại trừ cửa nhà, bên trong không còn chỗ hổng nào để người trưởng thành có thể ra vào. Sàn kính cường lực vẫn lành lặn, không hề rạn nứt dù bị va đập khi nhà rơi. Mặt tường bên có hai lỗ nhỏ để đi dây điện và ống nước, ngoài ra ở vị trí gần sàn còn có một lỗ hổng chắc là sứt mẻ lúc nhà rơi. Nhưng kích thước hai lỗ nhỏ và lỗ hổng đều không đủ lớn để thò tay qua.

Lương Lương ngẩng nhìn trần nhà, gần góc tường là ô thông gió cạnh 10 centimet, bên trên lắp kính che đóng mở bằng điều khiển từ xa. Ô thông gió đang mở. Nhưng dù sao thì hung thủ cũng khó mà chui qua đây vì đầu người còn không lách được. Lương Lương kiểm tra cửa gỗ lần nữa, ván cửa gần như không hư hại. Mép cửa và khung cửa gắn hai vòng kim loại, móc ổ khóa cơ qua hai cái vòng là khóa cửa xong.

Lương Lương giơ túi vật chứng chứa ổ khóa và chìa lấy từ chỗ Diệp Vũ lên xem. Ổ khóa hình trái tim trông vô cùng tinh xảo. Dáng chìa cũng rất đặc biệt, cán hình trăng lưỡi liềm, thân lượn sóng. Khóa và chìa kiểu này khó mà sao chép được. Lương Lương kiểm tra tính năng của khóa và chìa, đều không có gì khác thường.

Theo lời khai của Diệp Vũ, từ lúc Lục Hàn Băng vào nhà treo cho đến khi thi thể gã được phát hiện, cửa nhà luôn ở trạng thái khóa. Vậy hung thủ làm sao vào được nhà treo đóng kín để giằng đứt đầu Lục

Hàn Băng? Giằng đứt xong thì trốn khỏi đây bằng cách nào?

Lại là án mạng phòng kín, khó lòng giải thích bằng định luật vật lý...

Lương Lương đang vắt óc suy nghĩ, một giám định viên cầm hai túi vật chứng chạy đến, "Anh xem này."

Một trong hai túi đựng thứ gì đó đen sì, thoáng ngửi thấy mùi rất khó chịu.

"Một dây rốn, bị đốt cháy."

"Phát hiện ở đâu vậy?!" Lương Lương vô cùng kích động.

"Dây rốn treo ở ô thông gió trên trần nhà."

Ô thông gió... Cái ô thông gió cạnh 10 centimet chỉ có trẻ sơ sinh mới chui qua được. Lương Lương nhớ lại lúc mới bước vào nhà treo quả thật ngửi thấy mùi hôi khét thoang thoảng, song lại bị mùi máu tanh của nước át mất.

Giám định viên giơ túi còn lại lên, "Chúng tôi tìm thấy cây đinh trong phòng nạn nhân, là đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh, giống hệt đinh trong hai vụ án trước."

Trẻ sơ sinh bò vào ô thông gió rồi giằng đứt đầu Lục Hàn Băng...

Giờ phút này, Lương Lương lại thấy bế tắc như lúc điều tra hiện trường Lục Triết Nam tử vong. Nhìn mặt hồ Thai đóng thành lớp băng mỏng trước mắt, anh rút điện thoại gọi cho An Chẩn.

Hôm sau, do áp lực từ cấp trên, cảnh sát tạm giam Diệp Vũ. Đằng nào thì nhìn qua, kẻ có đủ điều kiện để giết Lục Hàn Băng chính là người giữ khóa và chìa, cũng chính là Diệp Vũ. Đồng thời, cảnh sát thả Lục Lễ bởi đã loại bỏ được hiềm nghi của ông ta.

Án mạng thứ ba giáng thêm một đòn nặng nề vào nhà họ Lục, người đứng đầu gia đình là Ngô Miêu suy sụp vì liên tiếp mất đi hai đứa cháu trai. Bà cụ ngã ngất và được đưa đi cấp cứu.

Trưa hôm ấy, Lương Lương vào bệnh viện gặp An Chẩn, đúng lúc Dương Sâm và Chung Khả đang ngồi bên giường trao đổi với anh, hình

như là xoay quanh việc dựng phim *Phố tối.*

"Tôi không quấy rầy mọi người chứ?"

Thấy Lương Lương bước vào, Dương Sâm và Chung Khả cùng đứng dậy.

"Điều tra đến đâu rồi anh?" Dương Sâm quan tâm hỏi thăm.

"Tôi đến để bàn bạc với An Chẩn đây.

An Chẩn vẫn nằm sấp trên giường, nhưng thỉnh thoảng có thể đứng dậy đi lại vài bước, xem ra cao dán của bác sĩ khá hiệu quả. Dương Sâm đỡ anh ngồi dậy.

"Chung Khả, cô về trước đi." An Chẩn bảo.

"Vâng, anh giữ gìn sức khỏe nhé." Chung Khả vẫy tay chào An Chẩn rồi rời đi.

"Lại thêm một án mạng nữa à?" An Chẩn hỏi.

"Ừ, còn là chặt đầu trong phòng kín nữa chứ."

"Cậu điều tra nguồn gốc của khóa và chìa chưa?"

"Rồi." Lương Lương giở sổ tay ra, "Khóa tình yêu, thửa riêng ở một cửa hàng online nước ngoài, khóa và chìa đều chỉ có một. Chúng tôi cũng nhờ chuyên gia kiểm tra rồi, loại khóa này rất khó cạy mở, lỗ khóa cũng không có dấu vết tác động."

"Cho tôi xem ảnh hiện trường đi."

Lương Lương đưa xấp tài liệu ra, An Chẩn tập trung đọc. Hai mươi phút sau, anh lẩm bẩm, "Ra vậy."

"Hả? Anh nhìn ra gì rồi?"

"Tôi mới nhìn ra một số điểm, nhưng vẫn cần kiểm chứng." An Chẩn úp mở, "Đưa tôi đến hiện trường được không?"

"Không được!" Dương Sâm lập tức ngăn cản, "Chấn thương của anh chưa lành hẳn, cấm đi lại, anh phải nằm thêm vài hôm."

"Ôi dào không sao đâu, lấy cho tôi cái nạng là được."

"Anh bị thương ở lưng chứ không phải chân! Nạng cũng vô tác

dụng." Dương Sâm nhất quyết từ chối, "Anh cứ làm thám tử salon thì hơn, nghe cung cấp thông tin rồi suy luận. Anh là kiểu thám tử dùng trí lực chứ không dùng thể lực, đừng làm khổ bản thân!"

"Sao tôi lại không dùng thể lực?" An Chẩn cau có, "Lần trước ai đến nhà giúp bác tổng vệ sinh? Ai vận chuyển đống sofa với đồ gia dụng giùm bác? Thể lực của tôi không tốt hả? Giờ tôi khỏe như vâm đây! Không tin để tôi nâng cả cái giường này lên cho bác xem." Dứt lời, An Chẩn rục rịch nhổm dậy.

Dương Sâm và Lương Lương liền lật đật can ngăn.

"Được rồi được rồi, anh ngồi yên hộ tôi... Tôi biết anh rất khỏe, sofa nhà tôi một mình anh cũng đủ sức khiêng, nhưng bây giờ anh đang bị thương."

Lương Lương tìm cách xoa dịu An Chẩn, "À quên, sáng nay việc điều tra vụ Lục Nhân đã có bước đột phá lớn." Anh cố ý nhấn mạnh bốn chữ "bước đột phá lớn".

"Đột phá gì vậy?"

"Lúc trước chúng tôi phát hiện có số điện thoại lạ thường xuyên liên lạc với Lục Nhân. Gần đây, nhờ sự hỗ trợ của đồng nghiệp bên phòng chống ma túy, chúng tôi đã tra ra lai lịch rồi. Đó là số điện thoại của một tổ chức buôn ma túy, chuyên để liên lạc với khách khứa đối tác."

"Lục Nhân liên quan đến tổ chức buôn ma túy?"

"Không đơn giàn là 'liên quan'." Lương Lương nghiêm túc nói, "Mấy năm gần đây trên thị trường xuất hiện loại ma túy mới có tên 'quả khô', là chất gây ảo giác có độ tinh khiết cao, hút một lần là nghiện. Bởi tính tinh khiết cao, khả năng gây ảo giác và gây nghiện mạnh nên cực kì đắt đỏ. Nhưng loại ma túy này rất khó bảo quản, dính nước sẽ mất đặc tính hóa học ban đầu. Quả khô là do tổ chức buôn ma túy nói trên điều chế và tung ra thị trường. Sau thời gian dài thu thập chứng cứ, sáng nay, tổ phòng chống ma túy đã triệt phá được sào huyệt của bọn chúng. Đồng thời còn khai thác được thông

tin đáng kinh ngạc từ thành viên của tổ chức đó, rằng Lục Nhân là thành viên của chúng, toàn bộ thương vụ ma túy ở Thượng Hải và khu vực lân cận đều do ông ta phụ trách."

"Đường đường là nhà từ thiện mà lại buôn ma túy?" An Chẩn than thở.

"Cái danh nhà từ thiện chỉ là vỏ bọc bên ngoài, tất cả tài sản ông ta kiếm được đều nhờ buôn bán ma túy." Lương Lương bổ sung.

Dương Sâm sững sờ, "Thật không ngờ, đằng sau vẻ ngoài đạo mạo nghiêm trang, Lục Nhân lại hành động đáng xấu hổ như vậy. Rốt cuộc nhà họ Lục còn che giấu bao nhiêu bí mật nữa đây?"

"Chúng tôi cũng không ngờ." Lương Lương xòe tay, "Được biết Lục Nhân có người môi giới ở Thượng Hải, người này vẫn luôn giúp ông ta tìm khách mua và phân phối hàng. Cảnh sát đang ráo riết truy tìm hắn."

"Khách mua đều là con nghiện à?"

"Ngoài những người có tiền sử sử dụng ma túy, một số khác nghiện quả khô là do áp lực tinh thần quá lớn, thậm chí có những người còn thuộc tầng lớp thượng lưu." Lương Lương tỏ vẻ bất lực, "Trước án mạng nhà họ Lục, tôi có gặp một vụ tự sát, người chết là nhà văn trinh thám, lên cơn nghiện rồi đứng lên chồng bản thảo mà treo cổ. Thứ gây nghiện cho anh ta chính là quả khô."

An Chẩn hỏi, "Tổ chức ma túy liệu có liên quan đến án mạng nhà họ Lục không?"

Dương Sâm tham gia, "Tổ chức ma túy thì việc gì phải giết người một cách lôi thôi như vậy? Pằng một phát súng vào đầu là xong."

"Hiện giờ chưa biết có liên quan hay không." Lương Lương lắc đầu, "Nhưng ít ra đã giúp chúng ta thấy rõ bộ mặt thật của Lục Nhân. Chắc là đào sâu thêm sẽ phát hiện ra nhiều bí mật gia tộc nữa đấy."

Trời chiều ấm dần lên. Trong rừng cây phía sau Dinh thự Lục gia, nắng xuyên qua kẽ lá rọi xuống đất. Dưới bóng râm xuất hiện chiếc xe lăn, người ngồi trên xe lăn chính là An Chẩn.

“Giờ anh thật xứng với cái danh thám tử salon.” Dương Sâm gượng cười đẩy xe lăn.

Lương Lương dẫn Dương Sâm và An Chẩn đến chỗ nhà treo rơi, có hai cảnh sát đang đứng canh hiện trường.

“À, cô cảnh sát trợ lý của cậu đâu?” An Chẩn chợt hỏi. “Lãnh Tuyền hả?” Lương Lương ngoái đầu, “Cô ấy đi điều tra dây rốn rồi.”

“Vụ này cũng xuất hiện dây rốn và đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh.” An Chẩn suy tư, “Nhà treo đại diện cho bầu trời, coi như hung thủ đã hoàn thành lời nguyền trời.”

“Nghĩa là nhà họ Lục sẽ không có ai chết nữa nhỉ?” Dương Sâm hỏi.

An Chẩn im lặng.

Vì xe lăn không tiện đẩy vào nhà treo, An Chẩn khăng khăng đòi đứng dậy vào trong xem thử. Dương Sâm đành gánh vác vai trò dìu anh đi lại.

An Chẩn loanh quanh trong nhà treo ngập nước, cầm bút chì dựng hình ảnh không gian ba chiều của hiện trường vào sổ phác họa như những lần trước. Các chi tiết như vị trí thi thể, lỗ hổng trên bức tường bên, lỗ nhỏ dẫn dây điện và ống nước, ô thông gió trên trần nhà lần lượt xuất hiện trên bức vẽ.

“Ra ngoài xem thử đi.” An Chẩn gắng chịu đựng cơn đau ở thắt lưng, tập tễnh rời khỏi nhà treo rồi dạo một vòng bên ngoài.

“Đằng sau là hồ Thai.” Anh lẩm bẩm rồi đi vòng đến chỗ cột trụ của nhà treo, kiểm tra van nước và cầu dao điện trên trụ. Sau đó anh tiếp tục quan sát ống nước và dây điện dẫn từ trong nhà ra. Ống nước bị gỡ khỏi mấu nối trên trụ, còn dây điện đủ dài nên không đứt khi nhà rơi. “Màu sắc đoạn ống nước này vẫn còn mới.” An Chẩn nhìn kĩ ống nước và dây điện.

Nhận ra điều An Chẩn đang nghi ngờ, Lương Lương cho người gọi quản gia tới. Quý Trung Lý vẫn mặc bộ vest đen, dáng vẻ hơi căng thẳng. Lương Lương dẫn ông đến vách tường bên của nhà treo rồi trỏ

ống nước hỏi, "Ống nước ở đây là mới thay phải không?"

Quý Trung Lý khom lưng sờ đoạn ống nước, cau mày đáp, "Lạ thật, đoạn ống nước này trông còn mới lắm, nhưng gần đây chúng tôi không thay."

An Chẩn vội hỏi, "Ông nhìn xem, dây điện vốn dĩ có dài vậy không?"

Quý Trung Lý lắc đầu, "Không, dây điện vốn không dài đến thế."

"Nghĩa là dây điện và ống nước đều đã thay mới?"

"Tôi nghĩ vậy, nhưng tôi không hề thay." Quản gia trả lời chắc chắn.

"Cảm ơn, ông về đi, có việc cần chúng tôi sẽ gọi." Lương Lương ra hiệu cho cấp dưới dẫn Quý Trung Lý đi.

An Chẩn đau lưng không chịu được, đành ngồi xuống xe lăn và sai Dương Sâm, "Bác đẩy tôi đến chỗ cầu thang gỗ đi."

"Anh coi tôi là người giúp việc đấy à!" Tuy ngoài miệng hậm hực, Dương Sâm vẫn làm theo.

An Chẩn ngẩng đầu lên, nheo mắt quan sát đoạn thang gỗ trên cùng, "Có phải đinh ốc ở đó bị vặn ra rồi không?"

Lương Lương đáp, "Ừ, thang gỗ vốn nối với sàn nhà nhưng có kẻ đã vặn ốc ra, nên nhà treo rơi mới không ảnh hưởng đến thang gỗ, nó vẫn dựng đứng ở đó."

An Chẩn đột nhiên nhếch môi, "Thì ra là vậy."

"Có phải anh lại nhìn ra chuyện gì rồi không?" Lương Lương hỏi.

An Chẩn trả lời nước đôi, "Chỉ là đến gần kết luận thêm một bước thôi. Mọi người nghĩ kĩ mà xem, nếu hung thủ là kẻ gỡ ống nước, thay đây điện, tháo ốc vít thang gỗ, thì tại sao hắn phải làm vậy?"

Dương Sâm và Lương Lương nín thở chờ An Chẩn giải thích, họ biết An Chẩn đang tự hỏi tự đáp. Quả nhiên không chờ ai lên tiếng, An Chẩn đã gõ nhẹ tai nghe đeo bên tai trái, tiếp tục nói.

"Đầu tiên, thay ống nước để tiện dỡ hơn, khi nhà treo rơi mới

không vướng ống nước. Tháo ốc vít ở thang gỗ để thang và nhà tách rời, khi nhà rơi sẽ không bị thang gỗ cản trở. Lý do thay dây điện dài hơn cũng tương tự, nhà rơi sẽ không làm đứt dây điện. Các thao tác này đều phục vụ cho một mục đích, là để nhà treo rơi suôn sẻ, rơi thẳng xuống mà không mắc kẹt bất cứ thứ gì.

"Nhưng có một điểm cần lưu ý là việc thay dây điện. Nếu không muốn dây điện trở thành vật cản thì chỉ cần cắt đứt dây như gỡ ống nước là được, tại sao hung thủ phải thay dây điện dài hơn? Chắc chắn có lý do nào đó khiến hắn không muốn nhà treo mất điện. Lý do ấy chính là điểm mấu chốt để phá vụ án chặt đầu trong phòng kín này. Giờ đẩy tôi ra bờ hồ Thai xem đi."

Dương Sâm đẩy xe lăn đến bên hồ, nắng sáng rọi xuống đã làm băng tan.

"Hồ này lớn thật, tại sao lại có hình thai nhi nhỉ?" An Chẩn nhìn mặt hồ, hít thở thật sâu.

"Nghe nói nó được hình thành một cách tự nhiên." Lương Lương cảm khái, "Bàn tay tạo hóa thật phi thường."

Dương Sâm bước đến cạnh An Chẩn, lặng lẽ ngắm làn nước gợn sóng, "Cứ có cảm giác dưới kia cất giấu thứ gì đó."

"Hả? Cất giấu gì cơ?"

"À... Tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi." Dương Sâm phẩy tay, "Bởi nhà treo ngập nước hồ nên tôi nghĩ có khi nào một vài thứ trong nhà trôi ra hồ không..."

Lương Lương như được câu nói này gợi mở, "Anh nói có lý, lát nữa tôi cho người lặn xuống hồ xem sao."

"Chúng ta đi dạo quanh đây đi." An Chẩn đề nghị. Sau đó anh nhìn xung quanh, trỏ gốc cây ở gần nhà treo, "Đến xem cây hòe đằng kia."

Ba người bước đến bên cây hòe trăm tuổi duy nhất trong công viên Hồ Tâm. Cành nhánh to khỏe, rễ đâm sâu vào lòng đất, đang mùa đông nên lá rụng hết, còn trơ trụi mỗi cành. Xung quanh hoang vắng càng làm nổi bật vẻ kì dị của cây cổ thụ dáng hình vặn vẹo. Lương

Lương nhìn cây hòe, để ý thấy chỗ thân cây cách mặt đất chừng một mét có vết hằn vòng quanh giống như vết buộc dây thừng.

"Vết gì đây?" An Chẩn giơ tay chỉ.

Lương Lương đáp, "Chắc là dạo này có ai buộc vật gì ở đó, lúc trước tôi đã bảo giám định viên kiểm tra, không biết có liên quan đến vụ án không."

"Nếu suy luận của tôi chính xác, thì vết hằn này chắc là..." Nói được nửa chừng, An Chẩn lại trầm tư suy nghĩ.

"An Chẩn, anh xem bên kia." Dương Sâm trỏ khoảnh đất hơi lạ cạnh gốc cây. "Đất mới xới lên hay sao ấy."

An Chẩn nhìn theo, "Đúng nhỉ!"

Lương Lương bước đến gần xem, xoa cằm bảo, "Đất ở đây tơi xốp, rất dễ để lại dấu vết. Phải chăng hung thủ từng quanh quẩn ở đây nên muốn xóa dấu chân? Nhắc mới nhớ, trên nóc nhà treo cũng có dấu vết quét dọn, chắc cũng để xóa dấu chân? Bởi hung thủ từng trèo lên nóc nhà cắt dây cáp thép và mắc dây rốn vào ô thông gió."

"Có thể thế." An Chẩn sờ mũi, "Nhưng vì sao hắn phải xóa dấu chân? Nếu sợ lộ cỡ chân hoặc hoa văn đế giày thì ngay từ đầu chỉ cần thay đôi giày mới số to hơn bình thường là được rồi?"

"Tức là... không phải vì muốn xóa dấu chân." Lương Lương tư lự nói.

"Mà là để... giấu dáng đi khác biệt!" An Chẩn tiếp lời. "Chỉ có dáng đi là không thể che giấu dù thay giày. Dấu chân ở hiện trường sẽ làm lộ danh tính hung thủ nên hắn đành xới đất lên và lau sạch bụi trên nóc nhà."

Chuông điện thoại của Lương Lương bỗng réo vang. "A lô, Lãnh Tuyền à. Được, anh sẽ đến ngay."

An Chẩn nhìn Lương Lương với vẻ mong đợi. "Việc điều tra dây rốn có tiến triển rồi à?"

"Ừ." Lương Lương cất di động vào túi, lấy chìa khóa xe ra, "Tôi

phải đến Học viện Y đây."

"Tôi đi cùng cậu." An Chẩn quyết định đi theo. Anh cũng không muốn làm phiền Dương Sâm nữa nên quay lại bảo, "Bác về trước đi, tôi đi một mình được rồi."

"Một mình anh có ổn không?" Dương Sâm liếc qua lưng An Chẩn, "Ai đẩy xe lăn giúp anh?"

"Để tôi giúp cho." Lương Lương nắm lấy tay đẩy của xe lăn.

"Mau về đi, bác còn cả núi công việc kìa."

"Thôi được..." Dương Sâm đành xuôi theo. "À, Lục Lễ được thả rồi đúng không? Lát nữa tôi qua trò chuyện an ủi ông ta. Dù gì Man Lĩnh cũng từng hợp tác với Lục Lễ, hai bên xem như chỗ thân quen."

"Được." Lương Lương gật đầu, "Tâm trạng ông ta không ổn định, anh nhớ cẩn thận đấy."

"Hiểu rồi."

Sau khi từ giã Dương Sâm, Lương Lương lái xe đến Học viện Y Thanh An nằm gần Dinh thự Lục gia. An Chẩn ngồi ở băng ghế sau, dọc đường đi chìm sâu vào suy nghĩ, chẳng nói một lời.

Lãnh Tuyền đã chờ trước cổng học viện, cô dẫn bọn họ vào một giảng đường bên trong. "Vài ngày trước học viện báo với cảnh sát là bị mất ba lọ đựng tiêu bản dây rốn." Lãnh Tuyền lật sổ ghi chép, báo cáo, "Nhưng do tiêu bản không được kiểm kê định kì nên họ không biết là mất lúc nào."

"Quản lý lỏng lẻo thật."

"Cảnh sát nhận báo án nghĩ ngay đến vụ án nhà họ Lục nên đã liên lạc với chúng ta." Lãnh Tuyền phấn khởi nói, "Anh Lương Lương, đoán xem bệnh viện trực thuộc học viện này là bệnh viện nào?"

"Bệnh viện Lục Văn Long đang công tác?" Lương Lương đoán ra ngay.

"Chính xác! Lục Văn Long cũng có lúc qua đây giảng dạy nữa. Hôm nay đúng lúc anh ta có tiết, em nghĩ chúng ta có thể tìm anh ta

nói chuyện."

Cả ba đến cửa giảng đường kiểu bậc thang, còn mười phút nữa là hết tiết. Lục Văn Long đang thao thao giảng về bệnh đường tiêu hóa, sinh viên ngồi bên dưới đều chăm chú lắng nghe.

"Bari sunfat là một loại thuốc uống cản quang, có đặc điểm không hòa tan trong axít dạ dày và dính được vào thành dạ dày. Nếu dạ dày bệnh nhân tổn thương hoặc lở loét thì bari sunfat không thể bám vào. Khi chụp X-quang, tia X không chiếu xuyên qua bari sunfat rắn được nên ổ bệnh trong ống tiêu hóa sẽ hiện rõ trên phim. Đây là nguyên lý kiểm tra với barium."

Sau tiếng chuông hết tiết, sinh viên ồ ạt rời khỏi giảng đường. Lục Văn Long là người cuối cùng bước ra, anh hết sức ngạc nhiên khi thấy cảnh sát đến tận trường.

"Anh Lương Lương? Sao mọi người lại ở đây?"

"Có vài chuyện muốn gặp anh để tìm hiểu thêm."

"Đến văn phòng tôi rồi nói."

Lục Văn Long dẫn ba người đến văn phòng. Tuy không phải giảng viên chính thức nhưng Lục Văn Long vẫn có bàn làm việc riêng ở trường.

"Sao rồi? Các anh tìm được hung thủ giết hại bố và hai em tôi chưa?" Lục Văn Long giành hỏi trước khi Lương Lương mở lời.

"Vẫn chưa, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức." Lương Lương ngập ngừng, "Lần này tôi đến đây để tìm hiểu về dây rốn."

"Dây rốn?"

"Nghe nói phòng tiêu bản của học viện này mất trộm ba dây rốn."

"Vậy sao?"

"Anh không biết à?"

"Không biết, thỉnh thoảng tôi mới sang dạy thôi."

"Chúng tôi cho rằng, ba dây rốn bị đánh cắp chính là ba dây rốn

xuất hiện tại hiện trường án mạng nhà họ Lục."

"Ồ?" Tròng kính Lục Văn Long lóe lên tia sáng lạnh, "Nên các anh nghi ngờ chuyện này liên quan đến tôi?"

"Không phải nghi ngờ, chỉ là thấy khá trùng hợp."

"Tôi không liên quan gì đến chuyện này, tôi thậm chí còn không biết phòng tiêu bản của trường nằm ở đâu." Lục Văn Long quả quyết phủ nhận.

"Theo anh, liệu ai trong nhà họ Lục biết ở đây có tiêu bản?"

"Tôi không rõ."

"Thôi được..." Lương Lương thấy cứ tiếp tục cũng không hỏi được gì nên chuyển chủ đề, "Tiểu Vũ dạo này vẫn khỏe chứ? Còn khăng khăng từng trông thấy người ngoài hành tinh không?"

"Cảm ơn anh đã quan tâm, Tiểu Vũ vẫn nghịch lắm, bây giờ hễ thấy người lạ là bảo người ngoài hành tinh." Vừa nhắc đến Tiểu Vũ, Lục Văn Long liền lộ vẻ phiền não.

"Vợ anh thì sao?"

"Gần đến ngày dự sinh rồi, cứ nghĩ sắp có thêm một ông mãnh con là tôi lại đau đầu."

Chuyện phiếm một lúc, ba người tạm biệt Lục Văn Long. Lãnh Tuyền dẫn Lương Lương và An Chẩn sang phòng tiêu bản, rồi cả ba rời khỏi Học viện Y Thanh An.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, Lương Lương quyết định đưa An Chẩn và Lãnh Tuyền đi làm một bữa no nê. Anh lái xe đến quán đùi cừu nướng.

"Em thấy Lục Văn Long rất khả nghi." Lãnh Tuyền vừa nói vừa ngấu nghiến gặm thịt cừu, "Em có tạt qua bệnh viện anh ta làm, nghe một y tá bảo bác sĩ Lục hành động kì lạ lắm, hay lén lút sang khoa phụ sản."

"Khoa phụ sản?" Lương Lương vắt óc suy nghĩ xem việc này liên quan gì đến vụ án, đoạn đưa mắt nhìn sang An Chẩn đang ăn uống

ngon lành, “An Chẩn, từ lúc đến Học viện Y anh cứ im lặng suốt, anh làm sao thế?"

An Chẩn gõ nhẹ tai nghe, điềm nhiên đáp, “Không có gì, tôi chỉ muốn tập trung thưởng thức chầu thịt cừu này thôi.”

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại của Lương Lương lại réo vang. Anh nhận điện, mặt biến sắc, “Cậu bảo gì cơ?!”

Cảnh sát ở đầu dây bên kia thấp thỏm đáp, “Tìm thấy một thứ kinh khủng lắm, dưới đáy hồ...”

10
Thi hài thầm lặng

Tiếc nuối để nửa cái đùi cừu lại bàn ăn, Lương Lương lái xe như bay đến Dinh thự Lục gia.

Bên bờ hồ Thai dựng hai chiếc đèn pha tụ quang, cảnh sát tất bật chạy qua chạy lại như con thoi trong vùng tranh tối tranh sáng. Một chiếc thuyền bập bềnh giữa hồ, đang trục vớt gì đó. Hai thợ lặn leo lên bờ, cởi đồ lặn ra và kiểm tra bình dưỡng khí, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát rồi sẽ xuống lần nữa.

Trên nền đất gần chỗ Lục Hàn Băng tử vong trải một tấm bạt xanh lam. Trên tấm bạt lớn, hình ảnh đúng ra chỉ thấy trên phim giờ hiển hiện ngay trước mặt họ, năm hộp sọ người dàn hàng ngang, bên dưới mỗi hộp sọ là những mảnh xương nhỏ vụn, dính bùn dưới đáy hồ, tỏa mùi thối rữa. Không phải xương người bình thường, bởi vì chỉ to chừng hai nắm tay thôi, đó là năm hộp sọ trẻ sơ sinh.

Lương Lương nhìn đống xương sọ mà run rẩy cả người. Lãnh Tuyền và An Chẩn cũng lộ vẻ kinh sợ.

Một cảnh sát báo cáo, "Anh Lương Lương, chúng tôi phát hiện ra đống xương này hồi chiều, khi tìm kiếm dưới đáy hồ chỗ nhà treo. Ban đầu chỉ vớt được một hộp sọ, về sau mở rộng phạm vi tìm kiếm ra giữa hồ thì vớt được thêm bốn cái."

Lương Lương hỏi pháp y, bấy giờ đang ngồi cạnh đống xương sọ, "Sao rồi anh?"

Pháp y đứng đậy, trả lời với nét mặt nặng nề, "Căn cứ vào kích thước hộp sọ, mấy đứa bé này có lẽ chào đời chưa bao lâu thì chết. Mỡ quanh xương đã mất hết, xương bắt đầu phong hóa. Bốn trong năm

đứa chắc đã tử vong trên năm mươi năm, chất xương rất xốp. Đứa còn lại có lẽ cũng tử vong hơn ba mươi năm rồi. Cần thời điểm chuẩn xác hơn thì phải làm thí nghiệm phản ứng kết tủa của protein huyết thanh và xác định hàm lượng chất béo trung tính."

"Có giám định được nguyên nhân tử vong không?"

"Khó đấy!" Pháp y lắc đầu, "Không thấy vết thương bên ngoài, xương vụn quá, lại ngâm nước lâu rồi nên rất khó giám định nguyên nhân."

Lương Lương im lặng.

"Nhưng còn chuyện này." Pháp y cau mặt, "Vòm sọ của cả năm đều khá mỏng. Ngoài ra chúng tôi tìm được xương chậu của ba bộ xương, đầu vào xương chậu đều hình bầu dục và khuyết ngồi lớn đều dạng cong. Thông thường xương trẻ sơ sinh không thể hiện rõ khác biệt về giới tính. Nếu chỉ quan sát hộp sọ thì rất khó đoán được giới tính, nhưng sự khác biệt về xương chậu giữa nam và nữ đã hình thành từ khi là thai nhi..."

"Ý, ý anh là..." Môi Lương Lương khẽ run lên.

"Ít nhất ba trong số năm đứa này là con gái, hai đứa còn lại khả năng cao cũng là bé gái." Pháp y đưa ra kết luận đáng kinh ngạc.

Năm bé gái sơ sinh này là ai? Vì sao lại bỏ mạng dưới đáy hồ? Có liên quan gì đến các vụ án ở Dinh thự Lục gia?

Lương Lương mang theo một loạt câu hỏi đi thẩm vấn người nhà họ Lục, nhưng cả Lục Nghĩa, Lục Lễ và Lục Văn Long đều chỉ ngồi lặng thinh.

"Sao không ai lên tiếng? Hay là... các vị có chuyện không thể không giấu cảnh sát?" Giọng Lương Lương cực kì sắc bén.

"Chúng tôi cũng không biết dưới hồ có xác trẻ sơ sinh mà." Lục Nghĩa tỏ vẻ vô tội, đoạn đánh mắt ra hiệu cho Lục Lễ.

Lục Lễ liền trợn mắt nhìn Lương Lương, vểnh râu bảo, "Mấy người ban đầu khăng khăng tôi là hung thủ, để hung thủ thực sự đi giết con tôi, giờ lại tính giở trò gì nữa đây?"

“Mong ông bình tĩnh lại, chuyện nào ra chuyện nấy. Mấy chục năm nay hồ Thai luôn thuộc quyền sở hữu của nhà họ Lục, bây giờ phát hiện hài cốt trẻ sơ sinh dưới hồ nhà ông, ông bảo không biết thì...” Lương Lương quan sát phản ứng của mọi người, cố gắng đoán định tâm tư của họ.

“Dinh thự này bố tôi mua lại từ thập niên 1980, sau đó cả nhà mới dọn vào.” Lục Nghĩa sờ chiếc mũi bóng dầu, hùng hồn nói, “Hài cốt đã có từ trước đó rồi thì sao?”

“Phải đấy, chúng tôi thực sự không biết mà.” Lục Lễ ngày thường hay cự nự Lục Nghĩa, giờ bỗng nhất trí với ông anh một cách lạ kì.

Lúc này Vương Phần mặt mũi trắng bệch từ trên tầng đi xuống. Thấy Lương Lương, bà ngập ngừng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ vào nhà ăn rót cốc nước rồi lại đi lên tầng.

“Tạm thời đến đây thôi nhỉ, mọi người nghỉ ngơi đi.” Lương Lương đứng dậy chuẩn bị ra về.

Chờ tất cả về phòng, anh nhìn sang An Chẩn đang ngồi xe lăn, An Chẩn gật đầu tỏ ý đã hiểu. Lương Lương đẩy xe lăn đến bên cầu thang rồi nói, “Thế nào, anh leo lên được chứ?”

“Được, tôi cố giữ thẳng lưng là ổn.” An Chẩn đứng dậy khỏi xe lăn, sự phấn khích làm anh nhất thời quên đi đau đớn, cứ thế vịn lan can cầu thang chầm chậm đi lên tầng ba. Lương Lương đi đằng sau phòng hờ anh ngã.

Cuối hành lang phía Đông tầng ba là phòng vợ chồng Lục Nhân. Sau khi chồng mất, Vương Phần ở đây một mình. Từ khi thảm kịch xảy ra, tâm trạng bà luôn không ổn định.

Lương Lương đi đến gõ cửa, “Bà Vương Phần, bà có trong phòng không?”

Gõ ba lần thì cửa mở, Vương Phần xuất hiện với đôi mắt tối tăm ủ rũ.

“Tôi biết thể nào các cậu cũng đến mà.” Bà mời hai người vào.

“Hình như ban nãy bà có điều muốn nói với chúng tôi.” Lương

Lương nói thẳng.

Vương Phần im lặng một lúc, cằm bắt đầu run rẩy, "Cậu cảnh sát à, tôi giấu chuyện này trong lòng hơn ba mươi năm rồi, hôm nay chắc phải nói ra thôi. Cậu có biết tại sao nhà họ Lục xưa rày chỉ toàn sinh con trai không? Bởi vì... nơi đây chính là địa ngục!"

Năm 1979, tôi về làm dâu nhà họ Lục, cảm thấy vô cùng may mắn vì được gả vào gia tộc giàu có như vậy. Bố mẹ tôi cũng lấy làm mừng thay. Lục Nhân đối xử với tôi rất ân cần, luôn luôn yêu thương săn sóc. Cưới được hai năm thì tôi có thai. Thời bấy giờ rất khó xét nghiệm giới tính thai nhi trước khi sinh, do hạn chế cả về pháp luật lẫn khoa học kĩ thuật. Mười tháng sau, đứa bé chào đời, là con gái. Cả đời này tôi chỉ được thấy con bé đúng một lần... Và ác mộng bắt đầu từ ngày ấy.

Tôi ở cữ năm mươi ngày, trong khoảng thời gian này tôi không hề gặp con mình. Hễ tôi hỏi về con, cả Lục Nhân và bố mẹ chồng đều giữ im lặng hoặc cố tình né tránh. Một tháng sau đó, Lục Nhân mới cho tôi biết sự thật điếng người. Bọn họ... bọn họ đã giết chết con tôi!

Khi ấy chúng tôi vẫn chưa chuyển đến đây, nhưng nhà cũng rất gần hồ Thai. Ngay đêm con bé chào đời, mẹ chồng đã bế con tôi ra hồ Thai rồi vứt nó xuống đó. Đây rõ ràng là giết người! Là phạm tội! Vì sao lại giết con tôi? Vì sao lại đối xử như vậy với đứa bé vừa lọt lòng mẹ? Con bé có tội tình gì chứ?

Tôi hoàn toàn suy sụp, làm ầm lên đòi báo cảnh sát, muốn trừng trị đám sát nhân này! Nhưng bố mẹ chồng và cả hai anh em Lục Nghĩa Lục Lễ năm ấy còn chưa đến tuổi trưởng thành đã hợp sức trói tôi lại, nhốt dưới hầm, không cho tôi ăn cơm. Tôi từng tự sát nhưng lần nào cũng được cứu sống. Tôi không rõ mình đã trải qua những ngày tháng như địa ngục đó bao lâu, rồi tôi từ bỏ phản kháng, ý thức được bản thân quá yếu đuối và nhỏ bé, đến con mình cũng không bảo vệ được. Tôi bắt đầu thỏa hiệp với vận mệnh, sống mà như đã chết, cuộc đời chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lục Nhân quỳ trước mặt tôi sám hối, nhưng đứa bé làm sao trở

về được nữa. Bốn năm sau tôi mang thai Lục Văn Long, lần này là con trai nên cuộc sống mới bình yên trở lại. Cuối cùng Lục Nhân cũng tiết lộ, nhà họ Lục có quy định bất thành văn là cấm sinh con gái... Ai mà ngờ một gia đình bề thế lại có quy tắc hoang đường như vậy. Không biết là cụ tổ nào nhà họ Lục đi tin lời bịa đặt của kẻ gian, rằng đời đời nhà họ Lục không được phép sinh con gái kẻo tai họa ngập đầu, khiến cho quy tắc này lưu truyền đến tận ngày nay,

Thập niên 1980, chúng tôi chuyển nhà đến đây. Theo tôi được biết đã có năm đứa trẻ sơ sinh chết đuối ở hồ Thai, bao gồm cả con tôi. Trong đó có hai chị gái của Lục Nhân, cũng chính là con gái vợ trước của Lục Vũ Quốc, còn lại là hai con gái của Ngô Miêu... Thật thế đấy, bọn họ tự tay giết chết con mình chỉ vì chúng là con gái. Đó là lý do tại sao nhiều đời nhà họ Lục chỉ sinh con trai.

Cậu cảnh sát, cậu có tưởng tượng nổi cảm giác này không? Tôi sống ngay gần hồ Thai. Mỗi đêm, thực sự là mỗi đêm tôi đều nghe tiếng trẻ khóc. Con gái như đang trách tôi tại sao lại vứt bỏ nó, tại sao... Có lúc tôi thực sự muốn nhảy xuống hồ tự tử cho rồi.

Để bí mật không bại lộ, Lục Vũ Quốc mua luôn đất Hồ Tâm, biến hồ Thai thành tài sản riêng. Xây dựng công viên cao cấp hay tuyên bố về hưu chỉ là trò che mắt. Mua mảnh đất này cốt để cái thứ gia quy mất nhân tính kia được truyền lại cho con cháu thôi...

Không lâu sau, Lục Nghĩa và người vợ trước cũng có con. Nhưng bất hạnh thay, đứa bé là con gái.

Lúc ấy tôi nhận ra mình phải làm gì đó chứ không thể để bi kịch tái diễn, nên đã bám theo mẹ chồng khi bà lén bồng đứa bé đi. Chờ bà rời khỏi, tôi nhanh chóng vớt đứa bé dưới hồ lên, may mà con bé còn thở. Vì từng học y nên tôi biết một số kĩ năng sơ cứu cơ bản, tôi vội vàng sơ cứu cho đứa bé, cuối cùng cũng cứu sống sinh mạng nhỏ bé ấy. Tôi lặng lẽ gửi đứa bé vào trại trẻ mồ côi ở nơi khác. Hai năm sau, Lục Lễ có con, và cũng là con gái. Tôi bèn bổn cũ soạn lại cứu thêm đứa bé này.

Nghe nói hai đứa đều được gia đình tốt bụng nhận nuôi, chắc

đang sống hạnh phúc ở nơi nào đó. Tôi thấy phấn khởi yên lòng hơn. Nhưng hành vi ác độc của nhà họ Lục đã vĩnh viễn để lại vết thương trong tim tôi. Vợ trước của Lục Nghĩa và hai người vợ của Lục Lễ đều đi đâu không biết. Nhà họ Lục phao tin ra ngoài rằng đã ly hôn, nhưng ai biết sự thật ra sao? Với thế lực của họ, không khó để khiến một người biến mất mãi mãi. Tôi lo người kế tiếp phải biến mất sẽ là mình. Thấy Trương Manh có bầu, tôi càng sợ con của nó trở thành vật hi sinh tiếp theo... Móng vuốt ma quỷ của nhà họ Lục đã bắt đầu vươn dài đến đời sau rồi.

Cậu có biết tại sao nhà họ Lục lại để nhiều phòng cho thuê như thế không? Khách trọ đều là nữ nữa? Mục đích là tìm đối tượng kết hôn cho Nam và Băng! Nếu không thì làm gì tiền thuê rẻ đến vậy? Còn lái xe đưa đón mỗi ngày? Nam ưng Chung Khả, Băng thích Diệp Vũ. Để mấy đứa cùng ở dưới một mái nhà, tạo cơ hội vun đắp tình cảm. Tất cả đều được lên kế hoạch hết rồi!

Lục Nhân chết, tôi biết ngay là báo ứng. Nam và Băng lần lượt mất mạng, càng khiến tôi tin rằng trên đời tồn tại nhân quả. Rốt cuộc có bao nhiêu sinh mạng đã chết dưới tay nhà họ Lục? Có bao nhiêu vong hồn bé gái sơ sinh sẽ đến đây đòi nợ? Cứ đợi mà xem! Cái đám chết không siêu thoát này, cứ chờ đấy! Vẫn chưa kết thúc, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu!

Nghe xong câu chuyện của Vương Phần, Lương Lương không khỏi sởn gai ốc. Từng chữ thốt ra từ miệng bà đều như kim nhọn đâm vào tai và tim anh. Giới tính đã trở thành lý do "phải giết" từ lúc nào? Sao bọn người này có thể thản nhiên tàn sát trẻ sơ sinh? Rốt cuộc là do ngu muội hay do điên cuồng? Có lẽ Vương Phần nói đúng, đám người này đều là ác quỷ, đều là kẻ điên!

Trong lúc nghe Vương Phần thuật lại, An Chẩn vẫn ghi chép bằng cách vẽ tranh vào sổ phác họa như mọi lần. Nhưng giữa chừng anh ném mạnh bút đi, không vẽ tiếp nữa. Bởi cảnh tượng hiện ra trên giấy rõ ràng là địa ngục. Nó đen tối gấp trăm lần những bức phác họa khác.

Nhìn Vương Phần khóc lóc than thở, Lương Lương không biết nên an ủi thế nào, chỉ biết đưa khăn tay cho bà.

"Bà yên tâm, chúng tôi... nhất định sẽ nghiêm trị hung thủ. Dù là hung thủ gây ra ba án mạng nhà họ Lục hay hung thủ tàn nhẫn vứt trẻ sơ sinh xuống hồ, chúng tôi đều sẽ trừng phạt nghiêm khắc!" Lương Lương hít một hơi thật sâu, "Ngoài ra, xin mạo muội hỏi bà một câu, Lục Văn Long con trai bà, có biết những việc này không?"

Vương Phần giật mình ngẩng đầu lên, "Nó không biết gì cả... May mà con đầu lòng của Trương Manh là Tiểu Vũ, không thì... Các cậu tuyệt đối đừng cho nó biết!"

"Bà yên tâm, chúng tôi sẽ không nói." Lương Lương cam đoan.

An Chẩn bỗng lên tiếng, "Theo lời bà, Lục Triết Nam và Lục Hàn Băng đều có chị gái phải không? Họ đã bình an sống tiếp sau khi được bà cứu. Bà có từng liên lạc hoặc biết hiện tại họ đang ở đâu không?"

Vương Phần lắc đầu, "Sau khi hai đứa được nhận nuôi, tôi không biết chúng ở đâu nữa."

Nhận thấy giọng Vương Phần mỗi lúc một yếu ớt, Lương Lương quyết định tạm dừng ở đây. Trong lúc họ đi xuống thang, nhạc chuông điện thoại của Lương Lương lại reo vang.

"Ở hồ có phát hiện mới, đi xem thôi." Lương Lương cúp điện thoại rồi bảo An Chẩn.

"Chẳng lẽ... lại tìm thấy thi thể?"

An Chẩn ngồi vào xe lăn, Lương Lương đẩy anh ra bờ hồ.

Trông thấy họ, một giám định viên trỏ thứ gì đó dưới đất, "Chúng tôi mới vớt được vật này dưới hồ lên, không rõ có liên quan đến vụ án không."

Trải dưới đất là tấm bạt nhựa trong suốt rất lớn. Mép bạt dán băng dính nhăn nhúm màu bạc. Bạt nhựa rất bẩn vì lấm lem bùn lầy. Nhưng giữa những vết bẩn loang lổ xuất hiện năm dấu đỏ chói đặc biệt nổi bật.

An Chẩn chăm chú nhìn năm dấu đỏ, "Sơn móng tay?"

"Cũng giống đấy, nhưng phải về hóa nghiệm thành phần mới chắc chắn." Giám định viên đáp.

An Chẩn nhìn chằm chằm vào bạt nhựa hồi lâu, ngón tay linh hoạt gõ gõ tai nghe nơi tai trái. Thấy An Chẩn đang tập trung tinh thần, các cảnh sát cỏ mặt tại hiện trường đều không quấy rầy anh.

Một lúc lâu sau, An Chẩn ngẩng lên nói với Lương Lương, "Anh sắp xếp cho tôi gặp hai người. Rồi sáng sớm mai tập hợp mọi người trong nhà họ Lục đến phòng khách nhé."

"Tập hợp?"

"Ừ." Ánh mắt An Chẩn trong veo giữa đêm tối, "Tôi sẽ công bố chân tướng án mạng hàng loạt nhà họ Lục, từ nhà kho ngập nước nơi Lục Nhân tử vong đến nhà treo nơi Lục Hàn Băng bị chặt đầu, và cả bộ mặt thật của con quỷ sát nhân đã gây ra tội ác tày trời này nữa."

11
Dòng nước lắng đọng

Mây dày trôi xa, mặt trời buổi sớm nhô lên cao xua đi giá rét đêm dài, nắng mai nhuộm sắc cam rực rỡ lên hồ Thai. Sương mù bao phủ Dinh thự Lục gia tan dần, trả lại diện mạo chân thật nhất cho tòa nhà trăm tuổi này.

Buổi sáng tinh mơ, khi đa số mọi người còn chưa thức giấc, phòng khách Dinh thự Lục gia đã kín chỗ ngồi. Vợ chồng Lục Nghĩa ngái ngủ ườn mình trên sofa. Lục Lễ cầm cốc trà đặc thở dài thườn thượt. Vương Phần tiều tụy ngồi cùng vợ chồng Lục Văn Long, quản gia Quý Trung Lý thì đứng cạnh đó. Hai khách trọ Chung Khả và Diệp Vũ ngồi trên hai chiếc ghế đặt trước lò sưởi, sắc mặt đều nhợt nhạt. Chỉ vắng mặt Tiểu Vũ (còn đang ngủ), Ngô Miêu (nằm viện) và hai cô giúp việc.

An Chẩn ngồi trên xe lăn ngay gần bàn trà gỗ tử đàn, bên cạnh là biên tập Dương Sâm. Lương Lương và Lãnh Tuyền đứng sau lưng họ.

"Cậu cảnh sát à, đêm qua lục đục đến tận khuya, hôm nay chưa bảnh mắt đã khua mọi người dậy, rốt cuộc các cậu muốn làm trò gì đây?" Lục Nghĩa dụi đôi mắt kèm nhèm, giọng điệu vô cùng khó chịu.

"Từ khi nhà họ Lục xảy ra án mạng, cảnh sát luôn ở trong trạng thái bị động. Dù đã dốc hết sức chúng tôi vẫn không đọ lại được sự xảo trá của hung thủ, lần nào cũng để tên tội phạm có trí thông minh hệt ác quỷ này đi trước một bước. Do sơ suất, chúng tôi không ngăn chặn được án mạng thứ hai, thứ ba, quá trình điều tra luôn quanh co lòng vòng, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi vì điều này."

Lương Lương cúi mình trước cả gia đình họ Lục, rồi trỏ An Chẩn.

“Đây là anh An Chẩn, họa sĩ phác thảo chân dung kiêm cố vấn điều tra của chúng tôi. Nhờ anh ấy hỗ trợ suy luận, vụ án giết người hàng loạt cuối cùng cũng sáng tỏ. Anh ấy sẽ vạch trần chân tướng ngay ở đây, mong mọi người chú ý lắng nghe.”

“Được rồi, bắt đầu thôi.” An Chẩn đẩy kính mắt, “Mọi người cố gắng đừng ngắt lời trong khi tôi diễn giải. Thắc mắc điều gì có thể chờ tôi nói xong rồi hỏi. Đi từ vụ Lục Nhân trước nhé...”

Chung Khả nuốt nước bọt, từng được mở mang tầm mắt trước khả năng suy luận của An Chẩn, cô vô cùng mong đợi phần trình bày tiếp theo của anh.

“Nan đề lớn nhất trong vụ Lục Nhân, e rằng chính là trạng thái phong kín của hiện trường. Lối vào tầng ngầm ngập nước, thi thể Lục Nhân xuất hiện bên trong một cách thần kì mà sàn nhà lại không hề ướt.”

An Chẩn ngừng lại giây lát.

“Thật ra có một lối tư duy thường dùng khi phá giải phòng kín, gọi là ‘bóc tách vấn đề’. Chỉ cần chia vấn đề khó nhằn ra thành từng bước thì sẽ giải quyết được dễ dàng. Nhà kho này cũng không ngoại lệ, chúng ta có thể chia nan đề ‘phòng kín ngập nước’ ra làm hai phần gồm ‘Lục Nhân vào phòng kín’ và ‘Lục Nhân bị giết’.

“Đầu tiên, tôi cho rằng trước lúc nước ngập, tức là hôm đầu tiên mất tích Lục Nhân đã đến nhà kho. Chắc là ông ta có thói quen trốn xuống đấy uống rượu một mình nhỉ? Hôm đó cũng như mọi lần, ông ta buồn bực trong lòng nên xuống kho uống say bí tỉ, đống chai rỗng là vật chứng rõ ràng nhất. Hôm sau tỉnh giấc, ông ta không rời nhà kho mà tiếp tục làm tê liệt mình bằng hơi men. Đêm ấy, mưa dông triền miên làm nước ngập ngoài cửa, biến nhà kho thành phòng kín. Bấy giờ, Lục Nhân say sưa nằm lịm ra sàn rồi. Đến đây, bước đầu tiên của ‘bóc tách vấn đề’ đã hoàn thành. Sau đó, đến đêm thứ hai, hung thủ mới ra tay giết ông ta.”

“Chúng tôi cũng từng thảo luận điều này.” Lãnh Tuyền không

nhịn được phải ngắt lời An Chẩn, "Nhưng lúc ấy nhà kho đã thành phòng kín, hung thủ làm sao vào trong giết người được?"

An Chẩn nở nụ cười tự tin, "Muốn làm sáng tỏ điều này, phải tìm điểm đột phá từ vật chứng ở hiện trường, cũng chính là điện thoại của Lục Nhân."

Chung Khả nhớ lại những nghi vấn về điện thoại mà An Chẩn từng đề cập.

"Điện thoại bị đập hỏng, nhưng hung thủ lại không dùng búa ở góc tường phía Bắc và cũng không cầm đi luôn, tại sao lại như vậy?" An Chẩn khẽ nhếch môi, "Chỉ dựa vào hai điểm này, đáp án 'phòng kín ngập nước' đã hiển hiện trước mắt."

"Hiển hiện sao?" Người hỏi vẫn là Lãnh Tuyền.

"Đáp án rất đơn giản, bởi vì hung thủ vốn không vào kho. Không vào được nên không thể lấy búa và cũng không thể mang điện thoại đi."

"Tôi không hiểu lắm..." Lãnh Tuyền lại càng thắc mắc. "Anh bảo hung thủ không vào được, thế hắn giết người và đập điện thoại xuống sàn bằng cách nào?"

"Đây là bước thứ hai của 'bóc tách vấn đề'." An Chẩn gõ tai nghe, "Hung thủ không vào nhà kho, vẫn giết được Lục Nhân và đập vỡ điện thoại."

Mọi người đều cau mày.

"Chỉ cần có công cụ."

An Chẩn đưa mắt ra hiệu. Dương Sâm hiểu ý, lấy máy tính bảng ra mở một bức ảnh. Trong ảnh chính là tấm bạt nhựa trong suốt đêm qua vớt từ dưới hồ lên.

"Mọi người xem cái này đi." An Chẩn trỏ màn hình máy tính, "Đây là công cụ tạo ra 'phòng kín ngập nước', một loại màng nhựa PE được chế tạo bằng cách trùng hợp polietilen dưới áp suất cao. Đặc tính của chất liệu này là đàn hồi tốt, bền chắc và chống thấm, thường được dùng làm vải áo mưa hoặc túi bọc chống bụi. Chỉ cần có nó là đủ để

ngăn nước ngập ngoài cửa tràn vào nhà kho ngầm.

"Tưởng tượng nó là một túi nylon khổng lồ nhé. Đầu tiên, hung thủ lặn xuống nước, dán chặt màng nhựa lên quanh khung cửa bằng một loại băng dính chống thấm chịu nước. Phải nhấn mạnh rằng màng nhựa được dán quanh khung cửa, nên không ảnh hưởng đến việc đóng mở cửa. Sau đó, hung thủ đứng ngoài màng nhựa, cầm tay nắm đẩy cánh cửa vào. Lúc này, do áp lực nước, màng nhựa bị đùn vào kho, hình thành khoảng không gian mở rộng vào phía trong. Do có màng nhựa chặn lại nên nước ngập bên ngoài không tràn vào. Màng nhựa đã ướt sũng nên lúc mở cửa vẫn sẽ dây ít nước làm ướt sàn, nhưng nước đã bốc hơi một phần trong không khí, phần còn lại lẫn với rượu nên sau đó không ai nghi ngờ.

"Sau khi bước vào khoảng không gian túi nylon phía trong kho, hung thủ nhìn xuyên qua màng trong, thấy Lục Nhân nằm bất tỉnh dưới đất. Vị trí của Lục Nhân lúc ấy vừa khéo lại gần cửa kho. Mọi người còn nhớ nguyên nhân Lục Nhân tử vong không? Là chết ngạt... Đã rõ hung khí là gì rồi chứ?"

Cả nhà họ Lục đều tái mặt.

"Đúng thế, công cụ vốn dùng để dựng phòng kín giờ thoắt cái biến thành hung khí giết người. Hung thủ trực tiếp sử dụng màng nhựa hướng vào trong kho để bịt mũi miệng khiến Lục Nhân ngạt thở. Tiếp theo, hắn nhặt điện thoại qua lớp màng nhựa rồi đập mạnh xuống sàn. Nhưng do sợ điện thoại rạch rách màng nhựa, hung thủ không dám mạnh tay quá, và điện thoại cũng không hỏng hoàn toàn. Xong xuôi, hung thủ lùi ra ngoài cửa, kéo màng nhựa trong kho ra, đóng cửa qua lớp màng nhựa. Cuối cùng gỡ màng và băng dính, vậy là hành động giết người trong phòng kín trông có vẻ khó giải này đã hoàn thành. Tóm lại, toàn bộ quá trình gây án hung thủ đều thực hiện qua lớp màng nhựa."

"Không ngờ còn có cách này... Đúng là... chưa từng nghe thấy thủ đoạn phạm tội như vậy nào."

Lãnh Tuyền bàng hoàng đến mức nói năng lộn xộn. Chung Khả

nghe đến mê mẩn, không biết làm sao để bày tỏ sự ngạc nhiên. Những người khác, kể cả Lương Lương, đều không thốt nên lời.

An Chẩn nhìn lướt qua Lục Văn Long, "Giờ các vị đã hiểu người ngoài hành tinh mà Tiểu Vũ nói là gì chưa?"

"Là đồ lặn!" Chung Khả nói ra đáp án, "Tiểu Vũ bảo người ngoài hành tinh toàn thân đen sì, thật ra là do nhìn thấy cảnh hung thủ mặc đồ lặn màu đen ngoi dưới nước lên!"

"Đúng thế, để thực hiện kế hoạch này, hung thủ phải lặn xuống hố nước sâu hai mét. Ngoài ra, Tiểu Vũ còn bảo người ngoài hành tinh ngồi tên lửa đến đây. Có lẽ thằng bé tưởng bình dưỡng khí hung thủ đeo sau lưng là tên lửa." An Chẩn bổ sung.

"Ra vậy... Tiểu Vũ không nói dối. Tôi trách nhầm nó rồi." Lục Văn Long lắc đầu với vẻ áy náy.

"Nan đề phòng kín ngập nước đã có lời giải, đến đây chắc không ai thắc mắc gì chứ?" An Chẩn nhìn mọi người.

Tất cả im lặng, có lẽ vẫn đang nghiền ngẫm lập luận của An Chẩn.

"Ở vụ Lục Triết Nam, chắc mọi người đã nghe kể về thủ thuật 'không gian domino' rồi nhỉ?" An Chẩn tiếp tục, "Vậy chúng ta mau chóng nhảy qua chân tướng Lục Hàn Băng bị chặt đầu trong phòng kín. Thật ra, mấu chốt để phá giải vụ này cũng hệt như phòng kín ngập nước, chỉ cần tìm ra hung khí thì chân tướng phòng kín sẽ được phơi bày. Mọi người nghĩ hung khí làm đứt đầu cậu ta là gì?"

Từ ngữ thẳng thừng khiến Lục Lễ rất khó chịu, nhưng ông ta không nói ra.

Thấy không ai đáp, An Chẩn tiếp tục nói, "Kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy đầu nạn nhân bị trực tiếp giằng ra, cổ chân còn có dấu hiệu gãy xương. Hai điểm này gây liên tưởng đến cảnh đầu và chân nạn nhân đồng thời bị kéo về hai hướng khác nhau, cuối cùng đầu đứt phựt, cổ chân thì rạn xương."

"Chẳng lẽ là quái vật làm?" Lục Nghĩa cố ý chen vào một câu.

"Không, đây không phải câu chuyện hão huyền, chẳng có quái

vật nào cả." An Chẩn đẩy kính mắt, "Chúng ta vẫn chia làm hai phần để thảo luận. Đầu tiên, rất dễ để nghĩ ra thứ lôi chân chính là xiềng xích ở cổ chân nạn nhân. Vậy thứ kéo đầu nạn nhân là gì?" Anh lại nhìn xung quanh với ánh mắt dò hỏi.

"Là đai bịt miệng ư?" Lãnh Tuyền nêu ý kiến.

"Không đúng, đai bịt miệng không đeo ở cổ." An Chẩn lắc đầu, "Mọi người nhớ lại nguyên nhân tử vong đi! Nạn nhân chết đuối, chứng tỏ... đầu cậu ta từng ngâm trong nước. Nên thứ kéo đầu nạn nhân chính là..."

"Nước đóng băng?!" Lại là Chung Khả giành trả lời.

"Chính xác! Chính là băng. Lần này hung thủ giết Lục Hàn Băng cũng không cần vào phòng kín, hắn lợi dụng băng và đặc điểm nhà treo để hoàn thành kế hoạch giết người. Có thể nói, cỗ máy chặt đầu là cả ngôi nhà gỗ!"

"Anh giải thích kĩ hơn một chút được không? Hung thủ đã sắp xếp ngôi nhà thành cỗ máy?" Dương Sâm hỏi với vẻ mặt không hiểu gì.

"Để tôi giải thích theo thứ tự. Đầu tiên, tôi nghĩ người nhà họ Lục đều biết Lục Hàn Băng có sở thích đặc biệt, thường xuyên chơi trò kích thích với cô khách trọ. Hung thủ ắt cũng biết chuyện này." An Chẩn vừa nói vừa liếc Diệp Vũ.

Diệp Vũ ngồi bắt tréo chân, chẳng hề để tâm.

"Khoảng 8 giờ tối hôm ấy, Diệp Vũ trói Lục Hàn Băng rồi nhốt cậu ta vào nhà treo. Lục Hàn Băng ngồi tựa lưng trên đệm ở góc nhà. Có lẽ trước đó hung thủ đã cho thuốc ngủ vào cơm tối nên cậu ta thiếp đi. Một tiếng đồng hồ sau, hung thủ bắt đầu hành động.

"Hung thủ trèo lên nóc nhà, ô thông gió trên trần vừa khéo nằm ngay phía trên giường. Bấy giờ, hung thủ thả dây cẩu qua ô thông gió, cẩn thận móc vào dây xích xiềng chân rồi kéo mạnh, treo ngược cả người Lục Hàn Băng lên. Lúc này chắc cậu ta đã tỉnh. Hung thủ lập tức buông dây cẩu khiến cậu ta rơi mạnh xuống sàn nhà. Bởi dộng đầu

xuống sàn nên Lục Hàn Băng ngất xỉu đi, đây chính là nguyên nhân khiến đầu cậu ta có vết thương do vật cùn gây nên.

"Sau đó, hung thủ lặp lại động tác ban nãy, treo ngược Lục Hàn Băng lên. Trước lúc ra tay, hắn đã quấn xích sắt quanh thân cây hòe già cạnh nhà treo. Treo nạn nhân lên xong, hung thủ gắn chặt đầu kia của dây cẩu vào xích sắt trên cây hòe để cố định cậu ta. Lục Hàn Băng bị xích sắt treo lên trong tư thế đầu cắm xuống sàn. Do tay còng ngược ra sau lưng nên cánh tay mới không thõng xuống đất.

"Tiếp theo, hung thủ tháo một đoạn ống nước kéo dài từ trong nhà treo ra, nối với ống dẫn nước mềm khác, vòng đầu còn lại của ống mềm qua nóc nhà và cho vào ô thông gió. Sau đó mở van nước trên cột trụ, dòng nước chảy qua ống mềm trút từ ô thông gió vào nhà. Sàn làm bằng kính cường lực, cả ngôi nhà kín mít, chân cửa lại cách sàn một khoảng nên nước trút vào nhà sẽ đọng lại trên sàn. Diện tích nhà treo tầm 10m², nếu muốn vừa đủ ngập đầu người, nước phải sâu tầm 30 centimet. Có nghĩa là hung thủ phải đổ hơn 3 tấn vào nhà mới đủ ngập qua đầu người ở tư thế treo ngược.

"Tốc độ chảy của vòi gia dụng là 0,5-0,6 tấn/giờ, nhưng ống nước nối thẳng với cột trụ to hơn vòi thông thường, nếu mở van hết cỡ, tốc độ chảy sẽ nhanh gấp hai lần. Tính ra muốn đổ đầy 3 tấn nước vào nhà cần chừng ba tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian này, do mũi miệng chìm trong nước nên Lục Hàn Băng đã chết ngạt rồi.

"Khi mặt nước ngang với cổ nạn nhân, hung thủ khóa van nước rồi rút ống mềm. Lúc ấy chắc là tầm 12 giờ khuya. Phần còn lại cứ giao phó cho nhiệt độ giảm mạnh vào ban đêm. Dạo này mùa đông Thượng Hải có sự chênh lệch nhiệt độ rất lớn giữa ngày và đêm. Tôi nhớ đêm ấy rất lạnh, tôi còn đang nằm viện, buổi tối phải hỏi mượn y tá thêm chăn lông. Chắc hẳn hung thủ cũng cố ý chọn đêm lạnh nhất để thực hiện kế hoạch giết người. Do quá lạnh nên nước ngập trong nhà đóng băng, cứ thế đông luôn đầu nạn nhân.

"Tất nhiên, hung thủ phải dùng điều khiển từ xa thò qua ô thông gió tắt điều hòa từ trước, nếu không nhiệt độ trong nhà quá cao, nước

không đóng băng được. Đêm ấy, mặt hồ Thai chắc cũng đóng băng y như trong nhà. Tóm lại vài tiếng đồng hồ sau, băng đã đông cứng kẹp chặt đầu nạn nhân. Tiếp theo là phần cao trào nhất của cả kế hoạch...

"Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, hung thủ trèo lên giàn thép, dùng máy hàn xì cắt ba dây cáp, có lẽ đã cắt đứt hai dây nằm ngoài trước rồi mới cắt dây ở giữa. Đương nhiên hung thủ đã thay ống nước, tháo ốc vít thang gỗ và dây điện từ rất sớm. Trước khi cắt dây cáp, hắn dỡ ống nước, tháo thang gỗ để nhà treo rơi xuống không gặp bất cứ vật cản nào.

"Cổ chân nạn nhân từ đầu đến cuối luôn bị dây cẩu và xích sắt cố định trên thân cây hòe. Khi sợi cáp cuối cùng đứt ra, nhà gỗ rơi xuống do tác dụng của trọng lực. Thoắt cái, trọng lượng của cả ngôi nhà và tảng băng dồn hết vào đầu Lục Hàn Băng. Bởi đầu cậu ta dính chặt trong tảng băng nên bị giằng ra cùng lúc nhà rơi, còn xiềng xích kéo cổ chân thì gây rạn xương. Cả quá trình hết sức suôn sẻ. Cứ thế, nhà treo biến thành cỗ máy chặt đầu."

Nói xong An Chẩn mở sổ phác họa, giơ trang giấy vẽ minh họa thủ thuật chặt đầu cho mọi người xem.

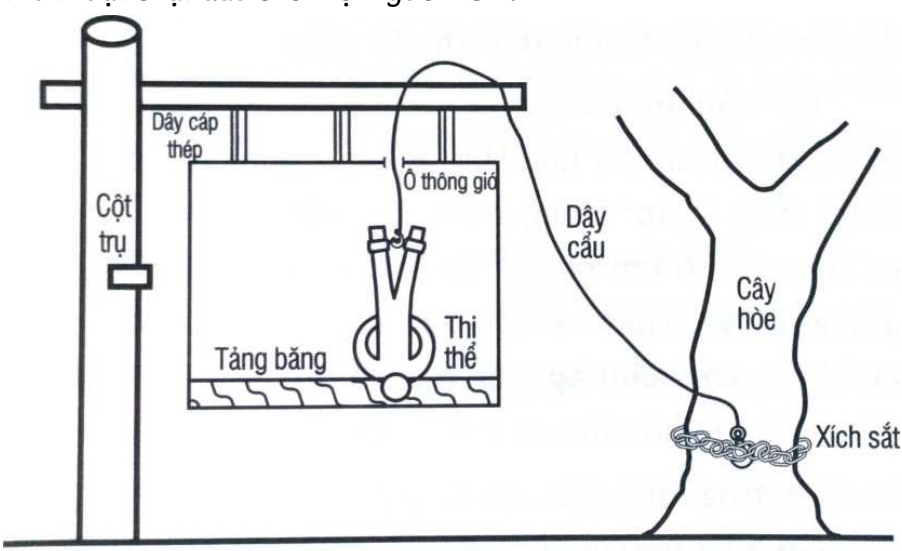

Chặt đầu ở nhà treo

Nhìn minh họa đơn giản dễ hiểu, ai nấy trố mắt chết điếng trước thủ đoạn giết người có một không hai, tạm thời đều câm nín, không

hỏi han gì, thậm chí tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

An Chẩn chỉnh cổ áo, nói tiếp.

"Sau khi giằng đứt đầu Lục Hàn Băng, hung thủ hạ thi thể xuống, cất dây cẩu đi. Rồi lại trèo lên nóc nhà, dùng điều khiển từ xa bật điều hòa để băng tan chảy nhanh hơn. Đây là lý do hắn không thể để ngôi nhà mất điện. Đồng thời, hung thủ dùng đục, hoặc dụng cụ nào tương tự thế, đục lỗ nhỏ trên mặt tường bên nhà treo để băng tan chảy ra ngoài. Tất nhiên, nhiệt độ buổi sáng sẽ ấm lên, mặt hồ Thai vốn đóng băng cũng dần tan chảy, nước đọng trong nhà hòa vào nước hồ. Đây cũng là trò che mắt rất tốt. Dù thấy nước trong nhà, chúng ta cũng chỉ đinh ninh là nước hồ Thai tràn vào qua vết nứt trên tường, căn bản sẽ không nghĩ đến chuyện trong nhà vốn đã ngập.

"Lúc dẫn nước vào nhà, dòng nước chảy qua ô thông gió sẽ làm ướt người Lục Hàn Băng, nhưng do cuối cùng thi thể cũng ngâm trong nước nên nhìn không có gì lạ. Sau khi mặt hồ tan băng, bãi đất ở hồ hơi dốc nên nhà nghiêng ra hồ. Thân và đầu nạn nhân vì thế lăn vào góc nhà, không còn nằm nguyên dưới ô thông gió nữa, khiến người ta càng khó nhìn ra thủ thuật của hung thủ.

"Thường thì ngoài Lục Hàn Băng và Diệp Vũ, không ai đến chỗ nhà treo, nên người phát hiện ra thi thể chỉ có thể là người cầm chìa khóa nhà treo, tức Diệp Vũ. Mỗi lần giam giữ Lục Hàn Băng, phải sang trưa hôm sau Diệp Vũ mới đến đưa cơm cho cậu ta. Khoảng thời gian này là đủ cho băng tan chảy rồi. Thế là một lần nữa, màn ảo thuật giết người trong phòng kín tái hiện.

"Ngoài ra, tôi tin chắc đêm ấy ở dinh thự có người nghe thấy tiếng nhà treo rơi. Nhưng hồi tối cơm canh của mọi người có lẽ đã bị bỏ thuốc ngủ nên dẫu nghe thấy cũng tưởng là ảo giác trong lúc mơ màng thôi, và tất nhiên chẳng ai đêm hôm chạy ra nhà treo kiểm tra cả."

"Tôi có nghe thấy thật..." Chung Khả đã định thần sau màn suy luận hùng hồn của An Chẩn.

“Cậu bảo phải đổ 3 tấn nước vào nhà... Có phóng đại quá không? Căn nhà ấy chịu được à?” Lục Nghĩa chất vấn.

An Chẩn lại giải thích, “Khung nhà sử dụng kết cấu thép, sàn nhà làm bằng kính cường lực, cơ bản là vững chắc. Nối với nóc nhà là ba dây cáp thép to có đường kính 2,4 centimet. Dù cắt đứt hai dây cáp thì dây còn lại vẫn chịu được sức nặng đến 7215 kilogam, tức là hơn 7 tấn. Ngoài 3 tấn nước, có cộng thêm cả ngôi nhà nữa cũng thừa sức.”

“Thật á?” Lục Nghĩa vẫn nửa tin nửa ngờ.

Nghe toàn bộ quá trình con trai chết thảm, Lục Lễ gần như suy sụp, tay bưng gương mặt đỏ bầm, toàn thân run rẩy.

Với vai trò người kể chuyện, An Chẩn chỉ trình bày suy luận một cách khách quan nhất, không rảnh dùng câu từ uyển chuyển để điểm tô cho sự thật tàn khốc. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Lục Lễ, tự dưng anh lại áy náy.

“Dài dòng thế rồi, rốt cuộc tên sát nhân biến thái ấy là ai?” Lục Nghĩa truy hỏi.

“Vâng, tiếp theo tôi sẽ công bố danh tính hung thủ.” An Chẩn nhìn mọi người, “Đầu tiên, trong vụ Lục Triết Nam, tôi dựa vào viên sô cô la ở hiện trường để suy đoán hung thủ mù màu xanh đỏ. Dựa theo căn cứ ấy, cảnh sát xác định ông Lục Lễ là nghi phạm. Nhưng thật ra... trong nhà họ Lục, ngoài ông còn một người cũng mù màu xanh đỏ.”

An Chẩn dứt lời, thành viên nhà họ Lục quay sang nhìn nhau với ánh mắt nghi ngờ. An Chẩn bảo Chung Khả, “Cô giải thích đi.”

Mọi ánh mắt đổ dồn lại, khiến Chung Khả hơi căng thẳng.

“À... ừm, chuyện là thế này...” Chung Khả ấp úng lên tiếng, “Hôm làm lễ mừng thọ, bác Lục Lễ không phân biệt được nến đỏ và xanh lá nên tôi cho rằng bác mù màu. Nhưng thật ra khi ấy có một người cũng để lộ việc mình mù màu... Đó là Lưu Ngạn Hồng, đứng sau lưng bác.”

“Ngạn Hồng cũng mù màu?” Lục Nghĩa hỏi.

“Vâng.” Chung Khả gật đầu, “Khi bác Lục Lễ lấy nhầm nến, Ngạn Hồng rõ ràng đứng đằng sau nhưng không hề nhắc nhở. Điều này chứng tỏ Ngạn Hồng cũng không phân biệt được màu đỏ và xanh lá. Trước đó nữa, chị ấy còn lộ vẻ khó xử khi dì Ngô Miêu hỏi vòng thạch anh vàng và vòng ngọc lục bảo màu nào đẹp hơn. Bởi người mù màu xanh đỏ cũng không phân biệt được màu vàng và xanh lá, nên trong mắt chị ấy, màu hai chiếc vòng giống hệt nhau.”

“Còn cả chuyện này nữa à...” Lục Nghĩa lắc đầu với vẻ không thể tin nổi, “Thế cô giúp việc Ngạn Hồng chính là hung thủ giết người?!”

“Chưa hết đâu.” An Chẩn đổi tư thế ngồi, “Trong vụ Lục Hàn Băng, trên nóc nhà treo và khu vực gần gốc hòe đều có vết xóa dấu chân. Hung thủ làm vậy để che giấu dáng đi đặc trưng của mình... Trong nhà họ Lục ai có dáng đi khác biệt nhỉ?”

“Lẽ nào... là Tiểu Tình?” Lục Văn Long suy nghĩ rồi đáp, “Cô ấy toàn đi chữ bát, hôm mừng thọ còn bị bà mắng nhưng mãi vẫn không sửa được.”

“Chính xác.” An Chẩn gật đầu tán đồng, “Hôm Lục Hàn Băng trêu ghẹo Tiểu Tình trong phòng giải trí, đã cởi giày và tất của cô ta. Khi đó tôi phát hiện ra đặc điểm của Tiểu Tình. Cô ta có bàn chân bẹt.”

“Chân bẹt?”

“Lòng bàn chân con người thực chất không bằng phẳng mà có một phần lõm xuống gọi là vòm bàn chân. Nhờ vòm bàn chân, khi đi lại có thể hấp thụ lực tác động của mặt đất lên bàn chân.” Lục Văn Long phổ cập kiến thức cho mọi người, “Nhưng với vòm bàn chân bẹt, lúc bước đi cả bàn chân đều tiếp xúc với mặt đất. Thường thì chân bẹt không cần chữa trị, nhưng có vài trường hợp nghiêm trọng, ví dụ đứng thẳng hoặc đi lại trong thời gian dài sẽ đau cạnh trong bàn chân, thậm chí gây sưng khớp. Ngoài ra, một số người sẽ có dáng đi khác thường, ví như đi chữ bát...”

An Chẩn ngồi thẳng lưng lên, dõng dạc nói.

“Vậy nên, hung thủ trong ba vụ án vừa qua chính là hai cô giúp

việc Ngạn Hồng và Tiểu Tình!"

Nghe xướng tên hung thủ, người nhà họ Lục đều lộ vẻ ngờ vực.

"Trong vụ án đầu tiên, lúc Tiểu Tình giết Lục Nhân, đã bất cẩn để lại vết sơn móng tay trên màng nhựa. Tôi tin là sau khi có kết quả giám định, dấu vết đó sẽ trở thành chứng cứ quan trọng. Còn vật dụng cần thiết cho gây án như đồ lặn và bình dưỡng khí đã có sẵn ở nhà họ Lục, vì Lục Hàn Băng thích bơi lặn. Hôm qua tôi đã xác nhận với ông Lục Lễ, Lục Hàn Băng có một bộ thiết bị lặn cất ở phòng chứa đồ phía Tây tầng ba. Cảnh sát đã lục soát nhưng không tìm thấy những thứ này, có lẽ hung thủ đã lấy dùng và vứt đi sau khi gây án.

"Trong vụ án thứ hai, Chung Khả từng kể, lúc ăn tối Lục Triết Nam chỉ ăn những món mà cô ấy đã gắp. Thế tại sao vẫn dính thuốc ngủ? Là bởi thuốc ngủ được cho trực tiếp vào bát cơm của cậu ta. Kẻ làm việc này chỉ có thể là Tiểu Tình, người dọn cơm khi ấy. Bấy giờ Ngạn Hồng không hề có mặt ở phòng khách vì cô ta đã nấp sẵn trong phòng Lục Triết Nam, chuẩn bị thực hiện kế hoạch giết người.

"Trong vụ án thứ ba, hai cô giúp việc cũng cho thuốc ngủ vào cơm canh của cả nhà, rồi hợp sức giết chết Lục Hàn Băng lúc đêm khuya. Sau khi gây án, Tiểu Tình sợ để lộ tật đi chữ bát nên xóa sạch tất cả dấu chân.

"Tiện thể nói luôn, chính hai người họ đã đặt đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh trong phòng các nạn nhân và để dây rốn lại hiện trường. Mục đích việc giết người trong phòng kín là tạo bầu không khí kì quái, phù hợp với lời nguyền trẻ sơ sinh, đồng thời gây nhiễu công việc điều tra của cảnh sát."

"Rốt cuộc bọn họ có thù hằn gì với nhà họ Lục? Tại sao phải gây đổ máu thế này?! Hơn nữa lại còn là hai con đàn bà trói gà không chặt..." Lục Nghĩa vẫn chưa dám tin vào kết luận bày ra trước mắt.

"Họ có thù oán sâu nặng với nhà họ Lục đấy chứ!" An Chẩn liếc Vương Phần, "Cô giúp việc và em ông đều mù màu xanh đỏ, mọi người nghĩ trên đời có chuyện trùng hợp vậy à?"

“Chẳng lẽ…” Lương Lương đã nhìn ra chân tướng.

“Lúc thảo luận vấn đề di truyền gien mù màu, tôi từng nói nếu con gái mù màu thì chắc chắn người cha cũng mù màu.”

Nghe đến đây, Lục Lễ không ngồi yên được nữa, bật dậy kích động hét lên, “Không thể nào! Không thể có chuyện này!”

“Ban nãy anh Lục Văn Long có nói bàn chân bẹt thỉnh thoảng sẽ có triệu chứng đau nhức.” An Chẩn quay sang quan sát Lục Nghĩa đang lộ vẻ mặt kinh hãi, “Còn nhớ hôm nọ tôi đến đây điều tra, ông bảo đau chân muốn về phòng nghỉ ngơi… Nếu tôi đoán không sai thì chân ông cũng bẹt phải không?”

“Tôi…” Trán Lục Nghĩa toát mồ hôi lạnh.

“Chân bẹt là hiện tượng di truyền trội không hoàn toàn trên nhiễm sắc thế thường. Tức là ngoài yếu tố di truyền, nhiều yếu tố khác khi lớn lên cũng có thể gây ra chân bẹt. Nhưng nhà họ Lục cùng lúc xuất hiện hai người có bàn chân bẹt… Chuyện này cũng quá trùng hợp thì phải?” An Chẩn không rời mắt khỏi Lục Nghĩa.

Vương Phần bừng tỉnh, ngẩng mặt lên, “Mọi người hãy đối diện với hiện thực đi, Ngạn Hồng và Tiểu Tình chính là con gái ruột của Lục Lễ và Lục Nghĩa, là hai bé gái sơ sinh các người vứt xuống hồ Thai hơn hai mươi năm trước!”

“Không thể nào… Tôi không hiểu chị đang nói gì…” Mặt Lục Lễ méo mó hẳn đi.

“Là lũ nhỏ… Đúng là lũ nhỏ.” Vương Phần bắt đầu mất kiểm soát. Lục Văn Long ngồi bên cạnh liên tục an ủi bà.

An Chẩn hít sâu một hơi, nói tiếp, “Có lẽ Ngạn Hồng và Tiểu Tình không biết năm ấy bà đã cứu họ, tất nhiên bà cũng không nhận ra họ.”

Lục Nghĩa và Lục Lễ cùng lúc trợn trừng mắt nhìn Vương Phần.

“Tóm lại, sau hơn hai mươi năm, hai cô bé suýt bỏ mạng năm ấy đã trà trộn vào nhà họ Lục bằng thân phận giúp việc. Họ muốn dùng cách riêng để trả thù gia đình năm xưa đã vứt bỏ và hãm hại mình. Họ

là những đứa bé bị nguyền rủa, bây giờ quay lại nguyền rủa tất cả mọi người. Đây chính là động cơ giết người của họ."

Ai nấy im lặng, nét mặt nặng nề. Bỗng chốc cột mốc đánh giá đúng sai phải trái trong lòng họ sụp đổ, thế gian như ngập tràn sắc xám hỗn độn.

Đúng lúc này, một cảnh sát vội vã chạy vào phòng khách, "Anh Lương Lương, chúng tôi tìm thấy hai cô giúp việc rồi... Họ..."

"Từ từ nói, có việc gì?" Lương Lương xoay sang hỏi.

Viên cảnh sát thở dốc, khẽ khàng thông báo, "Họ chết rồi."

Viên cảnh sát dẫn đường, tiếp đến là Lương Lương và Lãnh Tuyền, rồi Dương Sâm đẩy xe lăn cho An Chẩn, các thành viên nhà họ Lục đi sau cùng. Cả nhóm đến rừng cây phía sau dinh thự. Dưới gốc cây gần hồ Thai, Tiểu Tình và Ngạn Hồng nằm bất động, cổ quấn dây thừng, thòng lọng nối vào một cành cây đã gãy.

Lương Lương bước qua dây phong tỏa giăng quanh cây, hỏi một cấp dưới tình hình ở đây.

"Chúng tôi phát hiện ra thi thể vào mười phút trước. Trên cây có dấu vết leo trèo, có lẽ hai cô giúp việc đã trèo lên cây rồi dùng dây thừng treo cổ tự sát. Chắc cành cây không chịu được trọng lượng của cả hai nên gãy, khiến họ rơi xuống. Tuy nhiên cả hai đã chết ngạt từ trước rồi."

Lương Lương ngồi xổm xuống kiểm tra sơ qua, rồi ra lệnh khiêng xác đi.

Cảnh sát tìm thấy trong phòng hai cô giúp việc có tờ giấy xé từ nhật kí, trên giấy là những dòng chữ viết ngoáy. Sau khi giám định, đó là nét chữ của Lưu Ngạn Hồng.

Ngày 3 tháng Hai, trời trong.

Bây giờ nhớ lại, lần đầu tiên gặp Tiểu Tình ở trại trẻ mồ côi, tôi đã có cảm giác rất thân thuộc, vận mệnh của chúng tôi dường như gắn chặt với nhau từ sớm. Tôi trải qua những tháng ngày thơ ấu trong trại trẻ mồ côi, không biết xuất thân, cũng không biết tại sao mình bị

bố mẹ bỏ rơi. Tiểu Tình cũng như tôi, đều sống trong hoang mang.

Năm 12 tuổi, tôi được một gia đình tốt bụng nhận nuôi. Tiểu Tình hơn tôi hai tuổi, bấy giờ cũng được nhận nuôi ở một nhà khác, thỉnh thoảng vẫn giữ liên lạc, nhưng suy cho cùng xa mặt cách lòng, mỗi người một thành phố nên liên lạc ngày càng thưa vắng. Cho đến một hôm, tôi và Tiểu Tình đồng thời nhận được thư của một người lạ, nội dung thư khiến chúng tôi vô cùng choáng váng.

Bức thư cho biết thân thế bi thảm của tôi và Tiểu Tình. Ở ngoại ô Thượng Hải có gia tộc họ Lục, từ xưa đến nay hễ trong nhà có con gái chào đời là sẽ bị vứt xuống hồ nước bên cạnh dinh thự cho chết đuối. Thì ra tôi và Tiểu Tình chính là những đứa bé bị vứt xuống hồ năm ấy. Chúng tôi là chị em họ? Trong thư còn viết, chúng tôi được người tốt bụng cứu sống rồi gửi vào trại trẻ mồ côi...

Chỉ vì là con gái mà chúng tôi phải chấp nhận số phận bị vứt bỏ, thậm chí bị giết chết ư?

Tôi không tin nổi một chữ nào trong thư, trên đời sao lại có chuyện tàn ác vô nhân đạo đến thế? Người gửi thư là ai? Mang theo một loạt câu hỏi, tôi liên lạc với Tiểu Tình, chị ấy cũng rất nghi ngờ. Bàn bạc xong, tôi và chị quyết định đến Thượng Hải, vào Dinh thự Lục gia tìm hiểu chân tướng.

Sau khi tìm đủ mọi cách để trở thành người giúp việc, chúng tôi dần dần nhận ra sự bất thường ở đây. Gia tộc họ trước giờ chưa từng sinh con gái, rồi cả cái cách bà cụ Ngô Miêu đối xử với phụ nữ, khiến chúng tôi không dám suy nghĩ sâu hơn... Khi gặp người đàn ông tên Lục Lễ, tôi nghe sâu trong đáy lòng cuộn lên cảm giác khó tả...

Trải qua quãng thời gian dài nằm vùng, chúng tôi dần dà tin nội dung bức thư đều là sự thật.

Tôi và Tiểu Tình vô cùng đau lòng, nhưng căm hận còn nhiều hơn. Tại sao vận mệnh lại trêu đùa chúng tôi? Tại sao ông trời lại cho phép chuyện này xảy ra? Chúng tôi phải báo thù, nợ máu trả bằng máu. Tuyệt đối, tuyệt đối không thể để người nhà họ Lục sống yên!

Sau khi nghiền ngẫm cả trăm cách trả thù, cuối cùng chúng tôi chọn "lời nguyền trẻ sơ sinh", lời nguyền chết chóc thích hợp với nhà họ nhất. Ba gia đình Lục Nhân, Lục Nghĩa và Lục Lễ đều phải có một người chết, để những người còn lại sống trong sợ hãi và đau khổ, như vậy chúng tôi mới cam lòng. Hôm nay, chúng tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch. Lúc quét dọn, tôi đã để một cây đinh đóng quan tài trẻ sơ sinh vào phòng Lục Nhân... Xem ra từ thời khắc này, cuộc đời chúng tôi chỉ còn lại báo thù.

Ban nãy tôi đã bàn với Tiểu Tình, sau khi bắt ba thành viên nhà họ Lục trả giá bằng mạng sống, tôi và chị ấy sẽ cùng tự sát. Mong ông trời khoan dung, không đày chúng tôi xuống địa ngục.

"Viết ngày 3 tháng Hai, chuẩn bị di thư sớm thế?" Lương Lương xem xét tờ giấy nhăn nhúm.

"Chí ít, có thể coi đây là lời bộc bạch của hung thủ. Vụ án rốt cuộc cũng sáng tỏ rồi." An Chẩn ngồi trên xe lăn thở phào, "Hai hung thủ giết hại ba thành viên nhà họ Lục để trả thù, sau đó sợ tội nên tự sát."

"Đúng là câu chuyện chua xót." Dương Sâm đứng đằng sau thở dài, "Ẩm ĩ lâu như vậy, cuối cùng mọi bí ẩn đã sáng tỏ rồi.

Bấy giờ, Lãnh Tuyền đang kiểm tra thùng rác trong phòng hai cô giúp việc chợt giơ lên một tờ biên lai, "Anh Lương Lương, xem này, đây là biên lai của một tiệm văn phòng phẩm."

"Tiệm văn phòng phẩm?" Lương Lương cầm lấy tờ biên lai xem kĩ.

"Em cảm thấy rất kì lạ. Tự bạch được viết trước khi án mạng liên hoàn xảy ra, không đả động gì về quá trình thực hiện kế hoạch, cho nên em nghĩ ngoài tự bạch, họ còn có ghi chép khác nữa. Tờ biên lai này đã giải đáp thắc mắc của em, hôm qua họ mới mua một quyển nhật kí có khóa ở tiệm văn phòng phẩm. Hẳn là muốn chép lại quá trình phạm tội trước khi tự sát. Nhưng tạm thời chưa tìm thấy nhật kí ở bất cứ chỗ nào. Nên em nghi ngờ Ngạn Hồng và Tiểu Tình còn nơi ở

khác, và cất nhật kí ở đó."

"Lãnh Tuyền à, có tiến bộ đấy." Lương Lương giơ ngón tay cái, "Tuy khả năng không lớn nhưng điều em nói cũng có lý, cần phải tra xem họ còn nơi ở nào khác ngoài Dinh thự Lục gia không."

Lãnh Tuyền gật đầu. An Chẩn và Dương Sâm bên cạnh đều không có ý kiến. Dù gì với khả năng quan sát vượt trội, họa sĩ truyện tranh An Chẩn đã dùng suy luận kín kẽ và táo bạo, liên tiếp phá giải ba án mạng phòng kín, đồng thời thành công tóm gọn hai hung thủ ẩn nấp sau lớp sương mù dày đặc.

Tiếp theo chỉ cần tìm được đồng phạm nam đã giả mạo thợ khóa và đâm lén An Chẩn, là vụ án giết người hàng loạt nhà họ Lục có thể khép lại được rồi.

12
Tội ác sau mặt nạ

Đây là tầng ngầm có diện tích chưa đầy 20m² ở một chung cư kiểu cũ, tiền thuê mỗi tháng chỉ 800 tệ*. Mặt tường toàn vết ẩm mốc, sàn kê hai chiếc giường gấp nhỏ và một bàn vuông cũ kĩ. Trên bàn chồng chất những món đồ quái lạ như búp bê bằng len ngực cắm kim bạc, tấm da dê in hình ngôi sao David*, đinh sắt gỉ sét, tiêu bản con dơi, vò đựng thứ bột lạ, cây thánh giá có da rắn quấn quanh... Bước vào đây giống như vào trường quay của một phim ma kinh phí thấp.

Trong bóng tối, cửa gỗ tầng ngầm phát ra tiếng cọt kẹt, rồi luồng sáng đèn pin rọi vào, liên tục rê qua tường, chốc chốc lại soi ra vài mạng nhện rách nát. Một bóng người rón rén xuất hiện, cầm đèn tìm kiếm, và để ý thấy ở đầu giường gấp đặt một vật màu đen.

Đến gần xem thử, đúng là thứ hắn muốn tìm: sổ nhật kí thông thường của học sinh trung học, mặt bên có khóa nhỏ nhưng đang để mở.

Bóng người chộp lấy nhật kí, vội vàng lật giở. Nhưng dòng chữ xuất hiện ở trang đầu tiên của quyển sổ khiến hắn ngẩn người.

Hung thủ chính là mày!

Năm con chữ ngắn gọn hệt như năm con dao găm sắc bén đâm thẳng vào da thịt hắn.

Phút chốc, cửa tầng ngầm bị đẩy mạnh. Đứng ngoài cửa là An Chẩn, Lương Lương, Lãnh Tuyền và Chung Khả.

"Hơ..." Bóng người tỏ ra hoảng hốt như thể gặp ma giữa ban ngày.

An Chẩn chầm chậm bước đến, "Người tôi không mong nhìn thấy ở đây nhất, đúng lúc lại có mặt ở đây."

Bóng người nín lặng.

"Hung thủ thực sự là hắn ta?" Lãnh Tuyền ngờ vực nhìn con người với gương mặt vô cùng quen thuộc đó.

"Để tôi giải thích."

An Chẩn đứng thẳng dậy, cố nén cơn đau lưng, thể hiện khả năng suy luận uyên thâm thêm lần nữa.

"Điểm đầu tiên khiến tôi thấy lạ chính là dấu chân bị xóa sạch trong vụ Lục Hàn Băng. Theo suy luận trước đó của tôi, hung thủ mà là Tiểu Tình có dáng đi chữ bát, vậy thì sẽ xuất hiện mâu thuẫn. Tiểu Tình mắc tật chân bẹt khá nghiêm trọng, đứng lâu lòng bàn chân sẽ đau nhức. Với tình trạng này, cô ấy thực sự có thể thoăn thoắt trèo lên trèo xuống nhà treo ư?

"Mâu thuẫn tương tự cũng xuất hiện ở vụ Lục Triết Nam. Trước đây tôi dựa vào viên sô cô la trên bàn để kết luận hung thủ mù màu xanh đỏ. Nhưng một lời khai của Lục Hàn Băng đã cảnh tỉnh tôi. Cậu ta bảo nhìn qua cửa sổ thấy ma trơi màu xanh lá vào đêm em họ bị hại. Ma trơi rốt cuộc là gì? Là lửa lập lòe thôi. Nghe đến chữ 'lửa', có phải chúng ta sẽ liên tưởng đến thứ gì không? Đúng thế, chính là dây rốn bị đốt ở hiện trường. Ma trơi có lẽ chính là ngọn lửa hung thủ nhóm lên để đốt dây rốn. Khi đó, Chung Khả ngồi ngoài cửa cũng đột nhiên ngửi thấy mùi khét, điều này chứng tỏ hung thủ đốt dây rốn ngay trong phòng.

"Vậy tại sao lửa lại màu xanh lá? Đây là vấn đề đáng được đi sâu tìm hiểu. Có phải trên dây rốn có thành phần gì khiến ngọn lửa biến thành màu xanh? Nhớ lại môn hóa hồi cấp ba, trong thí nghiệm kiểm tra ngọn lửa, chất gì sau khi đốt sẽ sinh ra lửa xanh lá?

"Đừng vội đoán bừa. Chúng ta quay lại xem xét manh mối khác tại hiện trường đã. Hung thủ đặt dây rốn bị đốt vào tủ, bên cạnh có lọ sơn mô hình nằm đổ, sơn trắng trong lọ dính vào dây rốn. Mọi người

không thấy giống như cố tình à? Lục Triết Nam quý đồ đạc như thế, không thể quên vặn chặt nắp lọ. Dù cho lúc để dây rốn, hung thủ bất cẩn làm đổ lọ thì nước sơn cũng làm sao dây ra được? Phải chăng tất cả là do hung thủ sắp đặt? Tại sao hung thủ cố ý vẩy một ít sơn lên dây rốn? Chỉ cần liên hệ đến ngọn lửa xanh lá và chú ý thành phần sơn mô hình là giải được câu đố. Trong sơn mô hình trắng chứa bari sunfat, do có đặc tính chịu mài mòn và chịu nhiệt nên bari sunfat thường được thêm vào sơn làm chất ổn định. Và trong thí nghiệm kiểm tra ngọn lửa, muối bari khi cháy sẽ sản sinh ngọn lửa màu vàng xanh, đây chính là sự thật về ma trơi.

"Hung thủ đổ sơn lên dây rốn rồi mới châm lửa đốt ư? Nếu vậy hung thủ việc gì phải đổ thêm sơn lên dây rốn đã cháy khét? Điều này không logic chút nào. Suy xét kĩ lưỡng thì chỉ có một cách giải thích hợp lý nhất. Đó là dây rốn dính bari sunfat từ trước khi đốt nhưng hung thủ không hề biết. Sau khi đốt dây rốn và nhìn thấy ngọn lửa xanh, hắn mới nhận ra trên dây rốn có bari sunfat. Thế là, để che giấu điều này hắn buộc phải đổ sơn lên dây rốn cháy khét hòng dùng bari sunfat trong sơn che đậy việc trên dây rốn đã dính sẵn bari sunfat, đây gọi là giấu lá trong rừng.

"Chúng ta suy luận thêm bước nữa, bari sunfat trên dây rốn từ đâu ra? Chỉ có thể là từ hung thủ, hắn có liên quan đến bari sunfat. Chính bởi không muốn để lộ đặc điểm này, hắn mới phải tìm đủ mọi cách che giấu bari sunfat trên dây rốn. Đến đây mọi người hiểu rồi chứ?

"OK, quay lại vấn đề ngọn lửa xanh. Qua suy luận vừa rồi chúng ta đã biết, hung thủ nhận ra trên dây rốn dính bari sunfat nhờ ngọn lửa xanh. Điều này chứng tỏ hắn có thể phân biệt màu xanh lá và màu vàng... Hắn không mù màu xanh đỏ.

"Thành ra là, hiện trường tử nạn của anh em Lục Triết Nam, Lục Hàn Băng đã xuất hiện hai nhóm chứng cứ hoàn toàn mâu thuẫn với nhau. Hung thủ chân bẹt lại leo trèo lên xuống, hung thủ mù màu xanh đỏ nhưng phân biệt được ngọn lửa xanh. Rốt cuộc nhóm chứng

cứ nào thật, nhóm chứng cứ nào giả? Hay là... trong đó có một nhóm chứng cứ do hung thủ cố ý ngụy tạo để vu oan cho người khác? Nghĩ đến đây, trong vụ án phòng kín ngập nước đầu tiên, hung thủ đã mặc đồ lặn mà còn dính dấu sơn móng tay trên bạt nhựa à?

"Được rồi, chúng ta đổi hướng suy nghĩ một chút, nhìn vấn đề từ góc độ khác nhé. Nếu hung thủ để dây rốn ở hiện trường nhằm tạo bầu không khí ma mị nguyền rủa, tại sao lại cố tình đốt cháy dây rốn trong vụ thứ hai và thứ ba? Trong vụ Lục Triết Nam, tôi từng đoán hung thủ đốt dây rốn để tạo khói che lấp tầm nhìn, nhưng nguyên nhân chỉ có thế thôi sao? Hành động đốt dây rốn phải chăng còn che đậy dụng ý khác của hung thủ?

"So sánh hiện trường vụ đầu tiên với hai vụ sau, có thể dễ dàng đoán ra dụng ý đó. Mọi người nghĩ xem, đốt một vật ngoại trừ tạo ra khói còn sinh ra thứ gì nữa? Đáp án chính là mùi khét. Đúng vậy, hung thủ muốn dùng mùi khét át đi một mùi khác còn lưu lại hiện trường. Mùi này có lẽ đến từ bản thân hung thủ.

"Mọi người hiểu nguyên nhân dây rốn ở vụ án đầu tiên không bị đốt rồi chứ? Bởi vì không cần thiết, bạt nhựa đã ngăn cách hung thủ với hiện trường nên đương nhiên hắn không lo mùi trên người bay vào phòng. Và mục đích hung thủ mặc đồ lặn còn để hạn chế tối đa mùi hoặc những vật chứng nhỏ mảnh như lông tóc rơi trong nước. Xong rồi, đến đây mọi người đã suy ra được hai đặc điểm của hung thủ. Thứ nhất, hung thủ từng tiếp xúc với bari sunfat. Thứ hai, cơ thể hắn có mùi đặc biệt. À, tất nhiên còn điểm thứ ba, hung thủ không mù màu xanh đỏ, bàn chân cũng hoàn toàn bình thường."

Lương Lương, Lãnh Tuyền và Chung Khả đều nhìn chăm chăm vào bóng người, thầm đối chiếu từng đặc điểm của hung thủ với hắn. An Chẩn bỏ tai nghe đeo bên tai trái ra, tiếp tục nói.

"Chỉ dựa vào hai đặc điểm trên, về cơ bản tôi đã xác định được hung thủ thực sự. Nhưng ngoài ra, vẫn còn một chuyện tôi luôn canh cánh trong lòng, vì sao hung thủ nhất định phải giết tôi? Rốt cuộc tôi đã phát hiện ra chứng cứ gì quan trọng khiến hắn hai lần dồn tôi vào

chỗ chết? Bởi tôi biết chuyện ma trơi qua lời kể của Lục Hàn Băng? Hay do tôi biết dụng ý của việc đốt dây rốn?

"Tôi nghĩ cả hai đều không phải. Hung thủ muốn giết tôi đến thế, hẳn là vì tôi tìm thấy vật chứng trực tiếp chứng minh danh tính của hắn. Nhưng rốt cuộc thứ đó là gì? Tôi vắt óc nghiền ngẫm nhưng mãi mà không với tới đáp án. Về sau tôi đổi hướng suy nghĩ. Có lẽ không phải do tôi thực sự tìm ra vật gì, mà là do hung thủ *lầm tưởng* tôi đã tìm ra vật gì.

"Khi bắt đầu nghi ngờ người nọ, tôi nhớ lại cảnh điều tra nhà vệ sinh tầng hai lúc trước, thì nhận ra một chi tiết nhỏ. Đêm án mạng Tiểu Vũ ở trong nhà vệ sinh, nó đã đóng cửa sổ lại lúc trông thấy hung thủ ngoi lên khỏi nước. Nếu hung thủ nghe được tiếng đóng cửa sổ thì sao? Thì sẽ biết mình bị ai đó ở nhà vệ sinh bắt gặp. Hắn lầm tưởng người trong nhà vệ sinh là tôi, bèn dứt khoát giết tôi diệt khẩu."

"Khoan đã An Chẩn..." Chung Khả không theo kịp mạch suy luận, "Sao hung thủ lại cho rằng người trong nhà vệ sinh là anh chứ không phải ai ở nhà họ Lục?"

"Tôi thử đặt mình vào vị trí của hung thủ để phỏng đoán suy nghĩ của hắn." An Chẩn trỏ bóng người, "Có hai nguyên nhân chính khiến hung thủ tưởng rằng người ở trong nhà vệ sinh là tôi. Thứ nhất, hắn tưởng đêm ấy tôi ở lại dinh thự. Thứ hai, hắn dựa vào đặc điểm của nhà vệ sinh để suy ra người bên trong là tôi."

"Đặc điểm? Đặc điểm gì?"

"Không có gương." An Chẩn nói thẳng.

"Gương? Là sao?"

"Gương nhà vệ sinh tầng hai bị Tiểu Vũ đập vỡ từ lâu rồi, nên ở đó không có gương. Và đây cũng là nhà vệ sinh duy nhất không có gương ở dinh thự."

"Tôi vẫn chưa hiểu... Việc này liên quan gì đến anh?" Chung Khả cứ thấy mù mờ.

"Bởi vì tôi mắc chứng sợ gương."

Thông tin khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

“Anh... sợ gương?” Ngay Lương Lương quen An Chẩn bấy nhiêu năm cũng không biết chuyện này.

“Ừ, từ thời niên thiếu tôi đã bắt đầu sợ gương, không dám soi gương, thậm chí không dám đối diện với bất cứ vật gì phản quang. Nhưng ngoài bố mẹ tôi ra, không ai biết chuyện này.” An Chẩn đáp.

“Trời ơi... Bao nhiêu năm qua anh chưa từng soi gương à? Anh làm sao để biết mình ăn mặc thế nào?” Chung Khả không sao tin nổi.

“Dùng loại máy ảnh lấy liền chụp một tấm là được, bây giờ có điện thoại càng tiện hơn, nhắm mắt tự chụp một tấm là thấy vẻ ngoài của mình thôi. Với cả tôi đâu phải con gái, không cần trang điểm chải chuốt quá cầu kì.” An Chẩn điềm nhiên nói.

“Vậy cũng được hả...”

“Thôi, trở lại chuyện chính.” An Chẩn tiếp tục nhìn bóng người, “Hung thủ biết có người trong nhà vệ sinh nhìn thấy hắn nhưng lại không rõ đó là ai. Nên hắn bắt đầu suy nghĩ, mỗi phòng trên tầng hai đều có nhà vệ sinh riêng, ai lại cố tình chạy đến sử dụng nhà vệ sinh chung? Tất nhiên hung thủ không biết Tiểu Vũ coi đây là căn cứ bí mật, suy ra hắn không sống trong Dinh thự Lục gia.

“Lúc biết nhà vệ sinh tầng hai không có gương, hung thủ lập tức liên tưởng chi tiết này với việc tôi mắc chứng sợ gương. Chỉ có An Chẩn sợ gương mới phải chạy ra nhà vệ sinh không có gương. Đi đến kết luận xong, hung thủ càng thêm chắc mẩm người tận mắt nhìn thấy hắn chính là tôi.”

Lãnh Tuyền thì thầm vào tai Lương Lương, “Mạch tư duy của anh ta quả là...”

“Xong rồi, lập luận logic đến bước này, chúng ta có thể dựa vào ‘suy đoán của hung thủ’ để suy ngược ra đặc điểm khác của hắn, đó là hung thủ biết tôi sợ gương. Là ai phát hiện ra tôi sợ gương?”

An Chẩn quay đầu lại, đột nhiên trỏ Lương Lương.

“Cậu có thể sẽ biết, vì dù gì cũng quen tôi nhiều năm rồi. Mỗi lần

đi nhờ xe cậu, tôi đều ngồi ghế sau do sợ nhìn thấy kính phản quang ở ghế trước. Dựa vào điểm này, rất có thể cậu sẽ nhận ra tôi sợ gương."

Lương Lương liền căng thẳng, "Ơ này, tôi thực sự không biết gì hết, tôi cứ tưởng anh ngồi ghế sau cho rộng rãi..."

"Nhưng lúc Lục Triết Nam bị giết, cậu đang ở tỉnh ngoài, có chứng cứ ngoại phạm vô cùng chắc chắn."

"An Chẩn, anh nghiêm túc đấy hả? Thì ra anh từng coi tôi là nghi phạm à?" Lương Lương dở khóc dở cười.

"Ngoài Lương Lương, Chung Khả cũng có cơ hội phát hiện bí mật của tôi." An Chẩn nhìn sang cô gái đang luống cuống, "Lần đầu tiên gặp Chung Khả ở quán cà phê, tôi ngồi rất xa cửa sổ, lại còn quay lưng về phía cửa kính ra vào. Vì tôi cố gắng tránh né những hướng có thể trông thấy hình phản chiếu."

"Ra vậy... Lúc ấy tôi còn tưởng anh tự kỉ." Chung Khả bừng tỉnh.

"Nhưng cô cũng không phải hung thủ, bởi cô ở cạnh tôi lúc ván gỗ rơi từ trên không xuống, còn suýt bị đập trúng người. Huống hồ cô sống ở Dinh thự Lục gia đã một năm, chắc sẽ biết Tiểu Vũ thích đến nhà vệ sinh tầng hai chơi."

"Chân thành cảm ơn anh nhé, tôi cũng là một trong số các nghi phạm nên mới được anh gọi đến chứ gì?" Tuy đã được xóa bỏ hiềm nghi, Chung Khả vẫn bĩu môi với vẻ không vui cho lắm.

"Ngoài Lương Lương và Chung Khả, e rằng chỉ có người ở ban biên tập Man Lĩnh mới phát hiện được chuyện tôi sợ gương." An Chẩn nhìn chằm chằm vào bóng người, "Tất cả các biên tập viên đều biết rõ tôi không vẽ bằng máy tính. Dù sử dụng máy tính cũng chỉ dùng loại màn hình nhám chống lóa. Lại còn luôn kéo rèm che cửa sổ kính. Từ những điều này đoán ra được tôi sợ gương."

Bóng người bỗng thở dồn.

"Do đó phạm vi của hung thủ lại càng thu nhỏ. Hắn thuộc ban biên tập của Man Lĩnh, từng tiếp xúc với bari sunfat, cơ thể có mùi đặc biệt." An Chẩn chỉ thẳng vào bóng người, ánh mắt mạnh mẽ. "Kết

hợp tất cả các yếu tố trên, chỉ có một người phù hợp hoàn hảo. Hung thủ thực sự của vụ giết người hàng loạt ở nhà họ Lục, chính là bác, Dương Sâm."

Dương Sâm gãi cái cổ dán cao, ánh mắt đằng sau cặp kính toát ra vẻ u uất, bộ dạng khác hẳn thường ngày.

An Chẩn nhìn thẳng vào Dương Sâm, "Trong vụ đầu tiên, hung thủ dùng bạt nhựa khổng lồ để tạo nên phòng kín. Nhìn tấm bạt vớt dưới hồ lên, tôi lập tức ngờ ngợ là mới trông thấy nó gần đây thôi. Lục lọi trí nhớ một hồi, thì ra là từng thấy ở nhà bác. Hôm phá án, tôi từng nói bạt nhựa này chống bụi được. Dạo trước bác sửa nhà, tôi còn đến tổng vệ sinh cùng. Thứ phủ trên đống đồ gia dụng chính là loại bạt nhựa này. Nên đối với bác mà nói, đây là dụng cụ sẵn có."

Dương Sâm đứng im như tượng.

"Nhớ lại hôm ăn bánh bao nhỏ trong phòng giải lao, bác hỏi tôi dạo trước từng đến dinh thự đúng không. Tôi đáp có đến trước lúc xảy ra án mạng. Bác bèn chắc mẩm tôi ở lại dinh thự hôm bác gây án. Nhưng thật ra tôi đến trước đó một thời gian cơ. Tôi còn bảo đã trông thấy vài cảnh thú vị, sau lúc bác giúp tôi lau vụn bánh trên mặt, tôi có khuyên bác mau tìm bạn gái, đừng để trống ngôi nhà mới tân trang. Nghe những lời này, bác lại cho rằng đêm ấy tôi ở nhà vệ sinh tầng hai bắt gặp bác ngoi lên, giờ nhắc chuyện nhà cửa là bóng gió về bạt nhựa. Bác tưởng tôi đã nhìn thấu tất cả, ngầm khuyên bác tự thú. Nhưng thực chất tôi không biết gì hết... Sau hai lần tấn công tôi thất bại, bác vẫn không bị tôi vạch trần nên mới dần dần nhận ra có lẽ mình quá đa nghi rồi,

"Tiện đây nói luôn, lúc tôi ăn xong bánh bao vào nhà vệ sinh rửa tay, đến khi ra ngoài trên mặt vẫn dính vụn bánh. Chi tiết này cũng có thể làm lộ chuyện tôi không soi gương. Thường ngày chúng ta khá thân thiết và tôi ngồi xe bác nhiều lần, nên chắc bác để ý thấy không ít biểu hiện kiểu như vậy. Thế nên Dương Sâm à, bác dễ dàng nhận ra tôi sợ gương hơn bất kì người nào khác."

Chung Khả xen vào, "Vậy anh ta... liên quan gì đến bari sunfat?

Biên tập viên truyện tranh sẽ tiếp xúc với chất này à?

An Chẩn nhếch mép, "Hôm đến bệnh viện thăm tôi, Phương Mộ Ảnh có mang theo gà ăn mày. Lúc bàn về cách chế biến món gà này, Dương Sâm chê không vệ sinh, rồi kể trước kia ăn xong bị viêm dạ dày ruột." Nói đến đây, An Chẩn đưa mắt nhìn Lương Lương, "Chuyện đó đã điều tra xong chưa?"

Lương Lương gật đầu, "Rồi, sáng sớm hôm Lục Triết Nam bị hại, Dương Sâm quả có đến khám ở khoa tiêu hóa. Bác sĩ cho uống barium để chụp dạ dày, kết quả chẩn đoán là viêm dạ dày ruột cấp."

"Đúng chưa!" An Chẩn hài lòng nói, "Dương Sâm bị viêm dạ dày ruột phải uống barium, đây chính là sự thật về bari sunfat. Lúc Lục Văn Long lên lớp ở Học viện Y cũng từng đề cập, barium chính là bari sunfat, loại thuốc uống cản quang thường dùng để kiểm tra các bệnh về dạ dày ruột, uống vào có thể chụp X-quang để chẩn đoán vị trí ổ bệnh. Bởi ruột và dạ dày không thể hấp thu barium, nên trước khi bài tiết ra ngoài, chất này vẫn sẽ bám trên thành ruột và thành dạ dày. Đêm ấy Dương Sâm giết chết Lục Triết Nam, sau đó lấy dây rốn ra, có lẽ lợm giọng vì mùi thối rữa, lại thêm dạ dày ruột không tốt nên bác bất cẩn nôn ra. Chất nôn chắc không nhiều nhưng vẫn dính một ít lên dây rốn. Chất nôn vừa khéo chứa cả barium chưa bài tiết khỏi cơ thể, bởi dính barium nên dây rốn bị đốt mới tạo ra ngọn lửa xanh."

Tất cả các dữ kiện đã được xâu chuỗi logic.

"Còn mùi đặc biệt thì sao?" Chung Khả tiếp tục hỏi.

"Mọi người đến gần Dương Sâm sẽ ngửi thấy mùi đặc biệt, người tôi cũng có này." An Chẩn ra vẻ thần bí vén áo lên để lộ thắt lưng, "Mùi cao dán."

"A! Thì ra là cao dán!"

An Chẩn nhìn cổ Dương Sâm.

"Vì đốt sống cổ không tốt nên Dương Sâm liên tục dán cao giảm đau ở cổ. Loại cao này dán lâu ngày sẽ lưu mùi trên cơ thể, còn ngấm thẳng vào da nữa, có tắm cũng khó tan hết. Mà tự nhiên không dán

nữa thì lại có vẻ kì lạ. Ở vụ thứ hai, hung thủ nấp trong phòng Lục Triết Nam khá lâu, khó lòng bảo đảm mùi cao dán không phảng phất ở hiện trường. Sang vụ án thứ ba, hung thủ trèo lên nhà treo, có thể đã để lại mùi cao dán gần ô thông gió. Cho nên dùng mùi khét của dây rốn át mùi hăng cao dán, đúng là mưu kế tuyệt vời.

"Hôm bị đâm ở phòng bệnh, tôi cũng thoáng ngửi thấy mùi cao dán, nhưng do chính mình đang dán cao nên tôi lại không quá để ý. Giờ nhớ lại, hai mùi cao vẫn có chút khác biệt. Chi tiết này chứng minh người muốn giết tôi là Dương Sâm, người đàn ông giả mạo thợ khóa cũng là Dương Sâm.

"À phải, buổi chiều sau hôm Lục Hàn Băng bị giết, Dương Sâm vào thăm tôi với cặp mắt thâm quầng. Hẳn là do đêm trước bác mải miết thực hiện kế hoạch chặt đầu ở nhà treo, nào xả nước, nào chờ nước đóng băng, gần như cả đêm không ngủ đúng chứ? Tính ra mới thấy, manh mối hướng đến hung thủ cũng nhiều lắm."

Tuy Dương Sâm vẫn đứng im tại chỗ, nhưng để đề phòng anh ta đột ngột tháo chạy, Lương Lương vẫn bước đến, tra tay anh ta vào chiếc còng lạnh lẽo. Điện thoại lại nhè đúng lúc này báo tin nhắn đến, Lương Lương mở ra đọc, "Tin của tổ phòng chống ma túy."

An Chẩn nghe tin nhắn rồi quay sang nhìn Dương Sâm, "Quả nhiên, bác là môi giới giúp Lục Nhân buôn bán ma túy. Đây là động cơ giết người của bác phải không?"

Dương Sâm quay mặt đi, đôi tay bị còng nắm chặt thành quả đấm.

"Nếu vậy, lý do lên kế hoạch giết người trong phòng kín cũng rõ rồi.

"Lý do giết người trong phòng kín?" Chung Khả không hiểu, "Chẳng phải để kết hợp với lời nguyền sao?"

An Chẩn lắc đầu, "Cô thực sự cho rằng hung thủ tốn công tốn sức thiết kế ba phòng kín chỉ vì mục đích ấu trĩ là kết hợp với lời nguyền và tạo ra bầu không khí rùng rợn à?"

Chung Khả nghẹn lời.

"Giống như mọi hành động trước đó, mỗi một phòng kín đều có dụng ý cả. Tôi thử thuật lại toàn bộ quá trình nhé."

Có lẽ đứng mệt rồi, An Chẩn ngồi luôn xuống giường gấp.

"Tôi nghĩ vấn đề bắt đầu từ lúc Dương Sâm trở thành môi giới bán ma túy. Lục Lễ hợp tác với Man Lĩnh, Dương Sâm lại là biên tập viên nên thường xuyên qua lại với nhà họ Lục và có mối giao hảo với Lục Lễ. Qua mối quan hệ này, Lục Nhân quen biết Dương Sâm.

"Những năm gần đây, ngành xuất bản trì trệ khiến áp lực sáng tạo ngày càng lớn, không ít nhà văn sinh nghiện và mua các chất kích thích. Là biên tập viên lâu năm, Dương Sâm dĩ nhiên quen biết khá nhiều nhà văn. Lục Nhân đang nhắm đến thị phần này nên lôi kéo Dương Sâm làm trung gian cho ông ta để mở rộng nguồn khách. Tôi không biết cụ thể ông ta thuyết phục bác bằng cách nào. Tóm lại, vài năm nay Dương Sâm luôn bán ma túy giúp ông ta. Thu nhập của bác hẳn rất cao, mua được cả nhà và tậu ô tô Audi.

"Nhưng đồng thời, Dương Sâm vẫn luôn đề phòng Lục Nhân và cả nhà họ Lục. Mấy năm nay, bác dùng đủ mọi cách điều tra và nắm rõ tình hình từng thành viên trong gia đình họ Lục, từ thời gian làm việc nghỉ ngơi đến sở thích, thói quen sinh hoạt... Thậm chí biết cả chuyện cô giúp việc mù màu và chân bẹt. Gần đây, khi đến dinh thự chơi, Dương Sâm vô tình nhìn thấy quyển nhật kí trong phòng cô giúp việc. Qua đó nắm được bí mật động trời của nhà họ Lục, biết hai cô giúp việc là những đứa bé bị bỏ rơi năm ấy và giờ đang vạch kế hoạch giết người.

"Nhưng mọi người nhìn những thứ trên bàn ở đây rồi nhớ lại nhật kí của Ngạn Hồng mà xem... Họ thực sự đã giết người à? Hoặc nên nói là, họ thực sự hiểu cách giết người sao? Trong nhật kí, Ngạn Hồng nói họ muốn dùng lời nguyền trẻ sơ sinh để nguyền rủa chết người... Có lẽ là theo đúng nghĩa đen đấy. Cách giết người mà Ngạn Hồng và Tiểu Tình hướng tới thật ra là nguyền rủa cho chết. Trong nhận thức của họ, họ tin có thể giết người bằng cách nguyền rủa.

“Một hôm nào đó, Lục Nhân và Dương Sâm nảy sinh tranh chấp vì việc làm ăn. Lục Nhân trốn xuống kho uống rượu. Dương Sâm gọi điện và biết ông ta đang lánh mình. Ngay đêm hôm ấy, Dương Sâm lái xe đến gần Dinh thự Lục gia, lén lút đột nhập công viên Hồ Tâm, ra nhà kho ở sân sau dinh thự định bàn bạc với Lục Nhân. Nhưng bấy giờ lối vào kho đã ngập nước mưa. Dương Sâm đành tạm thời rời đi. Nhưng hôm sau, Lục Nhân vẫn chưa ra khỏi nhà kho ngầm.

“Lúc này, ý định giết Lục Nhân nảy ra, Dương Sâm muốn độc chiếm số ma túy ông ta đang giữ. Động cơ tạo phòng kín ngập nước là gì, bắt đầu rõ rồi đây. Thứ ma túy Lục Nhân buôn bán có tên ‘quả khô’, mọi người còn nhớ đặc điểm của nó không? Đó là không được để dính nước, kẻo biến chất. Dương Sâm cho rằng trên người Lục Nhân và trong nhà kho ngầm có lẽ giấu quả khô. Bác muốn xác nhận chuyện này, nhưng từ cửa sổ nhỏ phía Nam không thể trông thấy toàn bộ tầng ngầm, còn trực tiếp mở cửa, nước đọng và nước mưa bên ngoài tràn vào, nhỡ làm hỏng ma túy thì sẽ gây tổn thất rất lớn.

“Bác bèn nhanh trí nảy ra một ý, lấy tấm bạt nhựa dùng lúc tổng vệ sinh nhà, rồi lẻn vào dinh thự trộm thiết bị lặn cất trong phòng chứa đồ tầng ba. Đêm khuya, bác mặc đồ lặn, cầm theo bạt nhựa xuống kho ngầm lần nữa, dán bạt nhựa quanh bốn cạnh cửa để ngăn nước rồi mở cửa kho.

“Thoạt tiên bác quan sát tình hình bên trong qua lớp bạt nhựa, xem thử nơi này mà giấu ma túy thật thì sẽ tìm cách lấy ra. Nhưng kết quả khiến bác vô cùng thất vọng, kho trống trơn, không có quả khô. Lại thấy Lục Nhân nằm gần cửa, bác bèn lần tìm trên người ông ta, nhưng cũng chẳng thấy gì. Bác bực mình dùng bạt nhựa bịt chặt mũi miệng Lục Nhân khiến ông ta ngạt thở. Nếu chỉ dừng ở đây, xé bạt nhựa rồi lập tức rời hiện trường thì sau này nhà họ Lục sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nhưng một tích tắc nào đó, trong đầu bác bỗng hiện lên kế hoạch tàn ác...

“Bác nhớ đến quyển nhật kí của cô giúp việc, đến lời nguyền trẻ sơ sinh và việc báo thù... Sao không biến vụ này thành án mạng hàng

loạt để trả thù nhỉ? Trước mắt có sẵn động cơ giết người, có sẵn cừu non thế tội, tại sao không lợi dụng đi? Để thoát thân, bác quyết định đổ hết mọi chuyện lên đầu Ngạn Hồng và Tiểu Tình.

"Bước đầu tiên, phải khiến cái chết của Lục Nhân trở thành án mạng phòng kín không thể phá giải. Dương Sâm bèn đập hỏng điện thoại của Lục Nhân trước, chẳng may có hình ảnh hay đoạn ghi âm nào gây bất lợi cho mình trong ấy thì khỏi lộ ra. Sau đó đóng cửa, dỡ bạt nhựa và lặng lẽ rời đi. Ngay trong đêm, bác lái xe đến Học viện Y, lấy trộm ba tiêu bản dây rốn và mắc một dây rốn lên cửa sổ nhà kho. Làm cho mọi thứ trông như lời nguyền đã ứng nghiệm.

"Xong xuôi, bác vứt bạt nhựa xuống hồ Thai, còn cố ý để lại dấu sơn móng tay của Tiểu Tình trên bạt. Sau này cũng chính bác gợi ý cho cảnh sát tìm kiếm chứng cứ dưới hồ, dẫn đến việc phát hiện hài cốt trẻ sơ sinh và bạt nhựa. Nhân tiện nói luôn, thiết bị lặn mà bác mặc lúc gây án có lẽ đã được xử lý riêng, dù sao mặt trong của đồ lặn cũng rất dễ lưu lại ADN, không thể vứt xuống hồ như bạt nhựa để cảnh sát tìm thấy.

"Tuy nhiên, trong nhật kí Ngạn Hồng đã viết, nhà họ Lục bắt buộc phải có ba người chết thì hai cô mới chịu dừng tay, dừng tay xong sẽ cùng tự sát. Để vu oan giá họa cho hai cô giúp việc và khiến họ tự sát vì sợ tội, Dương Sâm buộc phải giết thêm hai người. Bác đã chọn Lục Triết Nam và Lục Hàn Băng.

"Sau đó, bác lên kế hoạch kĩ càng, kế hoạch kép. Một mặt nhằm vào hai cô giúp việc, mỗi hiện trường đều bố trí sao cho trái ngược lẽ thường; vụ án càng kì bí, hai cô càng tin lời nguyền đã linh nghiệm; đây cũng là nguyên nhân khiến hiện trường nhất định phải là phòng kín. Mặt khác, đối với cảnh sát, Dương Sâm sắp đặt các manh mối giả như sơn móng tay, sô cô la, xóa sạch dấu chân, hòng hướng cảnh sát tập trung vào hai cô giúp việc.

"Hai anh em họ Lục chết rồi, Ngạn Hồng và Tiểu Tình sẽ cam chịu tự sát, đồng thời trở thành nghi phạm lớn nhất. Lúc này, Dương Sâm sẽ tìm cơ hội xé trang 'tự bạch' trong nhật kí rồi lén đặt vào phòng họ,

mọi việc xem như thành công. Ví dụ chiều hôm qua, bác nói muốn đi an ủi Lục Lễ, thật ra có thể thừa cơ lẻn vào phòng giúp việc nhà người ta.

"Thấy Lục Nhân chết thảm trong kho ngầm phong kín và hiện trường còn có dây rốn, Ngạn Hồng liền tin chắc lời nguyền đã ứng nghiệm. Tôi đoán là, không lâu sau khi giết chết Lục Nhân, Dương Sâm đã liên lạc ngay với hai cô. Một hôm nào đó, bác gửi thư cho hai cô, tự xưng là sứ giả công lý hay đại loại thế, báo với hai cô rằng sứ giả đã giúp họ hoàn thành 'lời nguyền đất', ám chết Lục Nhân rồi. Trong thư ắt đã miêu tả tường tận các chi tiết tại hiện trường, ngoài ra còn dự đoán kế hoạch tiếp theo của hai cô. Điều này khiến họ nhanh chóng tin vào pháp lực của bác và răm rắp nghe lời. Sau đó, bác lại viết thư ra lệnh cho họ hợp tác gây án, đồng thời cập nhật tin tức về nhà họ Lục từ hai cô ấy. Tất nhiên theo nhận thức của Ngạn Hồng và Tiểu Tình, các chi tiết này đều là điều kiện tiên quyết để làm phép.

"Ví như, lấy lý do 'cho đinh tiếp xúc với cơ thể là tốt nhất', để yêu cầu hai cô dán đinh lên lưng Lục Triết Nam. Hay cảnh cáo 'không được để bất cứ ai quấy rầy trong lúc làm phép' để bảo họ cho thuốc ngủ vào thức ăn, rồi dặn Ngạn Hồng sau bữa cơm tối phải ở trong phòng không được ra ngoài. Hoặc đưa ra mệnh lệnh kiểu 'bế quan kết giới' để bảo họ khóa hết các cửa dinh thự sau khi bác rời đi. Đồng thời, bác còn dùng danh sứ giả để đòi quyển nhật kí của Ngạn Hồng, ví dụ bịa ra rằng 'phải hút lấy oán hận của các cô qua nhật kí'. Đối với những người tin lời nguyền và sức mạnh quỷ thần như hai cô ấy, sử dụng đòn tâm lý thích hợp là có thể thao túng họ làm rất nhiều việc. Những việc này cũng khiến họ bị nghi ngờ nhiều hơn. Dĩ nhiên cuối cùng bác ra lệnh cho họ hủy sạch thư từ."

Sau khi An Chẩn kết thúc bài suy luận dài lê thê, toàn cảnh về án mạng nhà họ Lục rốt cuộc cũng sáng tỏ.

"Để bác tự chui đầu vào rọ, tôi đã giăng một cái bẫy." An Chẩn đứng dậy, bước đến cạnh Dương Sâm.

"Sáng nay tôi đã suy luận rình rang ở nhà họ Lục và chỉ ra hung

thủ là hai cô giúp việc đúng như bác muốn. Nhưng thật ra, đêm qua cảnh sát đã bảo vệ họ an toàn. Nghe tôi và Lương Lương khuyên nhủ, họ đã khai ra sự thật. Hôm nay, tôi bảo họ diễn một màn kịch trong rừng, giả làm thi thể nằm dưới gốc cây để bác tận mắt chứng kiến và tin rằng họ thực sự tự sát vì sợ tội.

"Sau đó, tôi bảo Lãnh Tuyền cố ý đưa ra nghi vấn về biên lai và nhật kí để khiến bác ngờ rằng cô giúp việc còn quyển nhật kí khác. Bác lo họ sẽ kể lể sự tích sứ giả công lý từng liên lạc với mình, cũng lo họ chưa hủy hết thư từ qua lại giữa đôi bên, mà thế thì kế hoạch của bác đổ sông đổ biển. Thành ra bác chạy đến đây, định xử lý quyển nhật kí và những chứng cứ liên quan trước khi cảnh sát tìm đến nơi.

"Tầng ngầm này là địa điểm Ngạn Hồng và Tiểu Tình thuê riêng để nghiên cứu các cách giết người siêu nhiên. Bác cũng thấy rồi đấy, ở đây toàn là các đạo cụ kì lạ. Thời còn tìm hiểu về nhà họ Lục, bác từng bám theo các cô giúp việc đến đây nhỉ, nên mới biết địa chỉ rõ ràng.

"Cuối cùng, tôi chỉ muốn nói, Dương Sâm à, từ tận đáy lòng tôi vẫn mong hung thủ không phải là bác. Nhưng hiện thực cuộc đời tàn khốc quá, đây cũng là nguyên nhân khiến tôi thích truyện tranh."

Hồi kết

Hành lang dài dằng dặc, An Chẩn bước đi với tâm trạng ngổn ngang. Song sắt cửa sổ bên phải in bóng đều tăm tắp xuống sàn nhà xám, trông như nấc thang trời dẫn đến một nơi nào xa vời.

Lưng An Chẩn đã khỏi hẳn, giờ anh có thể đi lại bình thường. Đi hoài đi mãi, cuối cùng anh cũng nhìn thấy tấm biển "Phòng thẩm vấn". Lương Lương đang hút thuốc, chờ anh ngoài cửa.

"Không phải cậu cai thuốc rồi à?"

"Thứ này khó cai lắm, nhưng vẫn đỡ hơn hút ma túy." Lương Lương nhả khói thuốc rồi nói, "Anh ta đang chờ anh ở bên trong."

An Chẩn mở cửa phòng thẩm vấn, Dương Sâm mặc áo phạm nhân ngồi trong phòng, sau lưng là cảnh sát đứng canh.

"Bác Dương Sâm." An Chẩn ngồi xuống đối diện.

"Vẫn gọi tôi là bác Dương Sâm à? Bây giờ tôi chỉ là tội phạm giết người." Dương Sâm mỉm cười, lấy lại giọng điệu thường ngày. Đây là lần đầu tiên anh ta nói chuyện với An Chẩn kể từ khi bị vạch trần bộ mặt sát nhân.

"Tôi quen miệng rồi."

"Thật muốn quay trở về hồi trước."

"Từ lúc bác đặt chân vào con đường buôn ma túy, thì không quay lại được nữa rồi."

"Hừ, tôi không muốn nghe anh giảng mấy thứ đạo lý to tát đâu."

"Đây mà là đạo lý to tát gì, chỉ là lẽ thường thôi."

Im lặng hồi lâu, Dương Sâm mới lên tiếng, "An Chẩn, anh đã sống những ngày tháng nghèo khổ bao giờ chưa? Anh có hiểu được tình

cảnh khốn cùng khi phải bới cơm thừa trong thùng rác ra ăn không? Dù đã trở thành biên tập viên xuất sắc, dù mỗi ngày đều tận tụy làm việc, bán mạng cho sự nghiệp, tôi cũng chỉ kiếm được những đồng lương ít ỏi. So với đám người nổi tiếng, giàu có hay ông chủ lớn, tôi chẳng là gì cả.

"Tôi cần tiền, cần rất rất nhiều tiền. Lục Nhân cho tôi cơ hội, chính ông ta giúp tôi được nếm trải cảm giác tiêu xài như nước, chính ông ta cho tôi biết thế nào là muốn gì được nấy, chính ông ta cho tôi nếm mùi xa hoa mà tôi chưa từng mơ thấy! Tiền ấy, đúng là thứ có thể giải quyết tất cả phiền não và đau buồn. Đôi khi nó chẳng khác gì ma túy.

"Nhưng một ngày nọ, đúng lúc tôi chuẩn bị đón nhận nhiều tiền tài hơn, Lục Nhân bỗng nói, ông ta muốn rửa tay gác kiếm... Thế là sao? Ban đầu chính ông ta kéo tôi xuống hố, giờ đủ xơi rồi thì không làm nữa? Tôi chất vấn, ông ta lại trốn xuống kho uống rượu. Ông ta mượn rượu bộc bạch, rằng mình từng gây ra rất nhiều điều sai trái, giờ cháu trai sắp chào đời, cần tích đức để chuộc lại tội lỗi. Ông ta còn bảo muốn ra đầu thú, muốn khai hết mọi chuyện. Tôi nhất quyết không để ông ta làm thế. Ông ta đã hủy hoại tôi một lần, tôi không cho phép ông ta hủy hoại tôi lần thứ hai! Cho nên, tôi nhất định phải nghĩ cách giết chết ông ta.

"An Chẩn, tài năng của anh thực sự vượt xa trí tưởng tượng của tôi. Không phải tài vẽ truyện tranh đâu, tài phá án ấy. Ai mà ngờ người vạch trần tội danh của tôi lại là anh. Tôi phải ngả mũ bái phục tư duy vô cùng sáng suốt của anh. Phần lớn suy luận không có vấn đề gì, nhưng có một điểm tôi phải đính chính."

An Chẩn nhìn thẳng vào mặt Dương Sâm, "Điểm nào?"

"Anh thực sự cho rằng tôi giết Lục Triết Nam và Lục Hàn Băng chỉ để vu oan cho hai cô giúp việc thôi sao?" Dương Sâm đột nhiên ngẩng đầu, cười ầm lên như điên. "An Chẩn, anh đừng quên tôi là fan cứng của anh. Tôi muốn trở thành nhân vật dưới ngòi bút của anh từ lâu rồi, để được một lần mặc sức giết người giống như họ! Sau khi giết

chết Lục Nhân, dã thú trong lòng tôi thức tỉnh, bản tính giết chóc được giải phóng. Tôi khao khát phạm tội, khao khát được người đời nhớ đến. Dù gì người nhà họ Lục cũng đáng chết, tất cả bọn chúng đều đáng chết! Thế nào An Chẩn, tôi có đủ điều kiện để được anh đưa vào tác phẩm tiếp theo không?"

An Chẩn dửng dưng lắc đầu, "Rất tiếc, không được."

Vài ngày sau, báo chí và các đơn vị truyền thông trực tuyến đăng tải hàng loạt tin tức về án mạng nhà họ Lục. Hành vi vứt bé gái sơ sinh xuống hồ cho chết đuối cũng bị phơi bày ra ánh sáng, gây náo động cả nước.

Sau khi vào cuộc điều tra, cảnh sát đã bắt giam những người có liên quan như Lục Nghĩa, Lục Lễ, và lấy lời khai của Vương Phần làm chứng cứ buộc tội. Đồng thời, Ngô Miêu được xác định là thủ phạm chính trong các vụ giết trẻ sơ sinh. Lúc cảnh sát đến bệnh viện bắt giữ, Ngô Miêu trèo lên bậu cửa sổ, định dùng cái chết để uy hiếp họ. Nào ngờ bà cụ trượt chân, thực sự ngã từ tầng 20 xuống, biến thành một bãi thịt nát.

"Một bậc cao niên gần tám chục tuổi như ta không thể ngồi tù được!"

"Bà chỉ là tội phạm giết người."

Lương Lương vội vã ra ga tàu hỏa, nhưng trong đầu vẫn vang vọng đoạn đối thoại cuối cùng giữa anh và Ngô Miêu.

Ở cửa soát vé, Ngạn Hồng và Tiểu Tình xách va li chuẩn bị về với bố mẹ nuôi của họ.

Thấy Lương Lương đến tiễn, Ngạn Hồng nở nụ cười rạng rỡ như cầu vồng, "Cảm ơn anh."

"Nhờ anh quan tâm chăm sóc dì Phần giúp chúng tôi." Tiểu Tình gật đầu với Lương Lương. Cô đã nhuộm lại màu tóc vàng yêu thích, và buộc tóc hai bên trông tràn đầy sức sống.

"Được rồi, sau này hai cô phải sống cho thật tốt nhé! Tạm biệt." Sau lời chào ngắn gọn, Lương Lương vẫy tay, đưa mắt tiễn họ vào ga.

Lãnh Tuyền xuất hiện sau lưng Lương Lương, tay cầm cốc cà phê nóng, "Anh Lương Lương, chúng ta không khởi tố họ ạ?"

"Số mệnh đã quá bất công với họ rồi, chúng ta đành cố sức sửa chữa bất công ấy trong khả năng có thể thôi." Lương Lương thốt lên một câu không giống anh chút nào.

Lúc này, chuông điện thoại của cả hai réo vang. Họ nhận điện, và lại lao đến hiện trường vụ án mới.

Án mạng nhà họ Lục chấn động cả nước, rốt cuộc cũng hạ màn.

Vào một buổi chiều đẹp trời, An Chẩn lại đến thăm Dinh thự Lục gia, Lục Văn Long ra đón.

"Chào anh." Họ bắt tay nhau. "Lần này nhờ anh, vụ án mới được phá giải, lấy lại công lý cho bố và hai em trai tôi."

"Không có gì."

"Chỉ không ngờ bố lại buôn ma túy."

"Tôi nghĩ bố anh đã chịu mọi hậu quả theo cách riêng của ông ấy rồi."

Giờ đây Dinh thự Lục gia chỉ còn gia đình Lục Văn Long, quản gia Quý Trung Lý và Chung Khả. Sau khi Lục Hàn Băng chết, Diệp Vũ đã dọn đi. Đang ban ngày mà cả ngôi nhà vừa lạnh lẽo vừa trống trải. Nhưng sự lạnh lẽo chẳng mấy chốc bị đập tan vì tiếng hò la nghịch ngợm của Tiểu Vũ.

"Nghe nói bé thứ hai nhà anh chào đời rồi?"

"Vâng, là con gái." Lục Văn Long nở nụ cười vui vẻ.

"Con gái?"

"Đúng vậy, tôi nghi ngờ chuyện nhà mình không sinh con gái từ lâu rồi..." Lục Văn Long tư lự nói, "Cho nên trước đó tôi đã nhờ bác sĩ khoa sản làm giả kết quả siêu âm để giấu bà nội và mấy chú. Tôi định chờ con ra đời rồi dọn khỏi đây."

"Ra thế, chúc mừng anh có cô con gái rượu nhé." An Chẩn chắp tay chúc mừng, "Tên bé là gì?"

“Lục Tranh.”

“Tên hay quá, sau này chắc chắn sẽ xinh đẹp ngời ngời.”

“Cảm ơn anh.”

“An Chẩn.” Lúc này Chung Khả từ cầu thang đi xuống.

“Hai người trò chuyện đi, tôi đến bệnh viện thăm Manh Manh đây.” Lục Văn Long vội vàng rời khỏi nhà.

“Cô đói chưa? Cùng đi ăn bữa chiều nhé?” An Chẩn đề nghị.

“Vâng! Đến nhà hàng Nhật lần trước đi ạ.” Chung Khả vui vẻ đồng ý.

“Ai mà ngờ biên tập viên của anh lại là hung thủ.” Chung Khả cho miếng tôm chiên vào miệng, nhớ lại án mạng kinh hoàng vừa qua.

“Mới đầu tôi cũng không ngờ.” Mỗi lần nhắc đến chuyện này, An Chẩn đều nghe lòng rầu rĩ. “Nhưng, mặc dù đã phá án... vẫn còn một số câu đố chưa có lời giải.”

“Ơ? Câu đố gì?” Chung Khả trợn tròn mắt, nhìn An Chẩn với vẻ tò mò.

“Ngạn Hồng và Tiểu Tình nói, họ đều nhận thư người lạ gửi nên mới biết thân thế của mình.” An Chẩn hớp ngụm soda chanh, cau mày, “Người lạ này là ai? Sao hắn lại biết bí mật nhà họ Lục? Tôi đã hỏi Vương Phần, bà ấy nói không gửi thư nào cả.”

“Ừ nhỉ...” Chung Khả vừa nhai miếng tôm vừa ngước nhìn trần nhà suy nghĩ, “Có khi nào là thần linh dẫn lối?”

“Tôi theo chủ nghĩa vô thần.”

“Cơ mà nói đến câu đố chưa giải, tôi cũng nhớ ra một chuyện...” Chung Khả bỗng dưng thấp thỏm. “Đêm đó, lúc canh cửa phòng Lục Triết Nam, tôi từng liếc thấy một bóng đen chạy vào hành lang phía Bắc. Nếu lúc ấy hung thủ đã nấp trong phòng, vậy bóng đen đó là gì? Có khi nào... thực sự là oan hồn trẻ sơ sinh?”

“Cô mệt quá nên nảy sinh ảo giác chăng? Hơn nữa cô cận thị, thủy tinh thể sẽ vẩn đục, thỉnh thoảng thấy đốm đen là thường.” An

Chẩn lập tức giải thích.

"Thật thế ạ..." Chung Khả vẫn canh cánh trong lòng. Cô luôn có cảm giác bóng đen ấy không phải ảo ảnh trên võng mạc, mà thực sự tồn tại.

An Chẩn thở dài, "Thôi đừng băn khoăn những chuyện này nữa, bây giờ mọi sự yên bình, phiền não của cô cũng đã giải quyết. Có phải chúng ta nên chính thức bắt tay vào làm *Phố tối* không?"

"Vâng, tôi đã tập thoại rồi, ngày mai đến Duyệt Âm thử giọng." Chung Khả rốt cuộc cũng quay lại tập trung tinh thần cho công việc lồng tiếng cô yêu thích.

"Lần này tích cực ghê nhỉ. Thật ra lúc được tôi mời lồng tiếng cho vai này, trong lòng cô hí hửng lắm phải không? Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo."

"Ai nghĩ một đằng nói một nẻo hả?" Chẳng mấy chốc, đĩa tôm chiên đã sạch trơn. "Lần đầu gặp, tôi thấy anh lấm lét ngồi trong góc, nên nghĩ anh là người lập dị, ai mà biết anh lại sợ gương."

An Chẩn lắc đầu với vẻ bó tay.

Được đà, Chung Khả hứng thú hỏi tiếp, "Sao anh lại sợ gương? Chứng này bắt đầu từ khi nào?"

"Từ hồi còn rất nhỏ, chắc là sau năm mười hai tuổi... tôi không dám soi gương nữa."

Chung Khả bỗng dừng tay, "Mười hai tuổi? Năm anh chứng kiến cảnh hàng xóm bị Kẻ phác họa cái chết giết hại?"

"Ừ."

"Lẽ nào việc anh sợ gương có liên quan đến vụ đó? Ví dụ trong nhà hàng xóm vừa khéo có một tấm gương. Chung Khả gợi mở.

An Chẩn cố gắng nhớ lại, "Hình như có gương trang điểm thật. Nhưng... kể cả hiện trường có gương thì tại sao lại khiến tôi sợ gương được?"

Trong đầu Chung Khả chợt nảy ra một suy đoán táo bạo, "Hay là

lúc ấy, anh đã trông thấy mặt của Kẻ phác họa cái chết? Anh trông thấy mặt hắn qua gương!"

"Hả..."

"Từ đó về sau, anh chôn sâu mẩu kí ức này. Anh không dám đối diện với gương, bởi anh sợ trông thấy khuôn mặt ấy lần nữa... Rất có thể đó là khuôn mặt mà anh quen thuộc." Chung Khả nuốt nước bọt. "Kẻ phác họa cái chết, là người anh quen biết!"

Như bị điện giật, toàn thân An Chẩn bỗng dưng tê rần.

* Một bút danh của Tôn Thấm Văn. * Vụ án trong *Án mạng người thiên nga* của cùng tác giả. * Vụ án trong *Cổ tích của người điên* của Thời Thần, IPM phát hành 8/2017. * Người ru rú ở nhà, ít giao tiếp xã hội, thường thích phim hoạt hình, truyện tranh... * Một thể loại kịch truyền thông của Thượng Hải. * Eclectic. Phong cách phổ biến ở các nước Âu Mỹ từ nửa đầu thế kỉ 19 đến đầu thế kỉ 20, là hỗn hợp của nhiều phong cách khác nhau trong một không gian duy nhất. * Một nhân vật trong truyện ngắn "Thuốc" rút từ tập *Gào thét* (1922) của Lỗ Tấn. * Bộ phim về một tầng ngầm từng niêm phong con búp bê Annabelle bị ma ám, sau đó xảy ra nhiều hiện tượng siêu nhiên. * Truyện tranh và hoạt hình Nhật Bản. * Một loại mô hình tĩnh của Nhật Bản, cần người chơi tự lắp ráp và sơn màu. * Dùng bộ phận trên cơ thể (như tóc, râu, móng tay...) hoặc đồ đùng cá nhân để cầu may hoặc gây họa cho người khác. * Nhân vật chính trong series light novel cùng tên. IPM phát hành 2014 - 2017. * Animation, Comics and Games (hoạt hình, truyện tranh và trò chơi điện tử). * Biểu tượng của quỷ Satan. * Histrionic personality disorder: Chứng rối loạn sức khỏe tâm thần, thường biểu hiện ở cách bộc lộ cảm xúc thái quá, hoặc nói năng hành động khoa trương để thu hút sự chú ý của người khác. Bệnh nhân mắc rối loạn nhân cách kịch tính luôn đòi hỏi phải là trung tâm của sự chú ý, thường ăn mặc và hành động lố bịch hoặc mang tính khiêu khích, dễ bị người khác tác động. * Truyện, kịch... có yếu tố nóng bỏng khêu gợi. * Truyện tranh chuyên đăng trên mạng. * Dụng cụ bịt miệng gồm quả bóng và một chiếc đai, đặt quả bóng ở miệng và chằng đai chặt quanh đầu, để người bị hành hạ không thể nài xin kêu gào gì được. * Gần 3 triệu đồng Việt Nam. * Còn gọi là tấm khiên David, một biểu tượng cổ xưa của người Do Thái, có ý nghĩa bảo vệ con người trước ma quỷ.